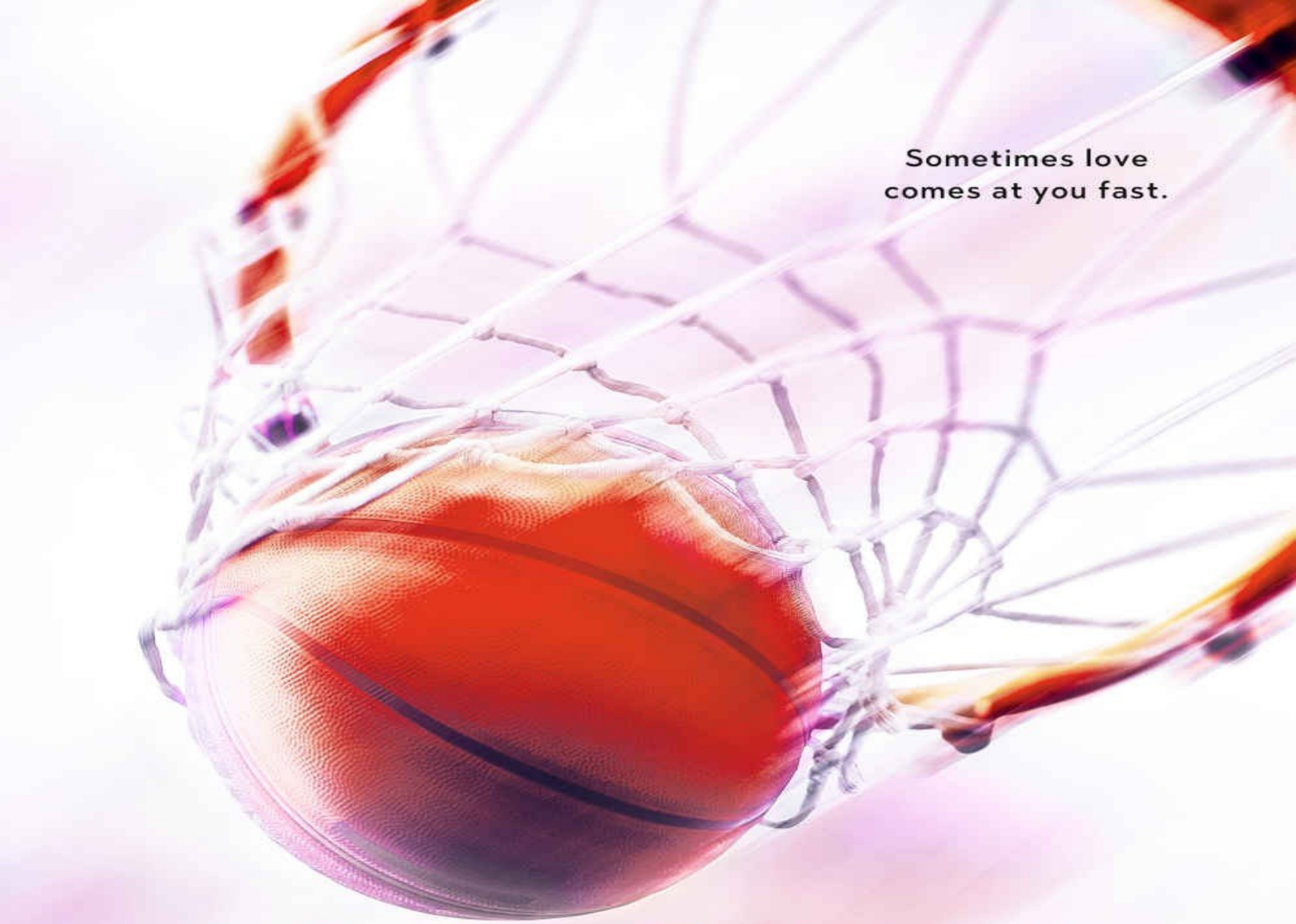

HOOPS SHORTS

A HOOPS NOVELLA COLLECTION

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KENNEDY RYAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HOOPS Şort

Bir HOOPS Novella Koleksiyonu

Kennedy Ryan

Telif Hakkı © Kennedy Ryan, 2018
TÜM HAKLARI SAKLIDIR

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) iletilemez.
Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzeltme: Kara
Hildebrand

Kapak Tasarımı:
Letitia Hasser
RBA Designs

Kennedy'ye Ulaşın
kennedyryanwrites.com

İçindekiler

HOOPS Serisi
İçerik Uyarı Tam
Saha Pres
1. Decker
2. Avery
3. Avery
4. Decker
5. Avery
6. Decker
7. Avery
8. Decker
9. Avery
10. Decker
11. Avery
12. Decker
13. Avery
14. Decker
15. Decker
Epilog HIZLI
MOLA
Alıntı
1. Ean
2. Quinn
3. Ean
4. Quinn
5. Ean
6. Quinn
7. Ean
8. Quinn
9. Ean
10. Quinn
11. Ean
12. Quinn
13. Ean

Sonsöz
Long Shot Alıntı
Kennedy'nin Diğer Kitapları
Kennedy ile Bağlanın!

HOOPS Serisi

Hepsi Kindle
Unlimited'ta Şimdi
Mevcut

UZUN ATIŞ (Bir HOOPS Romanı)
Ebook, Audio ve Paperback olarak mevcuttur
https://amzn.to/2PrMrqQ

BLOCK SHOT (Bir HOOPS Romanı)
Banner & Jared'in Hikayesi
Düşmandan Sevgiliye | Arkadaştan Sevgiliye | İkinci Şans
E-Kitap: mybook.to/BlockShot
Goodreads: http://bit.ly/HOOPSJared

HOOK SHOT (Bir HOOPS Romanı)
Lotus + Kenan'ın Hikayesi
E-kitap, Sesli ve Ciltsiz
http://kennedyryanwrites.com/hook-shot/

İçerik Uyarısı

Full-Court Press'in keder temaları ve sevilen birinin intiharı hakkında tartışmalar içerdiğini lütfen unutmayın.

Fast Break geçmişteki bir intihar girişimine atıfta bulunmaktadır. Sayfa üzerinde veya grafiksel olarak ayrıntılı veya tasvir edilmiş değildir.

Tam Saha Pres

Bölüm 1

Decker

Avery Hughes'la ilk tanıştığımda sırılsıklam ve neredeyse çıplaktım.

NBA'deki ikinci sezonum ve etrafımda mikrofonlar, kayıt cihazları ve talepkâr muhabirlerden oluşan bir çember varken soyunma odamda sadece bir havlu giyerek röportaj yapmaya alışkınım. Ama *bu* muhabir, *bu* gece, ilk bakışta beni şaşırtıyor.

Boktan bir oyun oynadık.

Düzeltiyorum. Kırk beş dakika boyunca mükemmel bir oyun oynadık. Son üç dakika
-Bu çok boktan bir durumdu ve kapanış oyunlarında topu defalarca çeviren aptal olarak, bu bokun çoğu benim omuzlarımda.

Maçtan ve duştan sonra dolabıma yaslandım, kafamın etrafında uçuşan soru yağmurundan kaçarken gözlerim yere yapıştı. Basına kendimi tanıtmadığım için ceza almalıydım. Bu bana daha ucuza mal olurdu. Bu, gururuma ve sabrımın son kırıntılarına mal oldu.

"Bize dördüncü çeyrekteki çöküşü anlatır mısın Deck?" diye boğuk bir ses beni sıkıca saran hengamenin üzerinde yükseliyor. "Maçın son birkaç dakikası oldukça acımasızdı."

Kaşlarım bu muhabirin kabalığı ve küstahlığı karşısında birbirine çarpıyor. Elbette daha sert sorularla da karşılaştım ama böyle bir maçtan, parmaklarımızın arasından kayıp giden bir galibiyetten ve benim sorumluluğumdan sonra, çok hamım ve bunu kaldıracak havada değilim.

"Ne tür bir soru ..."

Kayıt cihazının arkasından bana dikilen gözlerle karşılaştığımda dudaklarımdaki yarı biçimlendirilmiş talep sönüyor. Yüzündeki en yumuşak şey onlar. Çenesi bir noktaya doğru çekiliyor ve elmacık kemikleri bir kedininki gibi sivrilerek keskin bir kedi dişiliğine dönüşüyor. Küçük keskin burnuyla bana küçümseme ve küçümseme dokunuşuyla bakıyor. Dudakları düz, kararlı bir çizgi halinde, ama bu onları daha az gür, daha az öpülebilir yapmıyor. Ama yine de ... gözleri o yüzdeki en yumuşak şey, en koyu samur, uzun, minky kirpiklerden oluşan bir yelpaze ile çevrili. Beklerken o gözler benimkilere kilitleniyor. Omuzlarımın ve göğsümün çıplak kaslarını sıyırmak için asla alçalmazlar. Belime ya da kalçamda asılı duran zar zor düğümlenmiş havluya doğru eğilmiyor. Ve kesinlikle hala duştan damlayan bacaklarımın üzerinden kaymıyor. Hayır, beklerken *sadece ve sadece* gözlerimin içine bakıyor.

"Şey, um ..." Bir dizi diri göğüs arasında duran lamine medya kimlik kordonunda onun adını arıyorum. "*Avery*, sonlarda bazı hatalar yaptık."

Mikrofonunu bir santim daha yaklaştırmadan önce başını eğiyor ve kaşlarını "belli ki" açısına kaldırıyor. Yüzünü saran koyu renkli, dokulu bukleler gibi taze ve vahşi kokusu, soyunma odasındaki tüm testosteronu delip geçen yüksek bir nota.

"Genel olarak harika bir gece. Kötü birkaç dakika," diye cevap veriyorum sonunda, onu gördüğüm için ağzımı bir gülümsemeye doğru eğiyorum. "Herhangi bir gecede en iyilerimizin başına gelir."

Omuz silkiyorum, gözlerinin tekrar yüzüme kaymadan önce nihayet esneme hareketine kaymasını izliyorum.

Ahhh, baktırdım, güzel bayan.

Koyu renk gözleri kısılıyor ve öpülesi dudakları sanki bir sonraki soruyu çoktan hazırlamış gibi aralanıyor ama başka bir muhabir araya girip başka bir şey soruyor. Birkaç soruya daha cevap veriyorum, giyinmek ve Avery ile tüm büyük kanalların gözleri üzerimde olmadan konuşmak için sabırsızlanıyorum. Medya temsilcimiz maç sonrası basın toplantısını kapattığında, muhabirler soyunma odasından çıkmaya başladı. Bırakmayı düşündüm. *Onu* bırakmayı. Daha güzel kızlar görmüştüm, değil mi? Her gece farklı bir şehirde farklı bir hatunu becerebilirim. Aslına bakarsan, NBA'e giriş iznine asla sahip olamayacak tüm kardeşlerim adına bu benim vatandaşlık görevim. Gerçekçi olmak gerekirse, bunu çoktan aştım. Muhteşem, açgözlü ve boş. Bu, maçtan sonra tünelde takılan her kadını tarif ediyor. Bu kız tek bir bakış ve tek bir soruyla bana onunla istediğimi yapamayacağımı söylüyor. Bir meydan okumaya asla karşı koyamam ve Avery gitmek için döndüğünde, bana özel dikim pantolonunun içinde belirginleşen sıkı, yuvarlak poposunun kesintisiz görüntüsünü verdiğinde, ona da karşı koyamayacağımı biliyorum.

"Avery," diye sesleniyorum, bir elimle kaymakta olan havlumu tutarken diğer elimle dirseğini hafifçe kavrıyorum. "Bir saniye bekle."

Yüzüme bakmadan önce, ince koluna göre çok büyük olan elime onu rahatsız ediyormuş gibi dikkatle bakıyor. Kendisinden bir karış uzun, yarı çıplak, ıslak bir sporcunun onu yakalaması muhtemelen iyi bir ilk izlenim bırakmıyor.

"Bunun için üzgünüm." Kolunu bırakıyorum ve başımı dolabıma doğru çeviriyorum. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Yüzüne isteksiz bir merak yerleşiyor ve soyunma odasının karmaşasında benim köşeme doğru birkaç adım atıyor.

"Sana sormak istiyorum-" Kayıt cihazını ağzımın hemen üstündeki ve burnumun altındaki boşluğa soktuğunda sözlerimi kesiyorum. Parmağımla itiyorum. "Uh ... kayıt dışı."

Kayıt cihazını yanına indiriyor ve bir sırıtış olduğundan kuvvetle şüphelendiğim şeyi bastırıyor.

"Bu geceki çöküşünün ardındaki gerçek nedeni bana söylemek ister misin?" Kara kaşları meraklı gözlerin üzerinde uçuşuyor ve ipekli bir omzunu dolap kapısına yaslıyor.

"Hayır, yani... Yapabilirim, evet. Belki bir içki içerken ya da akşam yemeğinde. Uçağımız sabaha kadar kalkmıyor."

Yüzünde dehşet verici bir farkındalık belirir.

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" İnanılmaz sözleri odada çınlıyor ve ben biraz bilinçsizce etrafıma bakıyorum. Bir muhabire bu şekilde yaklaşmak hiç doğru değil. Kendimi savunmam gerekirse, çoğu muhabirin Avery'ninki gibi bir kıçı yok.

"Evet, bir şeyler içmek için falan," diye fısıldıyorum, bu tür bir konuşma için uygun ve ayrıksı tonu modelleyerek, anlayacağını umuyorum. Ne de olsa zeki bir kıza benziyor.

"Ya da başka bir şey?" Yüzünde tam bir çatık kaş beliriyor. "Ben basketbolcularla *'ya da bir şey'* yapmam. Görevimdeki sporcularla hiçbir şey yapmam."

"Senin devriyende miyim?" Ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak dolap kapısına doğru eğildim. "Seni daha önce görmedim."

"Bundan sonra beni göreceksin çünkü yeni atandım." Bakışları göğsüme düşüyor ve göğüs kaslarımın zıplamasına neden oluyorum. Gözlerini deviriyor. "Ve muhtemelen aklınızdaki 'ya da bir şey' ile profesyonel tarafsızlığımdan ödün vermeyeceğim."

"Bir içki," diye ısrar ediyorum, kapıya doğru kayarak.

"Cevabım hala-" Tehlikeli bir şekilde düğümlenmiş havlu kalçamdan aşağı doğru kayarak ayaklarımın dibine düştüğünde nefesi cümlesinin geri kalanını bastırıyor. Aletimin hafifçe kalkmış

ve tüm dünyanın görebileceği şekilde serbest bırakılmış görüntüsü, odadaki havayı bir anlığına boşaltıyor.

kahkaha fırtınası ve iyi huylu kedi sesleri.

"Oh, kahretsin." Takım arkadaşlarımın kıs kıs gülmelerine aldırmadan yerden havluyu kapmak için çabalıyorum, aletimi örtmek için belime geri sarıyorum. Aletim bu boyutun yarısına geldiğinden beri duşları ve soyunma odalarını paylaşıyorum, bu yüzden etkilenmedim. Avery ise küçük kayıt cihazını yutmuş ve akşam yemeğiyle birlikte geri çıkmak üzereymiş gibi görünüyor. Kurt ıslıkları üzerine, artık bir muhabir karışıma yersiz alayını ekliyor.

"*Özel* bir haber mi alıyorsun, Hughes, işteki ilk gecen mi?" diye soruyor alaycı bir tavırla. "Bir ifşa mı? Seninki gibi bir kıçım olsaydı Deck bana da haber verirdi."

Ne oluyor be? Hayatım boyunca böyle yorumlar duymuştum. Hatta belki kendim bile düşünmüşümdür. Bu spor, bu endüstri, erkek egemen bir sektör ve bir süre buralarda bulunana kadar çoğumuz temelde fazla para alan, aşırı büyümüş ergenleriz. Bazılarımız diğerlerinden daha uzun süredir. Yine de tam burada dururken bu saçmalığı duymak, gözlerindeki incinme ve kızgınlığı bastırmadan önce kıvılcımını görmek, o orospu muhabirin gözlüklerini suratından düşürmek istememe neden oluyor. Kaba yorumuna birkaç kişinin daha gülmesi, onu ikna etme umudumun önüne geçiyor. Kapıdan çıkmakta olan salağa ters ters bakıyorum.

"Çok teşekkürler, göt herif," diye mırıldanıyor, omzundaki çantayı sarsakça düzeltiyor. "Evet," diye katılıyorum, başımı sallıyorum. "Tam bir baş belası."

"*Seni* kastetmiştim," diyor, ses tonunda bıkkınlık belli oluyor. "Pislik olan sensin." "Ben mi?" Başparmağımı çıplak göğsüme bastırdım. "Ben ne yaptım ki?"

"Sadece ... yapabilir misin?" diye kekeliyor ve kasıklarımın genel bölgesini işaret ediyor. "Küçük havlunu tutar mısın? Onlar benim meslektaşlarım. Bu alanda bir kadın için ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Eşit olarak saygılarını kazanmanın?"

Ağzım üzülmek için açılıyor ama fırsat bulamıyorum.

"Cevabım hayır," diye cevap vermemi engellemeye çalışıyor. "Hiçbir fikrin yok çünkü lisedeyken ilk triple-double'ını yaptığından beri üzerine titreniyor ve şımartılıyorsun. Diğer muhabirlerin çimdiklenmek ya da sinsice yakalanmak gibi bir endişesi yok. Yarı çıplak erkeklerle röportaj yapmak onları rahatsız etmiyor, ki ben de içlerinden biri beni bir köşeye çekip 'bir içki ya da *başka bir şey'* isteyene kadar bunu umursamıyorum."

Söylediklerinden sonra bu sözlerin etrafımızda toplanan sessizliğe gömülmesine izin verdim. Herhangi bir makul ölçüye göre, bu zor bir başlangıç sayılırdı, ama cazibeme, gülümsememe, iyi mizahıma karşı koyabilecek bir kadınla hiç tanışmadım. Bronzlaşmış yarı çıplak vücuduma. Bahse girecek olursam, Avery'nin de karşı koyabileceğini sanmıyorum.

"Yani beni liseden beri mi takip ediyorsun?" Başarısızlığa dayanıklı sırıtışımı patlatıyorum. "Bu gerçekten gurur verici. Hayranım olduğunu fark etmemiştim."

"Ben hayranın değilim," diye tersliyor. "Ve eğer olsaydım, bu gece sahadaki üzücü performansın beni hayal kırıklığına uğratırdı."

"Hey şimdi." Sırıtışım kayıyor. "Kişiselleştirmene gerek yok. Bahsettiğimiz şey benim kariyerim."

Gitmek için dönüyor, son sözleri omzunun üzerinden savuruyor. "Ve bu da benim."

Orada aptal gibi durmuş, onunla tanışmak için ayarlayabileceğim tüm yolları düşünüyordum. Eğer bu bölgeye atanırsa onu bundan sonra düzenli olarak göreceğime eminim. Ağrıyan vücudumdaki son suyu da kurulayıp tişörtümü ve eşofmanımı giydikten sonra tek başıma otele gidiyorum. Bu gece Avery ve benim için bir şey olmadığı için endişelenmiyorum.

Belki ukalalık ediyorum ama uzun sürmeyeceğinden

eminim. Asla sürmez.

Bölüm 2

Avery

On Yıl Sonra

"Toplumun temel sorununun teknolojinin erkek beyninden çok daha hızlı gelişmesi olduğuna inanıyorum."

Sözlerimi yapımcım ve en iyi arkadaşım Sadie'ye yöneltiyor, iPad'im üzerinden onun gözleriyle buluşuyorum.

"Penis fotoğrafı skandallarını başka nasıl açıklarsınız?" diye sordum. "Size bir seçime, kariyere, evliliğe mal olabileceği için aletinizin fotoğraflarını göndermemek kadar basit bir şeyi erkekler anlayamıyor. Kimin aletinin daha büyük olduğunu kanıtlama dürtüsü gibi bir şey bu. Sadece bir şeylerin üzerine işemek yerine, penislerinin görüntülerini etere gönderiyorlar."

Yardımcı sunucumun JunkGate hakkındaki bir başka yazısına işaret ediyorum. "Gary'nin bundan daha zeki olduğunu sanıyordum." Sadie masaya doğru yürüyor ve omzumun üzerinden ekrana bakıyor.

"Gary'nin bundan daha *büyük* olduğunu sanıyordum," diyor. Beceriksizce homurdanmalarımız ofisimin sessizliğinde buluşuyor.

"Şüphelerim vardı." iPad'i yere bıraktım ve koltuğumda birkaç kez döndüm. "Küçük penisli erkeklerin her zaman sahip olduğu o bakışa sahip."

"Küçük penisli erkekler nasıl görünür?"

"Kızım, eğer hiç görmediysen," diyorum, dönen sandalyemi alaycı bir sırıtış sunacak kadar uzun süre durdurarak. "Kendini şanslı say."

Sadie, "Gary'ye karşı bu kız muhabbeti her ne kadar hoşuma gitse de," diyor, güzel yüzündeki kara gözleri ağırlaşarak. "Bunun *Twofer* için ne anlama geldiğini tartışmamız gerekiyor."

"Onu diziden kovmuyorlar, değil mi?" Sırıtmayı bırakıp masamın kenarını kavrıyorum. "Yani, evet. Kötü, düşüncesiz ve utanç verici ama kesinlikle kovulacak bir suç değil."

"Hayır, kovulmuyor ama sözleşmesindeki davranış maddesini ihlal ediyor ve bu onun ilk seferi değil." Sadie karşımdaki koltukta arkasına yaslanıp ellerini karnının üzerinde birleştiriyor. "Ve bu kesinlikle şovun ihtiyaç duymadığı bir dikkat dağıtıcı, bu yüzden onu üç hafta uzaklaştırıyorlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Umarım onun iyiliği için buna değmiştir." Yüzümdeki alaycı gülümseme ağzımın bir köşesini kısa bir süreliğine mizaha döndürüyor, sonra belirsizlik onu tekrar aşağı çekiyor. "Peki onun yokluğunu nasıl idare edeceğiz? Dönüşümlü konuk sunucular mı? Ben tek başıma mı?"

"Solo değil. *Twofer*'*ın* popülaritesi karşıt bakış açılarının ileri geri konuşması üzerine kurulu. Gary yokken bir konuk sunucuya ihtiyacımız var." Sadie başını sallıyor ve o gelmeden önce atıştırdığım tuzlu deniz yosunundan biraz alıp çiğnemek için öne doğru eğiliyor. "Bu şeyin tadı tam

anlamıyla bok gibi. Farkında mısın?"

"Odaklan. Bir konuk ağırlayacağımı söyleyip hemen kim olduğunu söyleyemezsin. Kimmiş o?"

"Seyircinin izlemekten keyif alacağı biri."

"Kim?"

"Güvenilir biri." "Kim,

Sadie?" "Yakışıklı biri."

"Yakışıklılığın gazetecilikle ne alakası var?"

Sadie bana bilmiş bir bakış attı. Bu sadece gazetecilik değil. Bu bir *televizyon* ve sporda bile bakışlar çoğu zaman çok şey ifade ediyor. Yapımcıların istekleri ve standartları konusunda bana nasıl baktığını anlayacak kadar deneyimim var. İki yıl önce programa ilk başladığımızda, SportsCo yöneticileri benden daha "gösterişli" bir görünüm için saçlarımı bastırmayı "düşünmemi" istediler ve kilomu olduğu gibi "sevdiklerini" söylediler. Bu konuşmaları erkek yardımcı sunucumla yaptıklarından çok şüpheliyim.

"Tamam. Haklısın. Görünüş önemli," diye kabul ediyorum. "Yani yakışıklı. Kim yakışıklı?"

"Emekli oldu. Gelecekte Hall of Famer olacak," diye mırıldanıyor Sadie, iğrenç olduğunda ısrar ettiği deniz yosununu ağzına atarken.

"Hangi spor?" İhtiyatla sordum. Sadece spor yapmaktan değil, sporu analiz etmekten, tartışmaktan, haber yapmaktan da bir bok anlamayan emekli bir sporcunun programıma çıkması sette ihtiyacım olan şey değil.

"Ba-sket-baaaaaall oynuyoruz," Sadie ünlü Kurtis Blow nakaratını söylüyor ve

omuzlarını sallıyor.

Hmmm. Güvenilir. Yakışıklı. Basketbol. Emekli. Gelecekte Hall of

Famer olacak. "Hayır!" Kelime ağzımdan ateş gücüyle çıktı. "Değil-"

"Mack Decker," diye bitiriyor Sadie, gülümsemesi tatmin olmuş bir halde. "Mack Decker

elimizde."

"O zaman Mack Decker'ı geri al." Masamın önündeki yıpranmış patikanın da gösterdiği gibi, bir şey beni yoğun bir şekilde rahatsız ettiğinde başvurduğum bir yöntem olan ayağa kalkıp volta atıyorum. "O kibirli, kendini beğenmiş, ukala biri-"

"Bu havlu olayıyla mı ilgili?" Sadie'nin şeytani sırıtışı öyle

olmasını umuyor. "O on yıl önceydi. Tabii ki hayır."

Sadie'nin sabit bakışları yüzümde delikler açıyor.

"Tamam, belki *çok* az," diye itiraf ediyorum, kahkahasını bastırmak için acele ediyorum. "Havlu giyen hangi profesyonel sporcu soyunma odasında bir gazeteciye asılır? Kim yapar ki bunu?"

"On yıl önce olduğunu kendiniz söylediniz."

"Küçük düşürücüydü ve devriyedeki çocuklar bu konuda benimle acımasızca dalga geçtiler. Bunu unutmam uzun zaman aldı." Sadie'yle yüzleşmek için volta atmayı bıraktım, gerçek ve mecazi anlamda topuklarımın üzerine bastım. "Ayrıca, profesyonel bir atlet olabilir ama acemi bir yorumcu. Onunla çalışmamın imkanı yok."

"Tamam, gerçekten mi, *anne*?" Sadie başını eğerek parlak, koyu renk bir saç perdesini harekete geçiriyor. "Şu anda büyük harflerle yazıyorsun ve benim sana küçük harflerle ihtiyacım var."

"Başka biri yok mu?" Masanın ucuna tünüyorum ve dizine vurmak için ayağımı uzatıyorum. "Burada benimle çalış."

"Hayır, yok." Sadie yosuna, sanki onu ağzına bir tutam daha atmaya zorluyormuş gibi bakıyor. "Ve istesem de bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamam, ki yapmıyorum."

"Yapımcı sizsiniz. Elbette söz hakkın var."

"Bunda değil. En tepeden geldi." Sadie masama vurduğum ayakkabımın topuğunu yakalıyor. "Hey. Deck'in ortak sunuculuk yapması bir darbe. Tüm sezon boyunca konuk oldu ve çok başarılı oldu. Bir basketbol dehası olmasının yanı sıra, açık sözlü ve öğrenmeye istekli. Yorumculukta yeni

olabilir ama kamera karşısında doğuştan yetenekli."

"Biliyorum," diye isteksizce itiraf ediyorum. "Onu gördüm."

"Peki sorun nedir? Havlu olayını ilk patırtıdan sonra pek duymadım."

"Hayır, sonunda beni yeniden atadılar ve ilk sataşmalardan sonra olay yatıştı." Ayakkabımı onun elinden alıp pencereye doğru yürüyorum, New York manzarasından bu işe ve bu ofise ilk girdiğim zamankinden daha az etkilenmiyorum.

Sadie arkamdan, "O zaman sorunu anlamıyorum," diyor.

Onunla yüzleşmiyorum ve belki de kendimle yüzleşmek istemiyorum.

MacKenzie Decker'ın üzerinde her zaman büyük bir soru işareti vardı. Sağduyuma karşı gelip "ya da başka bir şey" teklifini kabul etseydim ne olurdu? Ya onun ekibinden başka bir yere atanmasaydım? Onunla ilgili tüm bildiklerim yıllar boyunca haberlerden ve ününden ibaretti, ama adını her duyduğumda ... . Bilmiyorum. İçimde bir şeyler kıpırdanıyor ve kıpırdanmaya hazır olduğumdan emin değilim.

İkimiz için de o kadar çok şey oldu ki, onun dolabında karşılaşmamızın köprünün altından çok sular akmış olması gerektiğini biliyorum. Deck bir MVP, iki şampiyonluk ve sayılabilecek her ödülü kazandı. Evlendi. Boşandı. Sakatlandı. Emekli oldu. En büyük spor kanallarından biri olan SportsCo'da kendi programımı yapıyorum. Nişanlandım. Daha ileri gidemeden beynim kısa devre yapıyor çünkü bugünkü tüm *duygularla* başa çıkamıyorum. Nişanlımla ilgili değil.

"Gergin görünüyorsun. Öyle mi ..." Sadie'nin sesi nefret etmeye başladığım şekilde dikkatli. "Sorun Will mi?"

Bazen rahatsız edici bir şekilde geleceği görebiliyor.

"Ben iyiyim." Ağzım kelimeleri otomatik olarak filtreliyor, geçen yıl boyunca insanların bana binlerce kez ve binlerce farklı şekilde sorduğu soruya diz çökerek v e r d i ğ i m bir yanıt.

"Eğer ihtiyacın olursa-"

"İyiyim dedim, Sade." Omzumun üzerinden ona itmemesini söyleyen bir bakış fırlatıyorum. İlk defa dinliyor.

"Tamam. Sadece burada olduğumu söylüyorum. İşlerin yolunda gitmediğini biliyorum-" Annesinin zil sesi, Ricky Martin'in "Livin' la Vida Loca" şarkısı araya girer. "Bekle bir dakika."

Annem ve Ricky Martin için Tanrı'ya şükürler olsun. Bu tartışmak istediğim son şey. "Ne var anne?" Sadie telefonu kulağına dayamış soruyor.

Önümüzdeki beş dakika boyunca ağzından çıkan son İngilizce kelime bu oldu, çünkü Sadie diğer hattaki kadına bir İspanyolca sağanağı başlattı. Anladığım tek kelimeler "burrito" ve "Atlanta Housewives".

Konuşmamızdaki bu kısa erteleme için minnettarım. Mack Decker ile çalışmak zorunda olmam yeterince kötü. Şimdi Will'le birlikte gelen duygular ve anılar ayaklanıyor ve bulduğum her türlü huzuru, güveni çalmaya çalışıyor.

"Evet, evet," diyor Sadie, tekrar İngilizceye dönerek. "Ona söyleyeceğim."

"Bana ne söyleyeceksin?" Sırtımı penceremin serin camına yaslayarak talep ediyorum. "Seni kastettiğini nereden biliyorsun?" Sadie mükemmel bir şekilde yivlenmiş kaşını kaldırıyor. "O her zaman beni kasteder. Beni seviyor." Omuz silkiyorum. "Annem ne dedi?"

"Seni kuzenim Geraldo ile tanıştırmak istiyor."

Kıkırdıyorum. Çıkardığım eğlenmiş sesi tarif etmenin en iyi yolu bu. Sadie bana ters ters bakınca ağzımı kapatıyorum.

"Üzgünüm, Sade."

"Kuzenimden nefret etme, Avery."
"Özür dilerim." Çaresiz bir kahkaha özrümü yalanlıyor. "Bir gazeteci olarak, benden nasıl bir

Geraldo adındaki adamı ciddiye alıyor musun? Ayrıca, kimseyle çıkmak istemediğimi biliyorsun."

"Zor olduğunu biliyorum ve belki de gerçek bir ilişki için henüz çok erken," diyor Sadie, yüzündeki sempati ve kararlılıkla. "Ama sadece biriyle tanışmak? O kadar da kötü değil. Ben sadece ... hayatına devam etmelisin. Ve bunun hakkında hiç konuşmuyorsun."

Boğazımı tıkayan suçluluk duygusunu yutkunarak geçiştiriyorum ve hızlıca, umursamazca başımı sallıyorum. Will hakkında sadece terapistimle konuşurum. Benden saat başına iki yüz dolar almayacaksan, bu dudaklar mühürlü.

"Bana ihtiyacın olursa burada olduğumu biliyorsun." Sadie sonunda yumuşak bir sesle konuşup ayağa kalkıyor ve benim tek cevabım hızlı bir otomatik gülümseme olunca başını sallıyor. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır." Masamın üzerindeki kâğıt yığınının arasına yerleştirilmiş açık dizüstü bilgisayarı işaret ediyorum. "Yarınki gösteri için birkaç saatlik daha hazırlığım var."

"Bu arada, Decker ile işleri gözden geçirmek için biraz erken gelebilir misin?"

"*Yarın* mı başlıyor?" Ağzım açık kalıyor ve kalbim bir motor gibi çalışmaya başlıyor. "Yardımcı sunucu olmadan bir gün idare edebilirim. Hazırlanmam için bana en azından bir gün ver."

Sadie kalçalarını kapıya doğru sallarken, "Daha önce de ev sahibini değiştirmiştin," diye hatırlatıyor bana. "Sen bir profesyonelsin. Hazırlanacak ne var ki?"

On yıl sonra bile, duştan sonra koyulaşmış ve nemlenmiş, güçlü ensesinde kıvrılan altın-kahverengi saçlarını hala mükemmel bir netlikle hatırlıyorum. Yontulmuş göğüs ve karın kasları. Beyaz havlu kumaşın küçük koruyucu karesinin ötesine uzanan yontulmuş ve bronzlaşmış uzun bacakları. Mack Decker'ı yıllar boyunca sadece birkaç kez ödül törenlerinde, etkinliklerde ve benzerlerinde gördüm. Genellikle o karısıyla, ben de Will'le birlikteydim. Her zaman samimi ve kibardık, ancak kalbimin gizli köşelerinde bir yerlerde, bunca yıldır bir soru olarak kalmasına dair kendime en ufak bir hayal kırıklığı izni verdim. Elbette, havlu olayından sonraki birkaç hafta boyunca aşağılanmış, kırılmış ve sinirlenmiştim.

Ve gururlandım.

Ve ilgimi çekti.

Ve . . . tahrik

oldum.

Şu anda hayatımda yer ve zaman bulamadığım üç şey.

"On yıl önceydi Avery," diye mırıldanıyorum, yarınki programın analizlerini incelemek üzere sandalyeme otururken.

Decker her zaman cevaplanmamış bir soru olmuştur. Tüm bahanelerimin altında yatan sonuç, şimdi fırsat yeniden karşıma çıkabilir, belki de cevap için hazır değilim.

Bölüm 3

Avery

MacKenzie Decker'ın kibri, Armani takımlarından biri gibi üzerine örtülmüş, özel yapım. Yıllarca ona yaltaklanan hayranları tarafından omuzlarına oturtulmuş. Sayısız övgü, kupa, unvan ve şampiyonluk yüzüğü sayesinde geniş ve kaslı sırtına doğru incelmiş. SportsCo'ya sanki buranın sahibiymiş gibi adım attığında bacaklarının kaslı uzunluğu boyunca kaymak için mükemmel bir uyum.

Buranın sahibi *olabilir*. *Forbes* En Yüksek Ücretli Sporcular listesinde her yıl yer alması sayesinde net serveti sır değil. Parasının çoğu, on iki sezon boyunca kazandığı kazançlı NBA sözleşmelerinden değil, cirolardan geliyor. O gülümseme. O gözler. O vücut. Cazibesi. Beşinci Cadde ona hizmet etti ve Ana Cadde ziyafet çekti, neredeyse draft edildiği andan itibaren onu bir ev ismi haline getirdi.

Bu işe kesinlikle ihtiyacı yok. Belki de beni en çok rahatsız eden şey

budur. Onun bu işe ihtiyacı yok. Benim var.

Buraya gelmek için çalışmasına gerek yoktu. Ben çalıştım.

Howard Üniversitesi'nde gazetecilik bölümünden birincilikle mezun oldum, kalabalık saha kenarlarında bedelimi ödedim, çıplak erkeklerin soyunma odalarında alçakgönüllülüğü bir kenara bıraktım - kendi şovumu yapmak için ne gerekiyorsa yaptım. Emekliliğinden yeni dönmüş, sanki parti o buradayken başlamalıymış gibi içeri giriyor. Benim şovum onun efsanevi kariyeri ile Şöhretler Müzesi arasında sadece bir durak. Karşımdaki koltuğa bir tahtmış gibi oturması dişlerimi gıcırdatıyor. Sanki bu onun hakkı ve krallığıymış gibi. Sanki ben onun kuluymuşum gibi.

Evet. Beni rahatsız eden de bu.

Varlığının tavaya atılan kızgın yağ gibi havada cızırdaması olmasa iyi olur. Kokusu olmasa iyi olur, temiz ve erkek kokusu, alttan gelen bir şehvetle birlikte. Ya da kalın kirpiklerle çevrili kehribar rengi gözleri. Bunların hiçbiri olmasa iyi olur çünkü bu sabah bedenimle bir konuşma yaptım ve karşılıklı anlaşarak bu adama fiziksel olarak karşılık vermeyeceğime karar verdik.

"Decker, hoş geldin!" Sadie'nin gülümsemesi alışılmadık derecede parlak ve gözleri hafifçe kamaşmış bir halde. "Aramıza katıldığınız için çok mutluyuz."

Yavaşça oluşan gülümsemesi gözlerinin arkasında başlıyor, günahkâr dolgun dudaklarını büküyor ve köşelerde kırışıyor. Aşağı yukarı aynı yaştayız. O biraz daha yaşlı, yani şu anda otuz beş, otuz altı falan olmalı ve yıllar çok nazik davrandı. Geçen yıl kariyerini bitiren bir sakatlık geçirmeseydi, hâlâ top koşturuyor olacaktı.

"Burada olmaktan memnunum." Modüle edilmiş ve hafif güneyli olan ses, tipik olarak günde birkaç paketle kazanılan o çakıllı törpüdür, ancak Decker vücuduna giren şey konusunda ünlü bir titizdir, tapınaktır. Doğa ona bu sesi bahşetmiş. Doğanın bu adama bahşettiği diğer şeyleri incelememem gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

"Avery'yi biliyorsun tabii." Sadie'nin bana bakışı, bu sabah kendimi kurbağa gibi hissediyorsam diye ince bir tehdit içeriyor. Şansına soğuk demleme kahvem yanımdaydı. Bu şey beni hapisten

uzak tutuyor. Benimle onsuz karşılaşmak istemezdim.

Elimi uzatıyorum, o da hemen kendi elini tutuyor. Sıcak ve kocaman. Bu adamları televizyonda izlerken ne kadar iri olduklarını unutuyorsunuz ama burada ete kemiğe bürünmüş bir şekilde dururken Decker benden en az bir karış yüksekte duruyor. Beni küçük ve narin hissettiriyor. Küçük ve narin hissetmeye *bayılırım*. Kendine saygısı olan hiçbir spor muhabiri böyle dememiştir. Bana hissettirdiği ve hoşlanmadığım şeylerin giderek büyüyen listesine bunu da ekleyin.

"Seni tekrar görmek güzel, Avery." Hâlâ kenetlenmiş olan ellerimize bakıyor.

"Evet, sen de." Bırakması için parmaklarımı oynatıyorum ve beni bırakıp konferans odasındaki masaya oturmadan önce bir an için nötr ifadesinde muziplik kırılıyor.

"Aramıza katıldığın için teşekkürler Deck," diyor Sadie. "Çatı katı süiti nasıl?"

SportsCo'nun caddenin karşısındaki lüks otelle harika bir ilişkisi var, sık sık etkinlikler düzenliyor ve konuklarını orada ağırlıyor. Deck'in programdayken çatı katında kaldığını varsayıyorum.

"Bu harika," diyor Deck. "Her gün Connecticut'tan işe gidip gelmek zorunda olmadığım için mutluyum."

"Sizin için işleri kolaylaştırmak istedik. Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin." Sadie ikimize de klasörleri uzattı. "Bugünkü programın özetini içeren e-postamı aldınız mı?"

İkimiz de başımızı sallayınca Sadie detaylara daldı. Etkilenmemeye hazırdım. Pek çok sporcu kendi sporlarını yaptıkları için *tüm* sporları bildiklerini ve kameranın karşısına geçtiklerinde her şeyin yolunda gideceğini varsayıyor. Deck belli ki bu varsayımı yapmamış. O hazırlıklı. Emekli olduğundan beri onu yorum yaparken gördüm. Çok iyi.

Onda çalışılmış bir rahatlık, dikkatle gizlenmiş bir yoğunluk var. İnsanlar büyük işler yapmak için gereken tutkuyu her zaman kaldıramazlar. Sıradanlığa alerjim var ve sıradanlıktan nefret ediyorum. Bu hayatımın her alanına sızar. A tipi. Azimli. Siz buna ne dersiniz bilmiyorum ama Mack Decker'ın da her yerinde var. Sahada bununla ünlüydü, alfa köpeği sürüsünü ne pahasına olursa olsun zafere götürüyordu. Bugünkü programın unsurlarını gözden geçirirken, tüm bu yoğunluğun bana sabitlendiğini görmek için birden fazla kez başımı kaldırıyorum. Koyu altın rengi bakışlar beni ergonomik deri koltuğuma mıhlıyor. Kıpırdamamaya özen gösteriyorum, ancak seksapel ve sessiz azimden başka bir şeyle beni rehin tutuyormuş gibi hissediyorum.

"Her şey yolunda mı?" İşimiz bittiğinde Sadie ikimizin arasına bakıyor ama sorusu beni hedef alıyor. Bunu biliyorum çünkü Sadie'yi tanıyorum. Decker'ın devreye girmesini istemedim ama ben bile onun profesyonelliğini ve yetkinliğini inkâr edemem. Ve belli ki izleyicilerimiz için çok cazip olacak. Onu burada istememek için her bahane eriyip gidiyor. Eninde sonunda onu konuk sunucu olarak istememem gerçek sebebiyle yüzleşmek zorunda kalacağım.

Ama henüz değil.

"Evet." Önümdeki deftere saçma sapan bir şeyler karalıyorum; bu, bol miktardaki sinirsel enerjimi harcadığım birçok yoldan biri. "Bana her şey yolunda gibi geliyor."

Decker önündeki kâğıtlara bir göz atıyor. "Magic Johnson sete geldiğinde son bölümde kendimi toparlamaya çalışacağım."

"Ne?" Bu kelime dudaklarımdan bir kahkaha olarak döküldü. "Sen ciddi misin?"

"Gelmiş geçmiş en iyi oyun kurucu için kendimi kaybetmeme izin yok mu?" Arkasına yaslanıyor, dudakları seğiriyor ve kollarını, gıcır gıcır gömleğinin altında sakladığı geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Şutör gard değil de *oyun kurucu* olarak nitelendirmenize sevindim, çünkü Jordan'ı Yüce Gard olarak kabul etmezseniz bir sorunumuz olur."

Decker'ın derinden gelen kıkırdaması boğazındaki kasları hareket ettiriyor ve bir kement gibi

üzerimden kayarak beni içine çekiyor ve daha da yaklaştırıyor.

"Seninle Tüm Zamanların En İyisi tartışması yapmayacağım, Avery."

"Güzel çünkü GOAT'ın kim olduğu konusunda bir tartışma yok." Kalemimi bir eldiven gibi masaya fırlatıyorum. "Bana Jordan'dan başkasını söylersen, bir sorunumuz var demektir."

Küçümseyici bir hava üflüyor. "O
zaman bir sorunumuz var."

"Sapkınlık." Öne doğru eğildim, değerli bir rakiple iyi bir tartışma için salyalarım akıyordu.

"Kim var elinde?" Üç parmağını kaldırdı. "Wilt, Kareem ve Russell."

"Üç!" Öfke kelimeyi ağzımdan sürüklüyor. "Nasıl olur da Jordan'ın önünde üç numara olur? MJ dört numarada sadece ... ... I . . . Ben . . . sadece . . ."

"O düşüncelerini toparlamaya çalışırken," diye araya giriyor Sadie sırıtarak ve telefonuna bakarak. "Buna bakmalıyım. Tekrar teşekkürler Decker. Harika bir ilk gösteri yapalım."

Sadie gittiğinde, benimle MacKenzie Decker'ın güzel kıç duvarı arasında bir tampon yok. On yıl önce bir oda dolusu gülen erkeğin içinde benimle çıplak bir şekilde yüzleştiğinden beri ilk kez yalnız kalıyoruz. Söyleyecek bir şeyim olmadığı için gereksiz yere boğazımı temizliyorum. Sadie refakatçimizken kendimi güvende hissediyordum. Şimdi sadece ikimiz olduğumuz için, ne hakkında konuştuğumuzu o kadar kolay hatırlayamıyorum.

"Ne diyordun?" Decker beklentiyle beni izliyor. "Ha?"

Oyalanıyorum ve yüzümü ona çeviriyorum. "Ne
diyordum?"

"Tüm zamanların en iyisi mi?" diye soruyor, gözlerinde bir beklenti var.

"Sana daha sonra ders vermem gerekecek." Gülümsemeye zorlayarak önümdeki kâğıtları topluyorum, düzgün bir yığın haline getirip göğsüme bastırıyorum. "Gösteriden önce dün geceki maçlardan bazı kasetleri gözden geçirmem gerekiyor. Sette görüşürüz."

Kapıya doğru yürüyorum ve omzumun üzerinden el sallıyorum.

"Havlu için doğru düzgün özür dileyemedim."

Konuşmamıza kusursuz bir şekilde enjekte ettiği sözleri adımlarımı yavaşlatıyor. *Oraya* gitmek zorunda kalana kadar gayet iyiydik.

"Ne?" Temkinli bir şekilde ona bakıyorum, yarı umutla bırakmasını bekliyorum ama artık geri dönüş yok.

Merakını ve kararlı açık sözlülüğünü ortaya çıkaran kibar cephesi düştü.

"Dedim ki," bu kez onu net bir şekilde duyduğumdan emin olmak için kasıtlı olarak duraklıyor, "havlu için doğru düzgün özür dileyemedim. Sonrasında pistte bazı sataşmalar olduğunu biliyorum."

"Uzun zaman önceydi," diye cevap veriyorum
sertçe. "Sorun değil." "Elimi uzattım ama emin
değildim-"

"Karakola bıraktığınız mesajları aldım." Ses tonumu nötr tutuyorum ve güven yansıtıyorum. "Teşekkür ederim."

"Ama sen hiç ..." Tamamlanmamış düşüncesinden sonra bir sessizlik izi var.

"Yeniden atandım." Ayaklarımı kaydırıyorum ve konferans odasının ötesindeki koridora bakarak bu konuşmayı bitirmeye hazır olduğumu işaret ediyorum. "Birbirimizi fazla göremeyeceğimizi biliyordum, o yüzden ..."

Omuz silkerek ve bunu sonuçlandırabileceğimizi umarak kendi izimi bırakıyorum.

"Saçların eskiden kıvırcıktı," diyor, bir başka ani vites değişimine eşlik eden bir sırıtışla. "Evet,
şey-"

"Hoşuma gitti," diye araya giriyor, kalp atışlarımı hızlandırıyor ve saçlarıma bir bakış atıyor. "Bu haliyle de çok güzel."

Viski rengi gözlerini benimkilere kilitliyor. "Hala

güzelsin."

"Şey, ben-"

"Bir şeyler içmeliyiz," diyerek beni daha da endişelendiriyor. "*Ya da başka bir şey."*

Küçücük bir havlu ve büyük boy kabadayılıktan başka bir şey giymediği o geceki sözlerini üzerime bıraktı.

Her ikisini de kontrol altına almadan önce, paylaşılan anıyla içimde mizah ve kızgınlık savaşıyor. "Bak, Deck ..." Başımı sallıyorum ve devam etmeden önce alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. "Bu hâlâ bir

Hayır."

Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi ağzını açıyor ama sert ifadem onu gerçekten söylememesi gerektiğine ikna etmiş olmalı.

"Her şeyin geride kalmasına sevindim." İnsanları rahatlatmak için kullanmak zorunda olduğu o büyücü gülümsemesi yeniden ortaya çıkıyor. "Hazırlanmana izin vereceğim. Sette görüşürüz."

Başımı sallıyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum, adımlarımı sabit ve ölçülü tutmaya dikkat ediyorum, her ne kadar sahip olduğunu bilmesini istemediğim avantajı kullanmaya karar vermeden önce ofisime geri koşmak istesem de.

Bölüm 4

Decker

Avery Hughes'da beni doğru şekilde etkileyen bir şey var.

Beni heyecanlandırıyor. Çoğu erkekte olduğu gibi pantolonumun içinde başlıyor, ama kısa sürede *diğer* kafama, beynime ulaşıyor ve beni daha fazlasını istemeye iten onun zekası, keskin zekası ve dürtüsü oluyor. Havlu olayından sonra tüm o şakalar olmasaydı bile, tanıştıktan sonra günlerce onu düşünürdüm. İnsanda bir etki bırakan ve hafızanızda yer eden türden bir kadın.

Onu en son iki yıl önce *Sports Illustrated* partisinde görmüştüm. O sezon sakatlanmıştım ve NBA kariyerimin bittiğinden oldukça emindim. Karım Tara yanımda durup ışıl ışıl parlasa ve sahiplenici bir şekilde sarılsa da, ikimiz de evliliğimizin bittiğini biliyorduk. Bir süredir yaşam destek ünitesine bağlıydı. O gece hayırsever vakfımın bir çekini sunacaktık, bu yüzden birlikte katılmamız gerekiyordu, ancak evrakları çoktan doldurmuştuk. Yine de Avery'yi odanın diğer ucunda nişanlısıyla gördüğümde suçluluk duygusu içimi kemirdi çünkü müstakbel eşimden uzaklaşmak, Avery'yi o herifin elinden kapıp bir köşeye götürmek ve soyunma odasında kaldığımız yerden devam etmek istedim.

O zamandan beri bir düzine hayat yaşamışım gibi geliyor. NBA'de sezonlar köpek yılları gibi ölçülmeli. Sadece vücudunuzdaki aşınma ve yıpranma değil, ruhunuzdaki aşınma ve yıpranma. Açgözlü insanlar, parçalanmış umutlar, yıkılmış evlilikler.

Kaçırılan şanslar.

Avery kaçırılmış en büyük şans gibi geliyor. Belki de onu hiç tanımadığım için bu gizemi koruyor. Onu hiç tadamadım. *SI* partisindeki o gece, bakışlarımız sekiz yıl boyunca ve kalabalık bir odada çarpıştığında, onu asla tanıyamayacağımı kabul etmek zorunda kaldım. İlk tanışmamızdan bu yana onu sadece birkaç kez ve uzaktan görmüştüm, ama bir anda, o bunu gizlemeye vakit bulamadan, saklanmamış ifadesi bana unutmadığını söyledi. Sadece can sıkıcı, garip bir anı olsa bile ben hâlâ bir şeydim. Avery, tam bir profesyonel gibi, dudaklarını plastik bir gülümsemeye dönüştürdü ve yanındaki adama döndü.

Sadece o adam son birkaç aydır onun yanında değildi. Son zamanlarda, programını birkaç kez izlediğimde, o gece taktığı yüzük yoktu. Ne olduğundan emin değilim ama yüzük şu anda orada değil ve adamın da gittiğini varsayıyorum ... tamam, *umuyorum* ....

SportsCo, *Twofer*'da Avery'nin yardımcı sunuculuğunu yapmak için aradığında, ekibimin bunu gerçekleştirmek için hazırladığı her şeyi iptal ettim. Avery izin verirse bu iş ilginçleşebilirdi.

Eğer *bana* izin verseydi.

Bir haftayı geride bıraktık ve kamera karşısında Avery ile aramızda izleyicilerin hoşuna giden doğal bir bağ var, ancak bunun dışında beni kibar bir mesafede tutuyor. Işıklar söndüğünde gardını alıyor ve beni dışarıda tutacağını düşündüğü sahte, dikkatli tarafsızlığını sergiliyor. Ama her gün, arkasına saklandığı duvarda yeni bir çatlak görüyorum ve bu sadece orada ne olduğunu görmek için merakımı körüklüyor. Şimdi kırma zamanı

duvara doğru. Çekiç olma zamanı.

Prodüksiyon toplantımız sırasında onu inceliyorum. Ekibe kamera açısıyla ilgili bir noktaya değiniyor. Onu konferans odasının kapısına sıkıştırdığım bir görüntü hayal gücümü zorluyor; dilim boğazına o kadar derin dalmış ki nefes almak için yalvarmak zorunda kalacak. Dizlerimin üzerine çöküp eteğini kalçalarına doğru ittiğimi, bacaklarını omuzlarıma çektiğimi ve külotunu kabaca kenara ittiğimi. Ağzımı açıp bacaklarının arasına tapınmamı. Yüzümün onun tutkusuyla ıslanıp üzerime fışkırdığını.

Genellikle ereksiyonu uzak tutan listeyi zihnimden geçiriyorum, ama bu sefer işe yaramıyor ve aletim pantolonumun içinde bir boru gibi. Bu kadını idare edebilirdim. Onu öptüğümde kaldırırdım. Kelimenin tam anlamıyla ayaklarını yerden keser ve kıçından tutardım. Ona havada asılı öpülmenin nasıl bir his olduğunu gösterirdim. Onu kendime doğru bastırırdım, böylece onu ne kadar çok istediğimi hissederdi. Ta ki ereksiyonumu hissedip bununla başa çıkmak zorunda kalana kadar. Ta ki *benimle* uğraşmak zorunda kalana kadar. Bu fanteziyi dizginlemek için sandalyemi masanın altına bir santim daha kaydırdım.

Eğer bu kadın bana kayıtsız kalırsa, iki şampiyonluk yüzüğümü de yerim. Hayatımı oyun okuyarak ve savunmaları inceleyerek kazandım. Tecrübelerime göre, insanlar ve ilişkiler çok farklı değil ve aramızdaki çekimi bu kadar yanlış yorumlamamın imkanı yok. O aceleye getirilebilecek bir kadın değil, ama iyi yaşlı dick pic geri dönmeden önce misafirlik görevimde sadece iki haftam kaldı. Bu kadar az zaman kalmışken, bence bu tam saha pres gerektiriyor. Uçtan uca koruma. Erkek erkeğe savunma ... ya da bu durumda, erkek kadına. Rakip yıpranana kadar pes etmek yok. Ben bunun için yaşıyorum. Kimse beni bu oyunda yenemez.

"Kulağa hoş geliyor mu?" Avery içimdeki moral konuşmasını böldü, uzun kirpikli gözleri her gün ona getirdiğim soğuk bira fincanının üzerinden bana bakıyordu.

Biz neden bahsediyoruz?

Prodüksiyon toplantısı için ekiple dolu olan konferans salonuna göz gezdiriyorum.
Herkes beklenti içinde beni izliyor.

"Güverte mi?" Avery kaşlarını çatarak soruyor. "Kulağa hoş geliyor mu dedim?"

"Hmmmm ..." Konuyu iyice düşünmüşüm gibi yüzümü buruşturuyorum, detaylandırmasını umuyorum.

"Yani, eğer bunun yerine Tatil tahminlerini en son yapmak isterseniz," diye devam ediyor.

"Kesinlikle yapabiliriz." "Olmaz." *Ah! Tatil tahminleri. Doğru ya.* "En üstte bırakabiliriz."

Başını eğiyor ve gözlerini kısıyor. "Ortada mı demek istiyorsun?"

"Ortada, evet." Bilgece başımı sallıyorum. "Bunun için mükemmel bir
yer."

Sadie dizüstü bilgisayarını kapatarak, "Madem hepimiz hemfikiriz," diyor. "Bu kadar yeter."

Herkes dağılmaya başlar. Avery dizinin yazarlarından biriyle yaptığı tartışmayı bitirene kadar oyalanmak için bir neden bulacağım.

Sadie eşyalarını toplamayı bitirirken bana "Merak etme," diye fısıldıyor. "O da geliyor."

Gözlerimi Avery'den bir saniye bile ayırırsam, kaçabilir. Bu kadın benden kaçma konusunda gerçekten çok iyi oldu. Neden bahsettiğini anlamak için Sadie'ye kısa bir bakış atıyorum.

"Nereye geliyorsun?" Ben soruyorum. "Kime?"

"Gerçekten de kontrol edilmişsin." Gülüyor, başını sallıyor ve telefonunu çantasına tıkıştırıyor. "Gösteriyi planlamanın ayrıntılarıyla sizi sıktıysak özür dileriz."

"Kişisel bir şey değil." Sadie'ye dönmeden önce bir Avery kontrolü yapıyorum -hâlâ sohbet ediyorum-. "Toplantılardan nefret ederim. Hep nefret etmişimdir ve aklım başka yerlere kayar. Peki,

kim nereye gidiyor ve ne var ne yok?"

"Hepimiz bir şeyler içmeye ve akşam yemeği yemeye gidiyoruz."

Hayır, teşekkürler.

"Sanmıyorum-"

"Ve Avery de bizimle geliyor," diye araya giriyor Sadie bilmiş bir bakışla.

Oh, peki o zaman.

"İnsanın yemek yemesi lazım." O ve ben komplocu bir sırıtışı paylaşıyoruz. "Beni ne ele verdi?"

"Ne *olmadı*?" Sadie konferans odasındaki masaya yaslanıyor. "Ona her gün kahve getirmek. O getirene kadar odadan çıkmamak. Senin-"

"Pekâlâ, pekâlâ." Ne kadar kırbaçlanmış gibi davrandığımı söylediğini duyan var mı diye kendimden emin bir şekilde etrafıma bakıyorum. "Peki, bu konuda ne yapmalıyım, madem bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Bu konuda *ne yapacaksın*?" Gülümsemesi, bir kadının peşinden koşmak zorunda kalmamdan duyduğu memnuniyeti gösteriyor.

"Hiç şansım olacağını düşünmemiştim. Onu son gördüğümde başka bir adamın yüzüğünü takıyordu.

Bu sefer şansımı boşa harcamak istemiyorum."

Sadie'nin yüzündeki mizah kaybolur, gözleri ciddileşir. "Ah, Deck. Bilmiyorsun."

"Neyi bilmiyorum?"

O beni aydınlatamadan Avery yanıma geliyor ve Sadie'nin ağzı kapanıyor ve gözleri bilmediğim sessiz bir uyarıyla geriliyor.

"Bütün bu lolipoplar da neyin nesi?" Avery şakacı bir şekilde Sadie'nin omzuna vurarak soruyor, ağzı geniş bir sırıtışla geriliyor. "Yemek mi yiyoruz, ne?"

Keşke bana karşı da bu kadar rahat olabilse. Ekrandaki kimyamıza rağmen, onu doğru dürüst sohbet edecek kadar bile yalnız bırakamıyorum.

"Ben de tam arkadaşımıza bizimle gelmesi gerektiğini söylüyordum." Sadie bana gülümsüyor.

"Değil mi Deck?" Avery'nin sırıtışı kayıyor, ama bana sert de olsa kibar bir gülümseme sunacak kadar çabuk toparlanıyor.

"Gitmelisin," dedi bana. "Burası harika dirty martini yapıyor ve bifteklerine bayılıyorum." Nadiren içki içerim ve kırmızı eti yıllar önce bıraktım.

"En sevdiğim iki şey," diye yalan söyledim. "Neyi bekliyoruz?"

Onun sert dış kabuğunu kırmak için fazladan birkaç saat geçirme ihtimali, sanki maç öncesi ve özellikle zorlu bir rakiple karşı karşıyaymışım gibi kanımın damarlarımda dolaşmasına neden oluyor.

Aşağı inerken asansörde hepimiz kalabalığız ve Avery'nin gözlerinde geçen hafta boyunca alıştığım temkinli ilgiyle karşılaşıyorum. Bir rakip değil. Sanırım aynı takımdayız. Bence aynı şeyi istiyoruz. Sadece o henüz bunu bilmiyor.

Bölüm 5

Avery

En sevdiği iki şeyden biri, kıçım.

Decker biftekleri görmezden geldi, doğrudan tavada kızartılmış levreğe gitti ve bütün gece su içti.

İkinci martinimden uzun, minnettar bir yudum alıyorum ve bunları icat etme öngörüsüne sahip olan kişi için Tanrı'ya şükrediyorum. Bu bir masaj, sıcak bir banyo ve orgazmın çalkalanıp karıştırılarak tek bir nefis uyuşturma karışımına dönüştürülmüş hali. Noel yaklaştıkça daha da uyuşmaya ihtiyacım var.

Decker tabağını iterek, "Bundan keyif alıyor gibi görünüyorsun," diyor.

"Ve görünüşe göre sen bundan zevk *almamışsın*." Yarısı yenmiş balığına doğru başımı sallıyorum. "Hayır, çok lezzetliydi. Sadece sandığım kadar aç değildim."

"Ve sen de alkolden vazgeçmeye mi karar verdin? Martini ve biftek en sevdikleriniz olmasına rağmen mi?"

Onunla oynamamalıyım ama kadınların peşinden koştuğu bir adamın, ne istediğinden tam olarak emin olmasam da *benimle* vakit geçirmek için bahaneler üretmesini izlemek eğlenceli.

Boşver onu.

Gözlerinde zar zor gizlediği şehvet buğusu bana ne istediğini söylüyor. Sorun şu ki, ben de isteyebileceğimi düşünüyorum ama yapamıyorum. Endişelenmem gereken tek şey vajinam olsaydı, bu hiç de zor olmazdı. Bronzlaşmış, güzel bir *adam*. Düşünecek ne var ki? Ama sadece birlikte çalıştığımız ilk haftada bile onda beklemediğim bir derinlik gördüm. Hall of Fame'e girmesini sağlayan aynı kararlılık ve mükemmellik taahhüdünü konuk sunuculuğa da uygulamış. Televizyon dik bir öğrenme eğrisi ve hakkını vermeliyim. Harika bir iş çıkarıyor. Komik, zeki, ayakları üzerinde düşünebilen ve diğer sporları da basketbol kadar kolay konuşabilen biri. Çoğu kadın için bu tahrik edici olmaz, ama benim için?

Evet, hem de çok.

Decker gibi bir adamla, vajina düşünülmesi gereken tek vücut parçası değil. Kalbimi tehlikeye atabilir ve o sorunlu organ hala Will'den kurtulamadı.

Decker koltuğunda arkasına yaslanarak, "Görünüşe göre her tahmin için hemen hemen zıt seçimlerimiz var," diyor.

"Tahmin mi?" Kendi düşüncelerimden sıyrılıp konuşmamıza kulak kabartıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Holiday Picks bölümü için." Decker kaşlarını kaldırıyor, benim yetişmemi bekliyor. "Bir sonraki haftaki gösteri."

"Oh, evet," diye kestirip atıyorum, rahatça tartışabileceğim bir konuya ısınıyorum. "Anlaşmazlık içinde olmamız şaşırtıcı."

"Biliyorum, değil mi?" Dirseklerini masaya dayamak için öne doğru eğiliyor ve vücudunu bana doğru çevirerek masanın geri kalanını etkili bir şekilde bloke ediyor. "İkimiz de Wolves ve

Sabers'ın NCAA Şampiyonasına gideceğini düşünüyoruz, ama ben Wolves'un kazanacağını düşünüyorum. Sen Sabers'ı seçtin."

"Evet, çünkü geçen yıl Caleb Bradley ve Sabers aldı," diye hatırlatıyorum ona. "Seni bu kadar

tekrar yapmayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"August West bana bunu bir daha yapmayacaklarını düşündürüyor. West geçen yıl bileğini burkmasaydı, o zaman maçı alabilirdi. Onda öldürme içgüdüsü var."

"Eğer ikimiz de haklı çıkarsak ve ikisi de ilerlerse, kim galip gelirse gelsin müthiş bir final olacak."

"Batı olacak. Sözlerimi bir kenara yazın. Bir şampiyon gördüğümde tanırım. Caleb Bradley Amerika'nın Altın Çocuğu olabilir ama izlenmesi gereken kişi August."

Kendini beğenmiş bir gülümsemesi var ama ben de gülümsemeden edemiyorum. Basketbol bu.

Ben işimi bilirim, ama o *yaşadı*.

ve Lig'de geçirdiği yılların karşılığı olarak iki şampiyonluğu var.

"Ben kimim ki karşı çıkayım? Sen geleceğin Hall of Famer'*ısın*." Alaycılığım iltifatı elinin tersiyle itti.

"Bunu sakın unutma," diye kıkırdayarak cevap veriyor.

"Top oynamak istediğini hep biliyor muydun?" Bunu sorarak kendimi şok ettim. Bu adamla uzun konuşmalar yapmam. Ya da en azından geçen hafta yapmadım. Bu martini düşündüğümden daha kirli olmalı. Kafama gidiyor. Güneye doğru gitmeye başlamadığı sürece sorun olmaz.

"Her zaman." Omuz silkiyor. "Açıkçası her iki şekilde de olabilirdi. Basketbol ya da futbol. İkisi için de görünüşüm vardı."

"İki spor dalı için de mi izlendin? Üniversite mi?"

"Evet, lise boyunca ikisini de oynadım ama bir seçim yapmam gerektiği noktaya geldim."

"Hangi pozisyonda oynadın? Futbol, yani, tabii ki." Herkes onun basketbolda gelmiş geçmiş en iyi oyun kuruculardan biri olduğunu biliyor.

"Ne oynadığımı düşünüyorsun?" Çenesini eliyle destekliyor, burbon aromalı gözleri merakla dolup taşıyor. Benim hakkımda.

"Hmmm." Başımı eğiyorum ve bir gözümü kısarak değerlendiriyorum. "Liderlik becerileriniz olağanüstü." "Teşekkür ederim." İltifatımı kabul etmek için başını eğip gülümsüyor.

"Başkalarını iyi takip etmiyorsun."

Gülümsemesi kesiliyor ve gözlerinde hala mizah olsa da bana ters ters bakıyor.

"Her zaman en iyisini bildiğini düşünüyorsun," diye devam ediyorum, her geçen saniye bundan daha çok keyif alıyorum. "Ve insanlara emir vermeyi seviyorsun."

"Tamam, belki de duygularımı gerçekten incitmeden önce sana söylemeliyim." "Sanki söyleyebilirmişim gibi," diye alay ediyorum.

Cevap vermiyor ama masaya bakıyor, geniş, şehvetli ağzının köşelerini kıvıran bir gülümseme.

"Oyun kurucu," diyorum muzaffer bir edayla. "Haksız mıyım?"

Gülüşü, sipariş ettiğim ama yememem gereken çikolatalı ganajdan daha zengin.

"Tanrım, keşke yanıldığını söyleyebilseydim," diye itiraf ediyor sırıtarak. "Evet, oyun kurucu." "Biliyordum." Omuzlarımı fırçalıyorum.

"Uh huh. Şimdi her şeyi bilen kim?"

"Bunu inkâr etmiyorum." İhmal ettiğim içkimden bir yudum alıyorum. "Her zaman doğru cevaba sahip olduğumu varsayıyorum."

"Geçen hafta boyunca bunu gözlemledim." Devam etmeden önce bana spekülatif bir bakış attı. "Yine de öğrenmediğim çok şey var."

Votka boğazımın ortasında durmuş gibi görünüyor. Biraz öksürüyorum ve günlerdir gözlerinde gördüğüm sorulara başlamasını bekliyorum.

"Mesela sen hiç spor yaptın mı?" diye soruyor.

Biraz daha rahat nefes alıyorum. Burası rahat bir bölge.

"Atletizm."

"Ahhh." Kendi kendine cevap verir gibi başını sallıyor. "Bu her şeyi açıklıyor." "Neyi açıklıyor?" Bir yudum daha alarak soruyorum.

Masa görüşünü kesene kadar gözleri boynumda ve göğüslerimde geziniyor.

"Vücudun."

Tekrar öksürüyorum, ağzımı silmek için peçeteye uzanıyorum.

"Bedenim mi?" Birdenbire bu kadar nefes nefese kalmaktan nefret ediyorum. İyi yerleştirilmiş birkaç kelime ve bir bakışla, beni kekeliyor ve kaynatıyor.

"Eminim atletizm yapan kadınların genellikle belli bir vücut tipine sahip olduğunu biliyorsundur," diyor ve omuzlarının genişliğinin ötesinde pek bir şey göremeyinceye kadar öne doğru eğiliyor. "Zayıf kollar."

Kollarım bluzumun altında saklı olsa da, gözlerini üzerlerinde gezdirdiğinde tenim ısınıyor.

"Kaslı bacaklar," diye devam ediyor, gözlerini benimkilere kilitleyerek. "Sıkı, yuvarlak-" "Vücudumun nasıl göründüğünün farkındayım," diye araya girdim. Her gün görüyorum."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

Yüzüm ısınıyor. Allık tenimden belli olmaz biliyorum ama sırıtışının daha da genişleyip hınzırlaşmasına bakılırsa yanaklarımdaki rengin ona ısındığımı söylemesine gerek yok.

"Demek basketbolu seçtin." Konuşmayı, ayaklarımın altında kızgın kömür gibi yanmayacak daha güvenli bir zemine kaydırıyorum.

"Evet." Sırıtışı devam ediyor, ama benim yönlendirmemi hoş görüyor. "Tüm üniversite boyunca." "Ve sonra NBA," diye ekliyorum.

"Evet, çok çalışırsan ve hayatındaki diğer her şeyi feda edersen, hayaller gerçekten gerçek oluyor." Yüzünü buruşturuyor. "En azından bazıları."

Boşandığını duydum ama bunu kastettiğini varsaymak istemiyorum. Yukarı bakıyor, dudaklarında alaycı bir bükülme var.

"Sorularını tüm yüzüne yansıtıyorsun, Avery." Kısa bir kahkaha attım. "Öyle mi?"

"Eğer merak ediyorsan, basketbol dışında bir rüya gördüm." Omuzları inip kalkıyor ama belli ettiğinden daha fazla ağırlık kaldırıyor gibi görünüyor. "Bir eşim, çocuklarım, her şeyim olsun istedim."

"Ve onları aldın, değil mi?" Yumuşakça soruyorum.

Neyin yanlış gittiğini sormak istiyorum. Acaba bu soru benim yüzümde de var mı diye merak ediyorum, çünkü ben dile getirmeden cevap veriyor.

"Tara, eski sevgilim ve ben, asla birlikte olmamamız gerektiği kadar ayrı büyümedik."

Bunu Will ve benim için birçok kez düşündüm. Benimle hiç tanışmasaydı her şey farklı mı olurdu diye merak ettim. Bazen geceleri beni uyutmuyor. Bazen uyandığımda düşündüğüm ilk şey bu oluyor.

"İstatistiksel olarak, evli çiftlerin yarısı aynı şeyi söyleyecektir." Sempati ile gülümsüyorum. "Peki ya çocuklar? Bir kızınız olduğunu duydum."

"Evet, benim küçük kızım Kiera." Yüzünün sert hatları belirgin bir şekilde yumuşuyor.

"Görmek ister misin?" Başımı sallıyorum, DNA'sının küçük bir kadın yüzünde nasıl ortaya çıktığını görmek için şaşırtıcı derecede istekliyim.

"Çok güzel bir kız Deck," diye fısıldıyorum, gözlerim telefon ekranına yapışmış. Sarışın ve Decker'ı birkaç yıl önce *Sports Illustrated* partisinde birlikte gördüğüm kadına çok benziyor. Gözleri ise tıpkı babasınınki gibi altın sarısı kahverengi. Telefondan başımı kaldırıp baktım.

"Gözlerini senden almış."

"Hepsi bu kadar." Kıkırdıyor, telefonunu eline alıyor ve masaya koymadan önce resme sevgiyle bakıyor. "Bu kadar güzel olduğu için kendime pek pay çıkaramıyorum."

Gözlerimi kaçırıyorum, gözlerimin düşüncelerimi görebildiğini söylediği kadar net bir şekilde ele vermesinden korkuyorum. Onun şimdiye kadar karşılaştığım en güzel örnek olduğunu düşündüğümü görmesinden korkuyorum. Gösteri sırasında bazen, onun sarı saçlarının parmaklarıma dolandığında nasıl hissettireceğini düşünmekten neredeyse kendimi kaybediyorum. Sadece bir hafta içinde ağzının kıvrımlarını ve nasıl koktuğunu ezberledim. Kolonyasını değil, deri, kemik ve kendisinden başka hiçbir şeyden oluşmayan, hepimizin giydiği uygarlık kaplamasının hemen altında duran o ham kokuyu.

"Tara Los Angeles'a yeni taşındı," diye devam ediyor Decker, dudaklarında hüzünlü bir ifade.

"Ve Kiera'yı da yanında götürdü." "Özür dilerim." Kaşlarımı çattım. "Sen hâlâ Doğu

Yakası'ndayken onu görmek daha zor olmalı, sanırım?" "Evet. Biraz daha fazla çalışmak

gerekiyor ama o buna değer. Çok şey başardım ama o benim için en iyisi.

yaptığım en iyi şey." Omuz silkiyor ve sonra meraklı bakışlarını bana çeviriyor. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" Parmaklarım martini bardağımın narin sapının etrafında sıkılaşıyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor, kaçmak zorunda kalacağım sorulara hazırlıklı oluyorum.

"Nişanlı olduğunu biliyorum," diyor çıplak yüzük parmağıma dikkatle bakarak. "Ve artık öyle olduğunu sanmıyorum."

Bilmiyor.

Onun bilmediği o küçük zaman diliminin tadını çıkarabiliyorum. Hayatımın son bir yılında herkes ne olduğunu biliyor. Ve ben sık sık onların spekülasyonlarının, garip sempatilerinin, lanet olası iyi niyetlerinin ağırlığı altında boğulduğumu hissediyorum çünkü onlar her şeyi biliyorlar. Yani, her şeyi bildiklerini *sanıyorlar*. Benim sırlarım var; sadece benim tarafımdan canlı tutulan sırlar çünkü sadece Will biliyordu.

Ve şimdi Will gitti.

"O öldü." Boğazımı temizliyorum, dudaklarım en can sıkıcı şekilde titriyor. Duygularımı dizginlemeyi öğrendiğim gibi onları da dizginliyorum. "Will, nişanlım, geçen yıl bu zamanlarda öldü aslında."

Herkes biliyor dediğimde, Deck'in boşandığını ya da imzaladığı milyonlarca dolarlık sözleşmenin ayrıntılarını "herkesin" bilmesi gibi değil. "Herkes" onun hayatında neler olup bittiğini bildiğinde, bu dünya demektir. Onun şöhreti benimkinden çok daha geniş. Ben bir spor spikeriyim ve televizyona çıkıyorum ama hayatım bırakın uluslararası, ulusal bir haber bile değil. Deck ile tüm dünya onun işini bilebilir. Nişanlımın geçen Aralık'ta öldüğünü tüm dünya bilmiyor. Sadece beni tanıyan herkes ve Will'i tanıyan herkes. Hayatımdaki herkes biliyor. Ve şimdi Decker da biliyor.

Son birkaç dakika boyunca, Deck'in gövdesi ve omuzlarının oluşturduğu bariyerin hemen ötesinde meslektaşlarımızın içip konuştuğunu unutmak kolaydı. Uzun bir günün ardından gülüyor ve stres atıyorlardı. Deck'in bizi tamamen izole etmeyi, küçük köşemizde ortalık sessizleşene kadar beni tekeline almayı ne kadar başardığını fark etmemiştim.

"Avery, çok üzgünüm." Sesi şefkatin yumuşak bir gümbürtüsüydü. "Hiçbir fikrim yoktu.

Duymamıştım."

Başımı sallıyorum, boğazımda tanıdık bir düğüm tutuşup beni boğmakla tehdit edince panikliyorum. Alışkanlık ve zorunluluktan, zamansız gözyaşlarına karşı hızla göz kırpmaya başlıyorum.

"Evet, yayınladığımız bir şey değildi." Kara mizah ağzımın kenarıyla alay ediyor. "Will bundan nefret ederdi; bir medya sirkinin parçası olmaktan. Dikkatleri üzerine çekecek son kişi o değildi."

Kapalı ve kilitli tuttuğum, varlığını unutmaya çalıştığım bir kapı aralanıyor. Will'le ilgili tüm anılarımın olduğu kapı. Son zamanlarda çok nadir görülen gülümsemesi. Onunla ilgili sevdiğim ilk şey buydu; gülümsemesinin nazik ve samimi olması. Bunu yapamam. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Decker yüzümde sıkıntı belirtisi ararken olmaz. Bakmaya devam ederse, bulacaktır. Çoğu insanı ikna etmeyi başardığım kadar derine gömülü değil. Decker çoğu insan gibi değil ve içgüdüsel olarak biliyorum ki

Kandırıldım.

"Geç oluyor." Gülümsememem canlı görünmek için elinden geleni yapan soğuk, mumlu bir kıvrım. "Sanırım gideceğim." "Avery," diyor usulca. Sadece bu. Sadece ismim, ama çok daha fazlası var ve ben bunu yapamam.

Şu anda boktan.

Onu görmezden gelip çantamı almak için uzanıyorum, bu birkaç saniyeyi kendimi toparlamak ve gözlerimin kenarlarını silmek için kullanıyorum. Ben ayağa kalktığımda o da kalktı. Gözlerimiz bir anlığına çarpışıyor, benimki sulu, onunki endişeli. Etrafından dolanıyorum, aramızdaki ipleri koparıyorum ve iş arkadaşlarıma sesleniyorum.

"Tamam, çocuklar." Herkese parlak bir gülümseme yaydım. "Ben çıkıyorum. İyi hafta sonları."

Körlemesine kapıya doğru ilerliyorum, en azından New York'un sunduğu kadar temiz havayı özlüyorum.

Çıkışa birkaç adım kala Sadie arkamdan "Hey, Ave," diye sesleniyor. "Bekle."

Duruyorum ve dönüyorum, yüz ifademi sabırlı bir sorgulamaya dönüştürüyorum, içimdeki çalkantılı dalgaların yüzüme vurmamasını umuyorum.

"İyi misin?" Sadie herkesten daha çok şey görür. Çoğundan fazlasını da biliyor ama o bile her şeyi bilmiyor.

"Ben iyiyim." Bana, *konuştuğun* kişi *benim* diyen bir bakış *attığında* gözlerimi deviriyorum.

"Tamam.

Tam olarak iyi değilim ama olacağım." "İhtiyacın var mı-"

"Sadece eve gitmem gerek, Sade." Sesimde daha fazla bastıramadığım yalvaran bir ton var. "Lütfen. Sadece buradan çıkmama izin ver."

Sadie başını sallıyor, kolunu boynuma doluyor ve kulağıma fısıldıyor. "Her şey daha iyi olacak bebeğim."

Bazı şeyler düzelmez. Bazı şeyler asla düzelmez çünkü asla geri alınamazlar. Bunu kendim için en zor yoldan öğrenmek zorunda kaldım. Sadie'ye bu güzel restoranın hostes standında öğretmeye çalışmayacağım.

Hızlı adımlarla kapıya doğru yürümeden önce "İyi geceler," demekle yetiniyorum.

Gecenin soğuk havasını ciğerlerime çekiyorum ve yürümeye başlıyorum. Her adımda kalbim yavaşlıyor, nefesim düzleşiyor ve gözyaşlarım kuruyor. İhtiyacım olan tek şey buydu. Kendime biraz zaman ayırmak.

"Avery!" diye sesleniyor derin bir ses arkamdan.

Kendime zaman ayırmak için çok fazla.

Döndüğümde Decker'ın neredeyse bana yetiştiğini, uzun bacaklarının bizi ayıran birkaç metreyi hızla geçtiğini görüyorum. Yalnız kalmak istiyordum ve o bunu mahvediyor. Yine de onu görünce kalbim biraz yerinden çıkacak gibi oluyor. Biliyordum! Eğer vajinam ve kalbim aynı sayfada buluşursa, benim sonum olacaklar.

"Bir ipucu alamaz mısın?" Sesimde olması gereken kızgınlık yok.

"Sadece almak istediklerimi," diye yanıtlıyor kolayca, koyu renk paltosunun içine gömülüp soğuğa karşı gözlerini kısarak. "Yürüyor musun?"

"Belli ki beni yakalamak için yürüyorsun."

"Ahhh." Bana eğlenen bir bakış atarak sırıtıyor. "Ukala geri döndü."

Beni en başta restorandan neyin kovduğunu hatırladığımda cevap gülümsemem soluyor. "Yani eve kadar yürüyecek misin?" diye soruyor.

"Çok uzak değil." Ona bakıyorum. "Ve bir eskorta ihtiyacım
yok." "Ama bir tane var, bayan."

Gözlerimi deviriyorum, bu da onu sadece güldürüyor. Sonraki birkaç adımda sessiz kalıyoruz ve ben şehrin hareketli anonimliğine odaklanıyorum. Bu telaşlı, koşuşturmalı insan kalabalığının içinde kaybolabilirsiniz. Bir sürü

Geçen yıl. Kendimi onun yarıklarına sakladım ve yalnızlığımda acı çektim. Tek başıma acı çekmeyi hak ettiğimi düşündüm. Decker buradayken, şehrin sesleri içimdeki esneyen sessizliği yutarken, belki de yanılmışımdır diye düşünüyorum. Burada birinin olması iyi hissettiriyor. Sadece burada. Cevap bekleyen ya da kendimi yok edeceğim korkusuyla etrafımda dolaşan biri değil. Ama sadece benim arkadaşlığımı isteyen ve kendi arkadaşlığını sunmak isteyen biri. Yalnızlığımı azaltıyor.

"İşte buradayım." Apartmanımın önünde durdum ve vedalaşmaya hazır bir şekilde Deck'e döndüm.

Tabii ki, girişe doğru yürüyor. Kapıcım onu hemen tanıyor ve cam kapıları onun için daha geniş tutmak için acele ediyor.

"Deck, seni sahada görmeyi çok özledik," diyor yüzünü bölen hevesli bir sırıtışla.

Decker, "Orada olmayı düşündüğüm kadar özlediğimi söyleyemem," diye yanıtlıyor ve kapıcının imza için bulduğu kâğıdı imzalıyor. "Yılın yarısında ağrımamak ve gıcırdamamak hoşuma gidiyor. On iki yıl boyunca seksen iki maç sizi mahveder."

"Sezon sonrası play-off'lardan bahsetmiyorum bile," diye hatırlatıyor kapıcı ona hayran bir sırıtışla. "Evet, onlardan da birkaç tane vardı, ha?" Decker güler ve asansör geldiğinde döner. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sizinle tanışmak da güzeldi. İmza için teşekkürler. Oğlum buna bayılacak. İyi geceler Bayan Hughes," diye ekliyor kapıcı, sonunda beni onaylayarak.

Görmezden gelinmeyi umursamadan gülümsemesine karşılık veriyorum. Yaşayan bir spor efsanesini her gün göremezsiniz. Decker'la tanıştığım ilk gece de böyle hissettiğimi hatırlıyorum, yine de ona zor sorular sormam gerekmişti. Bir önceki sezon yılın çaylağı ödülünü kazanmıştı ve şimdiden ligin en parlak yıldızlarından biriydi. Asansörden inerken havlu olayını hatırlamak beni gülümsetiyor.

"Neden sırıtıyorsun?" Deck sahte bir şüpheyle gözlerini kısarak soruyor. "Böyle sırıttığında sana güvenmiyorum."

Biraz hafiflemiş hissederek yüzümü ona dönüyorum ve geri geri kapıma doğru yürüyorum. "Tanıştığımız ilk geceyi düşünüyordum."

"Ugh." Başını sallıyor ve gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. "Ne kadar toy bir pislikmişim."

"Sanırım bunu sana söylemiştim." Bana ters ters bakınca güldüm. "Az önce itiraf ettin. Ben de sana katılıyorum. Mutlu ol."

"Komik olduğunu biliyorsun. Bu on yıl önceydi." Yürümeye devam ederken gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor, tabii bu kadar sert dudaklar bu şekilde tanımlanabilirse. "Sanki seni ezelden beri tanıyormuşum gibi geliyor ama geçen hafta gösteriye başlamadan önce hiç gerçek bir sohbetimiz olmamıştı. Yani, dolabımdaki konuşmayı saymazsak."

"Bilmiyorum." Dairemin kapısına yaslandım. "Havlu giyiyordun, hatta bir noktada onu bile giymiyordun."

"Güzel." Önümde durdu. "Bunu seninle asla yaşayamayacağım, değil mi?"

"Gerçekten istiyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ediyor utanmaz, ukala bir sırıtışla. "En azından beni asla unutmayacağını biliyordum."

Sanki yapabilirmişim gibi.

Kelimeleri söylemiyorum ama yüzümdeki bir şey onu hiç unutmadığımı itiraf ediyor olmalı. Bazen yalnız kaldığım sessiz anlarda, o hep cevapsız bir soruydu. Ya da belki sormaya korkuyordum. Esprileri buharlaşır ve gözleri, onu oynarken izlediğimde her zaman fark ettiğim o şiddetli odaklanmaya bürünürdü. Kamera yüzündeki bu ifadeyi yakalardı; sanki ödül görünmüştü ve rakibinin teslim olması sadece dört çeyrek meselesiydi. Hangi çeyrekte olduğumuzu merak

ediyorum.

"Yani, dediğim gibi." Kaldığı yerden devam ediyor, o yoğun bakışları buhar gibi tenimin üzerinde geziniyor. "Programa başladığımdan beri senin hakkında çok şey öğrendiğimi hissediyorum."

"Bu doğru mu?" Destek için omuzlarımı kapıya bastırıyorum çünkü bu bakış kemiklerimi eritiyor ve yerimde durmam gerekiyor.

"Bir odaya girer girmez havayı şarj ettiğinizi biliyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Etrafınızdaki her şey dikkat kesiliyor."

Nefesim kesiliyor ve kuru dudaklarımı yalıyorum.

"İnsanların seni takip etmekten o kadar keyif aldıklarını biliyorum ki onları yönlendirdiğinin farkında bile değiller," diye devam ediyor, bir adım daha yaklaşarak ciğerlerimden bir ons daha hava çalıyor. "Ve genellikle odadaki en zeki kişinin sen olduğunu, ama başkalarının öyle olduğunu düşünmelerine ne zaman izin vereceğini de biliyorsun."

Karnınızda kelebekler uçuşmasının Harlequin aşk romanlarından kalma bir şehir efsanesi olduğunu sanırdım ama onun sözleriyle karnımda bir şeylerin çırpındığı kesin.

Kahretsin. Ben tereyağlı sinek yapmam.

"Ve ekranda ne kadar parlasan da gözlerinde hüzünlü bir şeyler olduğunu biliyorum ve bundan nefret ediyorum." Olabildiğince yaklaşıyor, yanağıma dokunuyor ve gözlerimizi kilitliyor. "Bu gece gördüm ve bundan nefret ediyorum, Avery."

Diğer elini kapıya dayıyor, kolları istesem de kaçamayacağım samimi bir oyuk oluşturuyor.

İstemiyorum.

Yüzüme bakacak kadar geri çekiliyor. Alt dudağımın dişlerimin arasında sıkıştığını mutlaka görüyordur çünkü onun sıcak rahatlığına teslim olmaya direnmeliyim.

"Bunu daha iyi hale getirmek istiyorum Ave," diye fısıldıyor, nefesinin serin nane kokusu dudaklarımın üzerinde dolaşıyor. "Ben sadece ... istiyorum."

Yüzümü tarıyor, benden sorun olmadığına dair bir işaret bekliyor. Beni öpme arzusunun gözlerinde bu kadar açık bir şekilde telgraflaşmasının sorun olmadığını. Bu keder, arzu ve kafa karışıklığı girdabında net olan tek şeyin, şu anda anlamlı olan tek şeyin beni öpmesi olduğunu ifade edecek kelime bulamıyorum. Bu yüzden tek kelime etmedim. Dudaklarımız buluşana kadar öne doğru eğildim.

Bölüm 6

Decker

Taç yaprakları gibi taze.

Ben bir sporcuyum. Aptal değil ama yine de bir sporcuyum. Bir kadının dudaklarını yumuşak ve taze olarak tanımlamam ya da bir öpücüğü çiçeklere benzetmem. Tara'yla evli olduğum birkaç yıl dışında, bacaklarını açıp evet ya da lütfen dediğinde onu becerdim. Her zaman acele ettim. Bir erkeğin ihtiyaçları vardır, ama ben girdim ve çıktım. Bu kadının, bu öpücüğün tadını çıkarmalıyım. Bunu yapmazsam aptallık etmiş olurum. Bu bir ilk öpücük. Birini ilk kez öpmekle *ilk öpücük* arasındaki farkı şimdi anlıyorum. Bu dillerin, dudakların ve sıcaklığın keşfi. Ruhlarımızın tanışması, eğer kulağa çok korkakça gelmiyorsa. Ama ben böyle hissediyorum. Sanki dudaklarımız ileri geri fırçalanırken, dillerimiz birbirine dolanırken, onu tadarken, ağız dolusu, lezzetli ağız dolusu, onun sırlarını öğreniyorum. Ben de ona kendiminkileri anlatıyorum. Elim kapıdan kayarak ipek bluzunun üzerinden sırtının sıcaklığına uzanıyor ve onu giderek daha da yakınlaştırıyor. Hava değişiyor ve şehvetin şeklini alıyor; arzunun biçimine bürünüyor. İnleme sesi, göğüslerinin göğsümde hafifçe kalkıp inmesi, onun da bunu hissettiğini gösteriyor.

Asansörün zili çalıyor ve kıyafetlerimizin arasından nefes alıp vermeye ve kalp atışlarımızı değiştirmeye devam ederken bile bedenlerimiz hareketsiz kalıyor; ağzım hala onunkinin üzerinde duruyor olsa bile. Onu kapıya yaslamıştım ve vücudunun her kıvrımı beni etkiliyor, birbirimize ne kadar yakıştığımızı asla unutmamamı sağlıyordu. Omzumun üzerinden asansöre doğru bakıyorum. Kapılar açılıyor ama kimse inmiyor. Yine de bu kesinti onun aklını başına getirmeye yetti. Tanrı biliyor ya, ben kendiminkini bulamıyorum.

"Gitmelisin," diye fısıldıyor, çenesinin pürüzsüz çizgisi boyunca bir kas dalgalanıyor.

Dudaklarımda kalan öpücüklerimizin tadını alabilsin diye eğilip ağzından nefes alıyorum. "Ya da beni içeri davet edebilirsin."

Kokusu ve vücudunun sıcaklığı duyularımı rehin alıyor. Onu kokluyorum ve onu tekrar öpmeyi o kadar çok istiyorum ki tat alma tomurcuklarım acıyor. Gözleri, mükemmel olduğunu düşündüğüm son birkaç an için şimdiden pişmanlık duyuyor. Duygularımı ya da bedenimi bu kadar çabuk sakinleştiremiyorum.

"İçeri girmek istemiyorsun, Deck."

"Seni temin ederim ki istiyorum,"

diyorum ona.

Dudaklarının arasından aldatıcı bir şekilde hafif, kısa bir kahkaha geçiyor. Yere bakıyor ve başını sallıyor.

"Gelmiş geçmiş en kötü tek gecelik ilişki olurdum," diyor.

"Tek gecelik ilişki mi?" Çenesini elime alıp kaldırıyorum ve bana bakmaya zorluyorum. "Bu yolun açık olması için uzun süre bekledim. Çıkar çatışması yok. Yolumuza çıkan başka insanlar yok. Tam olarak ne istediğimi bilmiyorum Avery, ama bir geceden fazlası olduğu kesin."

Aksine, bunun fiziksel olmaktan, benim için bir geceden daha fazlası olduğuna dair güvencem gözlerinde panik ışıkları yakıyor.

"Oh, bu daha kötü." Bana hüzünlü bir gülümseme gönderirken bile kaşlarını çatıyor. "Böyle bir şey için hazır değilim, Deck."

Uzun boylu bir kadın değil ama kişiliğinin gücü bunu unutturuyor. Ondan bir metre ya da daha uzun ve yüz kilo fazlam var. Parlak bir tutam siyah saçını omzunun arkasına atıyor, kulağının karmaşık kıvrımını, çenesinin ince açısını ortaya çıkarıyor. Sert davranıyor. Aslında sert *biri* ama nişanlısı daha bir yıl önce ölmüş. Bu herkesi biraz kırılgan yapar. Tabii ki, o hazır değil. Bu kadar yakından, onun alanını işgal ederek, dış duvarı aşarak, kırılganlığı görüyorum; ıssızlığı ve acıyı. Bu beni göğsümden bıçaklıyor.

"Anlıyorum," diyorum, sesim sert çıkıyor. "Onun için çok üzgünüm Ave. Nişanlın için."

Başını sallıyor, içindeki çalkantı yüzünden okunuyor. Onu rahatlatma ihtiyacıyla elimi kaldırıp yanağını avuçluyorum ve diğer elimi beline koyarak onu kendime çekiyorum. Bir tereddütten sonra teslim oluyor. Alnı göğsüme düşüyor ve kesik kesik bir nefes ince bedenini titretiyor. Hava kalıcı bir kederle yoğunlaşıyor. Ağlamıyor ama omuzlarının çöküşü, vücudunun gerginliği bunun hala ne kadar zor olduğunu gösteriyor. Elim omuzlarının arasından sırtının küçük kısmına doğru yatıştırıcı bir yol izliyor ve hiçbir şey söylemeden onu insani temastan alabileceği her türlü teselliyi almaya bırakıyorum. Birkaç dakika sonra yer değiştiriyor.

"Teşekkürler Deck," diyor usulca, geri çekilerek. Elim belinde sıkılaşıyor, bedenlerimiz arasındaki boşluğa rağmen onu bana bağlıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, onu bırakmaya hazır değilim.

"Gitmem gerek." Bana değil, gömleğimin düğmelerine bakıyor.

Reddetmek üzereyim; onun da hissettiğini bildiğim bağ konusunda baskı yapmak üzereyim, ama karanlık gözlerinde fikrimi değiştirmeye yetecek kadar gölge var; bizi ilk başta birbirimizin kollarına getiren kederin izleri. Elimi bırakıyorum ve o da daire kapısının kilidini açmak için dönüyor.

"Pazartesi sette görüşürüz." Gözleri sanki onu yakalayacağımı düşünüyormuş gibi temkinli bir şekilde benimkilerle buluşuyor.

Bu olabilir.

"Elbette." Geri çekiliyorum. "Harika bir gösteri olacak."

Güvenli bir şekilde içeri girdiğinde, asansöre biniyorum. O haklıydı. Bu gece o gece değildi. Nişanlısı hakkında öğrendiklerime dayanarak, buna saygı duyabilirim. Ama onun sadece tatlılığını değil, gözyaşlarını da tattıktan sonra, bunun sadece bir merhamet olduğunu biliyorum. Zaman istiyor. Ona zaman tanıyabilirim ama pes etmeyeceğim.

Bölüm 7

Avery

Mutlu bir Noel geçirin Kalbiniz hafiflesin

Şu andan itibaren sorunlarınız gözden uzak olacak.

Kafamda Will'in en sevdiği Noel şarkısı ve ellerim bacaklarımın arasında uyandım.

Üzgün ve azgın. İşte ben buyum. En son ne zaman seks yaptığımı hatırlamıyorum. Will ile olduğunu biliyorum çünkü birlikte olduğumuz yıllar boyunca onu hiç aldatmadım ama seks hayatımız o kadar düzensizdi ki en son ne zaman seviştiğimizi hatırlayamıyorum. Sarhoş olmam ve sevişmem lazım. Bu gece SportsCo'nun Noel partisinde bunlardan en az birinin olmasını umuyorum ama muhtemelen ikincisi olmayacak. Decker'a gerçeği söyledim. Berbat bir tek gecelik ilişki olurdum ve eğer biriyle birlikte olmak isteseydim, bu ofisimin Noel partisinde olmazdı. İş arkadaşlarımla ya da sporcularla hiç çıkmadım ve bu geceki konuk listesi de bundan ibaret. Will reklamcılıkla ilgileniyordu. Golle sayıyı zar zor ayırt edebiliyordu. Sporla ya da kariyerimle ilgisi olmaması hoşuma gitti. Televizyonun çılgın temposundan ve her zaman kölesi olduğum çılgın haber döngüsünden ayrı bir şeye ihtiyacım vardı.

"Tanrım, Will." Tavana bakıyorum, taze, sıcak gözyaşlarım kulaklarıma doluyor ve saç çizgimi ıslatıyor. "Bunu neden yaptın? Bunu *nasıl* yapabildin?"

Dün gece Decker'a Will'in öldüğünü söyledim ama bunun kendi eliyle olduğunu söylemedim.

Yas danışmanlığı aldım. Her hafta terapistimi görüyorum. İntihar ve depresyon hakkında okudum ve tüm istatistikleri biliyorum. İntihar edenlerin yüzde yetmiş beşi erkek. İstatistiksel olarak, girişimlerini daha yüksek oranlarda sürdürüyorlar. Bu istatistikler tatillerde yükseliyor. Tüm işaretler oradaydı ama ben onları gözden kaçırdım. Görmezden mi geldim? İnkar mı ettim? Bu adamla nasıl yaşadım ve iki yıl boyunca yüzüğünü taktım bilmiyorum ama içinde bu hastalıklı arzunun, kök saldığını bile bilmediğim karanlık bir tomurcuğun büyüdüğünü hiç bilmiyordum.

Ve geçen yıl boyunca her sabah dudaklarımda tek bir soruyla uyandım.

Neden?

"Geçen yıl," diye tekrarlıyorum, sesim sabahın erken saatlerine ait bir vıraklamaya dönüşüyor.

"Aman Tanrım."

Bugün gideli bir yıl oldu. Buna inanamıyorum ve birçok açıdan, öldüğü gece hissettiğim kadar kaybolmuş hissediyorum.

Yapmam gereken bir arama var. Korktuğum ama kaçınamayacağımı bildiğim bir arama.

Telefon çalıp telesekretere düştüğünde tereddüt ettim. Daha sonra tekrar arayabilirdim ama annesinin sesindeki acıyı duyunca bugün bunu kaldırabileceğimden emin değilim. Bayan Hattfield cevap vermediği için rahatladığımı hissetmekten utanıyorum. Korkakların yolunu seçip mesaj bıraktığım için daha da utanıyorum.

"Merhaba Bayan H," diyorum bip sesinden sonra. "Benim, Avery."

Duraklıyorum, doğru kelimeleri bulamıyorum, bir yandan da cep telefonumu sanki beni tutan tek şeymiş gibi sıkıyorum.

"Ben ... um ... Bugünün senin için zor olduğunu biliyorum." Çok basmakalıp gelen kelimeleri ağzımdan itiyorum. "Benim için de zor. Hayal bile edemiyorum. Ben sadece ..."

Sesim bir anlığına buharlaşıyor.

"Onu özlüyorum," diye fısıldıyorum, bir hıçkırığa karşı dudaklarımı ısırıyorum ve ona dair sahip olduğum son görüntüye tutunmak için gözlerimi kapatıyorum. Kendisi için aldığı ölümcül huzur.

Ve bu doğru. Daha önce tanıdığım adamı özlüyorum; yemekte tek dizinin üzerine çöküp bana sonsuza dek söz veren adamı. Hayatının son bölümünde gölgelerde yaşayan somurtkan adamı bile özlüyorum. Will'in gözlerinin içine bakmak, ellerini tutmak ve yapmaması için yalvarmak için onu her şekilde kabul ederdim. Benim için. Annesi için. *Kendisi* için, yaşamayı yeniden düşünmesi için.

"Umarım bugün yalnız değilsinizdir." Devam etmeden önce kendimi toparlamak için bir saniye duruyorum. "Önümüzdeki birkaç haftanın zor geçeceğini biliyorum, Noel onsuz zor geçecek."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, doğru kelimeleri bulamadığım ve söyleyecek başka bir şeyim olmadığı için hayal kırıklığına uğruyorum.

"Tamam, bu mesajı aldığında beni ara," diyorum mekanik sessizliğe. "Yakında konuşuruz."

Bir çocuğu kaybetmek, en kötü şeydir. Bir çocuk ona verdiğiniz hayattan vazgeçmeyi seçtiğinde, acı daha da ağırlaşıyor olmalı. Acaba bazı sabahlar tavana bakıp benim gibi *neden* diye soruyor mu? Acısı ve kederi, içinde biriken öfkeyle bir arada mı yaşıyor? Onu mezarından sürükleyip sarsmak ve ona korkak demek istiyor mu? Bunları düşünmekten bile nefret ediyorum ama bunları kendime ve en azından terapistime itiraf etmemek beni mahvediyordu. Bu düşünceler beni kötü bir insan yapar mı bilmiyorum ama beni üzdüklerini biliyorum. Ve sinirli. Ve çaresiz.

Dolabımda, bu gece giyebileceğim bir dizi güzel elbiseyi düşünüyorum. Yapmak istediğim son şey bir Noel partisine gitmek, hele ki Mack Decker'ın katılacağı bir partiye. İki hafta önce kapımdaki o anlar tam bir işkence kaynağı oldu. Bu sadece vücuduma neyi kaçırdığını değil, duygularıma da bir hatırlatmaydı. Konfor alanımın hemen ötesinde sadece bedenim için değil, ruhum için de bir teselli olabilirdi.

Ne düşünüyordum ki? Beni tutmasına izin vermek mi? Kırılganlığımı görmesine izin vermek mi? Kendimi bıraktığım, onun sağlamlığına yaslandığım, göğsünün duvarının hemen ötesinde atan kalbiyle rahatladığım o anlar, son bir yılda yaşadığım en tatlı anlardan bazılarıydı. Sarhoş ediciydi ve onunla sarhoş olmaya hiç niyetim yoktu. Doğruca kafama giderdi. Doğrudan kalbime ve bacaklarımın arasına ve ben bunların hiçbirine hazır değilim.

Aramızda kaynayan o anları hatırladığımda, içimdeki arzu dalgasına karşı kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Will'i düşünerek uyanmak ve birkaç saat içinde Deck'i göreceğimi bilerek ıslanmak - çok yanlış geliyor ama en azından hissediyorum. Will öldüğünden beri kendime bir erkek isteme izni vermemiştim. Belki hiç kimse bana Decker kadar çekici gelmedi ama etrafımdaki çitlerde delik açan ilk kişi o oldu.

Parti için yaptığım seçimlere dönüyorum. Siyah elbiseyi birkaç ofis etkinliğinde giydim. Gurur okşayıcı ve muhafazakar. Her yere gidebilen ve birçok amaca hizmet edebilen klasik "küçük siyah elbise". Diğer seçeneğimin ipeksi malzemesine dokunuyorum. Altın ve kırmızının muhteşem bir karışımı olan günbatımından yapılmış bir elbise ve hala etiketlerini taşıyor. Hiç giymedim. Derin V yakası, sırtımı açıkta bırakan daha derin bir V ile geride bırakılmış. Alt kısmı dar ve sıkı ve yaptığım tüm squatların bir kanıtı olacak, ancak kıçım çoğunlukla genetik ve yıllarca süren atletizmden kaynaklanıyor. Annem ve teyzelerim hayatlarında bir gün bile squat yapmadılar ve popolarından bir çeyreklik sektirebilirsiniz. Elbisenin güzel görüneceğini bilsem de hala giyip giymeyeceğimden emin değilim. Bu bir ifade elbisesi ve Decker'ın bu gece orada olacağını bildiğim için ne söylemek

istediğimden tam olarak emin değilim.

Bölüm 8

Decker

"Sırada ne var?"

Soru beni biraz hazırlıksız yakaladı. Jack and Coke'u ağzıma götürürken, SportsCo'nun en popüler sunucularından biri olan Mike Dunlov'u incelemek için duraklıyorum.

"Ortak sunuculuk işin bittiğine göre demek istiyorum" diye açıklıyor.

"Birazcık bundan," diye cevap veriyorum çünkü bu adama hiçbir şey vermiyorum. "Biraz da bundan."

Çok ihtiyacım olan içkinin bir kısmını geri attım. Profesyonel top oynamak bana birçok kötü alışkanlık kazandırdı. Örneğin, bir erkeğin hayatı boyunca sahip olamayacağı kadar çok kadınla birlikte oldum. Yine de konu alkol ve yediklerim olduğunda neredeyse kanaatkârımdır. Her zaman öyleydim. Bu vücut benim piyango biletimdi ve ona iyi baktım. Ama bu gece, bu likör benim can simidim. Çok kötü bir gün geçirdim. Çünkü eski karım tam bir sürtük gibi davranıyor. Kızımı ülkenin öbür ucuna taşıması yeterince kötüydü. Şimdi de bu Noel'de onu görmemi zorlaştırıyor. Evliyken oynadığı saçma sapan oyunları oynamaya devam ettiği için tatil planlarımı değiştirmek zorunda kaldım ve bu akşamki partiyi neredeyse kaçırıyordum. Ama . . . Avery'nin gelip gelmediğini görmek için ana girişi izliyorum.

"Senin gibi bir adam kendi biletini yazabilir," diye devam ediyor Mike. "Yani şu sunuculuk işini nasıl başardığına bir bak. Avery ile çalışmak nasıldı bu arada?"

Kaşları imalı bir şekilde sallanıyor. "O başka bir şey, ha?" Ne ondan ne de gözlerindeki bakıştan pek hoşlanmadığım için kaskatı kesiliyorum.

"Ne demek istiyorsun?" İçkimi biraz daha yudumlarken bardağın üzerinden onu izliyorum.

"Yani, hiç bulabildiniz mi? Hepimiz denedik." Umursamaz bir omuz silkme öneriyor. "Böyle bir göğüsle kim denemez ki, ama o kendini nişanlısına adamıştı. O gidince kendini kapattı. Sonunda bunu başarabilecek biri varsa o da sensin diye düşündüm."

Dişlerim bir küfürün etrafında sıkılıyor. *Twofer*'ın bu dangalağın reytinglerini alt üst ettiğini biliyorum. Meslektaşlarının saygısı Avery için çok önemli. Onu bu şekilde aşağıladığını duymak beni geriyor.

"Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Ses tonum aldatıcı bir şekilde sakin olsa da elim bardağın etrafında kenetlenirken onun küçük nefes borusunun parmaklarımın altında ezildiğini hayal ederek soruyorum.

"Bana öyle söylendi." Bembeyaz kaplamalarını, şüphelenmeyen izleyicilerin kanacağı o sahte gülümsemeyle gösteriyor. "Ama saygısızlık yok. Bir yıl oldu ve kederin son aşamasının ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Kabul mü?"

"Hayır." Viskisinin üzerinden bakıyor. "Azgın. Biri ona ağlaması için bir penis vermeli."

Bardağımı kafasına indirmeme iki saniye kalmıştı ki gözleri omzumun üzerinden bir şeye takıldı

ve parladı.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Umarım gerçekten de son aşamaya gelmişizdir."

Ne demek istediğini anlayamadan çekip gidiyor ama anlamam uzun sürmüyor. Odanın diğer ucunda, o ve diğer birkaç sunucu ve kanal yöneticisi Avery'nin etrafında bal peteği gibi vızıldıyorlar. Onları suçlayamam. Saçları toplanmış, dalları boynunu ve kulaklarını yalıyor. Basit altın küpeler sallanıyor ve elmacık kemiklerinin kıvrımını çerçeveliyor. Makyajı dramatik ama sade, keskin hatlı yüz hatlarının kendi adına konuşmasına izin veriyor. Dudaklarındaki altın rengi kayganlık, teninin açık bakır rengine karşı parıldıyor.

Ve o elbise.

Bu elbise odanın her yerinde ereksiyona ilham veriyor olmalı. Kendime güvenerek sadece benimki için konuşabilirim, ama takım elbise pantolonumun kapağına acı verici bir şekilde baskı yapıyor.

Sıkı kıvrımlarının üzerine serpilmiş safran gibi olan renk, esmer tenini mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor. Kolsuz olan elbise, kollarının kadınsı heykelini sergiliyor ve yakası neredeyse beline kadar iniyor, kesimi göğüslerine güzel bir şekilde hizmet ediyor. Korse, elbiseyi kalçalarının genişliğine ve uyluklarının dar çizgisine boyayan dar bir eteğe doğru akıyor. Arkasını dönüp bara doğru yürüdüğünde, birçok göz onun gidişine odaklanıyor. Elbisenin arkası yok, boyundan bele kadar uzanan lekesiz bir ten sergiliyor. Etek kıçının yüksek kavisi boyunca geriliyor ve parmaklarım onu sıkmak için kaşınıyor, ben pistonla girip çıkarken, ellerim ve aletimden başka hiçbir şey olmadan bizi birbirine sabitliyorum.

Ölçülü bir yudum daha alıyorum, kendimi kontrol ediyorum ve yumuşak sıvının beni serinletmesine izin veriyorum. Sesim buradaki diğer zamparalar kadar kötü çıkıyor. Mike onun kederi hakkında şaka yapıyor olabilir ama ben bunu yakından gördüm. Kapısının önünde etrafımızdaki hava şehvetle cızırdarken bile Avery'nin gözlerindeki hüznü görmezden gelemiyordum. Bundan faydalanmayacağım. Eğer yardım edebilirsem, bu azgın orospu çocuklarının hiçbiri de etmeyecek.

"Ordövrlerimiz var, biliyorsun," diyor Sadie yanımdan. "Avery'yi yemek zorunda değilsin."

Sadie'nin yorumunu ve varlığını onaylamak için gülümsüyorum ama gözlerimi ilgilendiğim tek kadından ayırmıyorum.

"Yemekleri gördüm." Avery'nin en iyi arkadaşına bakıyorum. "Ondan çok daha az iştah açıcı."

"Ona hep tatlıymış gibi bakıyorsun." Sadie kıkırdıyor. Genelde kıkırdayan bir kadın değildir, o yüzden bu tıngırtılı sesi şampanya kadehine bağlıyorum. Muhtemelen ilk kez içmiyordu.

"Avery'ye tatlıymış gibi bakmıyorum." Niyetimin kısa ömürlü, suçlu bir zevk olmadığını anlaması için gülümsememi azaltıyorum. "Ona ana yemekmiş gibi bakıyorum."

Bu, sarhoş baloncuğuna gözlerini şaşkınlıkla açmasına yetecek kadar nüfuz eder.

"Hmmm." Bir yudum daha alıyor, kaşlarını kaldırıyor. "Eğer durum buysa dikkatli ol. Tatlıya razı olsan daha iyi olur, Deck. Kısa ve tatlı."

"Sana yerleşen bir adam gibi mi görünüyorum?" Gülüşüm esprili değil çünkü bu sefer mecbur kalmaktan korkuyorum.

"Avery bu yıl çok şey atlattı." Sadie'nin gözleri aniden biraz ayık görünüyor. "Ve bir oyuncunun işleri onun için olduğundan daha karmaşık hale getirmesine ihtiyacı yok."

"*Eski* oyuncu," diyorum. "Kelimenin tam anlamıyla."

"Eski eşin eski olduğunu kabul eder miydi?"

"Bu da ne demek oluyor?" Küstahlığı üzerine bakışlarımızı değiş tokuş ettik.

"Yani her gece o tünellerden çöpleri çıkarmadıklarını biliyorum ve senin gibi çapkınlar çöpleri topluyor, eve götürüyor, beceriyor ve bir alyansın sizi durdurmasına izin vermiyor."

"Ben karımı hiç aldatmadım." Varsayımlarının yakamda yaktığı öfke ve hayal kırıklığını kontrol

ediyorum. "Eğer bekârken kıçımın olup olmadığını soruyorsan, seni temin ederim ki kıçım var. Eğer sen

Eğer *hala* kıçımı yiyorsam, o zaman evet. *Hâlâ* götten alıyorum ama tek eşli bir ilişkim varsa bire bir oynarım. Bu seni ilgilendirmez."

"Avery benim lanet işim." Nefesinin altında "*cabron*" gibi bir şey mırıldanıyor.

"Bana orospu çocuğu diyeceksen, bunu İngilizce yapabilirsin." Son birkaç gergin andan sonra mizah omuzlarımı biraz rahatlatıyor.

"İspanyolca biliyor musun?" Yakalandığı için üzgün görünmüyor.

"Sadece zaman zaman hakarete uğradığımı fark edecek kadar."

Bana içtenlikle bakmadan önce ağzı hafif bir sırıtışla gevşiyor.

"Bakın, Avery harika vakit geçiriyor gibi görünebilir." Elini, Avery'nin bir Cosmopolitan'ı elinde tutmayı başarırken kıçıyla dans ettiği dans pistine doğru sallıyor. "Ama şarkıda dediği gibi, suçu alkole at. İhtiyacı olan son şey tek gecelik bir tatil neşesi."

"Bunu biliyorum." Sesimdeki savunmacı tondan nefret ediyorum ama Mike Dunlov gibi Avery'nin zayıflığından faydalanmak istediğimi düşünmesine de içerliyorum.

"Ama bugünün o gün olduğunu biliyor musun?" Sadie usulca soruyor. "Nişanlısının bir yıl önce bugün öldüğünü?"

"Kahretsin." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bunu bilmiyordum."

Sadie'nin bana attığı değerlendirici bakışa karşılık veriyorum. Ona güvenebilir miyim? O bana güvenebilir mi? "Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?" diye soruyorum. "Ölümü hakkında mı?"

"Hiçbir şey." Sadie'nin ağzında alaycı bir sırıtış belirdi. "Eğer Avery konusunda ciddiysen... nasıl derdin? Ana yemek mi? O zaman bu hikâyeyi sana kendisinin anlatması gerekir."

"Sadie!" Sette gördüğüm kameraman Jerry, birkaç metre öteden sesleniyor. "Buraya gel ve annenin sana verdiği şeyi salla."

"Bu biraz zaman alabilir." Sadie gülüyor ve bardağını bana uzatıyor. "Çünkü annem bana çok verdi!"

Dans pistine doğru ilerliyor. Bir servis görevlisi yanımdan geçer geçmez, onun bardağını ve benim zorlukla dokunulmuş Jack ve Kola'mı tepsiye koyuyorum. Parti tüm hızıyla devam ediyor ama ben şimdiden ödünç aldığım çatı katı süitindeki yatağımı düşünüyorum. Bugünün Avery için ne kadar zor olduğunu bildiğimden, onu bu kurtların insafına bırakmamın imkanı yok.

Mariah Carey'nin Noel şarkısı çalıyor. *Love Actually*'deki şarkı. Herkes şarkıya eşlik etmeye ve daha da sert dans etmeye başlıyor. Dans etmekten nefret ederim. VIP'de oturup her iki bacağında bir kızı dengeleyen adam bendim çünkü gerçekten içki içmiyordum ve kesinlikle dans etmiyordum. Bu gece de yapmayı planladığım tek şey bu. Ayrıca, duvar bana Avery'ye göz kulak olmak için harika bir bakış açısı sağlıyor. Eğer kederin son aşaması azgınlıksa, onu kendinden korumam gerekebilir. Sadie annesinin ona verdiklerini sallamaya başladığına göre, Avery'nin erdemini korumak bana düşüyor. Uzun zamandır o pantolonun içinde olmak istediğim için ironik.

Bir Mariah Carey Noel şarkısı daha geliyor.

Mariah Carey ve tatillerin *nesi* var?

Başka bir adam Avery ile dans etmek için araya giriyor. Çok iyi, vücudu zarifçe hareket ediyor, elbisesi kıvrımlarına gerçek bir iplikle tutunuyor. Bir santim daha fırlatırsa, sanırım elimizde bir gardırop arızası olacak. Yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar açık ve özgür, ama bunun nedeni her dans edişinde elinde tuttuğu içki olabilir.

Daha yavaş bir şarkı çalıyor ve adam Avery'yi kendine çekiyor, elleri kalçalarına kayıyor ve avuç içleri aşağıya iniyor. Kız adama güler ve geri adım atarak boş bardağını sallar ve bara doğru yönelir.

Benim sıram.
"Mutlu Noeller." Bara yaslanıyorum ve Avery'nin odanın geri kalanını görmesini engelliyorum.

Kapıdan girdiğinden beri takındığı gülümseme dalgalanıyor. Bana tekrar bakmadan önce kirpikleri düşüyor, o hileli sırıtış tekrar yerine oturuyor. Birbirimizi sette ve toplantılarda gördük, ama o öpücükten beri ona istediği alanı verdim.

"Pek Noel sayılmaz." Barmenin ona uzattığı içkiyi yudumluyor. "Birkaç gün daha."

Alkolden, bu kadar yakından hüzünle çevrelenmiş koyu, cam gibi gözlerine bakıyorum. "Ne içiyorsun?"

"Çok fazla." Kahkahası yüksek ve boş geliyor. "Çok içiyorum."

"Bunu görebiliyorum." Boğazımı temizliyorum ve biraz daha yaklaşıyorum. "Biraz ağırdan almak isteyebilirsin. Bu adamlardan bazıları bu gece sinsi sinsi dolaşıyor."

"Sinsice dolaşıyorlar mı?" Puslu gözler meydan okurcasına döner. "Belki *de* sinsi sinsi dolaşıyorumdur, Deck. Belki de ben av değil, avcıyımdır."

"Dişi avcı demek istediniz sanırım."

"Avcı, avcı, her neyse. Sadece sinsice dolaşıyor olabilirim, bu yüzden benim için endişelenmeyin." Bardan doğruldu ve yanımdan geçerek dans pistine doğru ilerlemeye başladı. "Sadece yolumdan çekil."

Dans pistindeki yerini alırken kalçalarının sabit salınımını izliyorum, hemen ardından Mike Dunlov da ona katılıyor. Pislik herif.

"Hey, dostum." Barmene iki parmağımın arasında yüz dolarlık bir banknot uzattım. "Daha fazlası için geri geldiğinde içkilerini sulandırabilirsen bu senin."

Parayı cebe indirirken gözleri büyüyor ve sonra gülümseyerek kırışıyor.

"Elbette." Bir kokteyl çalkalayıcısına votka dolduruyor. "Onun için üzülüyorum. SportsCo'nun tüm partilerini ben yapıyorum ve o ve nişanlısı birlikte harikaydılar. Vefat edeli sadece bir yıl oldu. Zor olmalı."

"Evet," diyorum başka bir şey söylemeden.

Onunla bu şekilde konuşmaktan nefret ediyorum. Kendimi acısıyla nasıl başa çıktığına dair üç konuşmanın içinde buldum ve bunların hiçbiri onunla değildi. Benim hazır olduğum şeye onun hazır olmadığını biliyorum. Avery'yle olabileceklere hazır olduğumdan bile emin değilim. Bu gece onun yatağında olmak zorunda değilim, ama kafasının içinde olmak isterdim; o boş gülüşün ve o beden dışı bakışın ardında ne olduğunu bilmek isterdim. Sanki burada, dans ediyor, içiyor, flört ediyor; tüm hareketleri yapıyor, ama başka bir yerde, yalnız ve mutsuz. Aslında hiç burada değil.

DJ tempoyu tekrar düşürür ve Sam Smith'in "Have Yourself A Merry Little Christmas" cover'ı çalar. Avery dans pistinin ortasında donakalır ama Mike Dunlov sallanmaya devam eder, durmadan konuşur ve Avery'nin önünde kaskatı durduğunu fark etmez bile. Avery'nin yüz ifadesini değiştiren ve gözlerini dolduran mutlak yıkım ifadesini kaçırır. Kadın uzaklaşıyor ve Avery'yi şaşkınlığını üzerinde taşıyarak yalnız bırakıyor. Mike'ın yanından geçip köşeyi döndükten sonra onun yolunu takip ediyorum. Birkaç adım önümde, garsonlardan birinden bir şişe şampanya alıyor ve balkona çıkıp gözden kayboluyor.

Küpeştede ona katıldığımda soğuk rüzgâr yüzüme tokat gibi çarpıyor. Kollarında ve sırtında tüylerin diken diken olduğunu fark edince ceketimi çıkarıp omuzlarına atıyorum. Sıçrıyor ve elbisesinin önünden aşağı şampanya dökülüyor.

"Kahretsin." Bardağı ve şişeyi vücudundan uzak tutarak hasarı değerlendiriyor.

"Özür dilerim." Cebimden bir kokteyl peçetesi çıkardım ve elbisesinin önündeki ıslak lekeyi sildim. "Seni korkutmak istememiştim."

Gönülsüz bir sırıtışla, ellerimin korsajının ve eteğinin kıt malzemesi üzerinde gezinişini izliyor.

"Eğer bu ikinci aşamaya geçmek için ayrıntılı bir plansa," diyor. "Bu gece gerçekten işe

yarayabilir."

Ellerim göğüslerinin hemen altında duraklıyor ve elbisesinin üzerindeki lekeden yüzündeki lekeye bakıyorum. Hüznün lekesi ile sarhoşluğun bir tonu.

"Her ne kadar teklifini kabul etmek istesem de," diyorum, gülümsemek istemesem de ağzımın bir tarafını eğiyorum ve o da gülümsemiyor gibi görünüyor. "Ertelemeyi kabul ediyorum."

Omuz silkmeden önce bir an için gözlerini kısıyor, bardağını balkonun pervazına koyuyor ve şişeyi dudaklarına götürüyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Başka bir adamın şanslı gecesi o zaman," diye söyleniyor.

Bir yudum daha alamadan bileğini tutuyorum ve şişenin ağzı dudaklarına dayanıyor. "Hayır."

Tek bir kelime ama çok şeyi kapsıyor. Hayır, artık içmesine gerek yok. Hayır, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bu başka bir orospu çocuğunun şanslı gecesi değil. Ve hayır, bu gece üzüntülerini şampanya ve anlamsız seksle boğmasına izin vermeyeceğim.

"Hayır mı? Ben yetişkin bir kadınım Deck," diye tersliyor, yüzünde bir gölge beliriyor. "Yetişkin ve süssüz."

Kusursuz makyajının arasından tek bir damla gözyaşı süzülüyor.

"Tanrım, bu şarkıdan nefret ediyorum." İçeriden bize doğru gelen müziğe kulak kabartıyorum.

"Mutlu Noeller" mi? Ben soruyorum.

"Bu onun en sevdiği Noel şarkısıydı," diye fısıldıyor ve şampanya şişesini balkonun pervazına çarparak yere düşürüyor. "Berbat bir şey."

Gözlerini sıkarak kapatıyor ama yanaklarından daha fazla yaş süzülüyor. Evinde yaptığım gibi kollarımı tekrar ona dolamak istiyorum ama bu gece o kadar değişken davrandı ki nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Tereddüt ediyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim. İnsanların kederli bir insana aptalca şeyler söylemesinden nefret ediyorum. O adam olmak istemiyorum ve duyarlılığımla tanınmam.

"Bunun senin için zor bir zaman olduğunu biliyorum."

Bana bakıyor, hüzün ve belirsizlik aramızda bir ip köprü gibi asılı duruyor, sonra şişeyi dudaklarına götürüyor ve cevap vermeden içiyor.

"Hey, hey." Şişeyi indirip ağzından uzaklaştırıyorum. "Bu hiçbir şeyi çözmez."

"Kederi çok iyi biliyorsun, değil mi? Böyle durumlarda ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Bir durum olmaktan çok yoruldum. Herkesin nasıl olduğumu merak ettiğini bilmekten ve tekrar biriyle çıkmaya hazır olup olmadığımı merak etmekten. Hala ... olup olmadığımı merak etmekten."

"Hala ne, Ave?"

Derin bir nefes alıyor ve şişeyi göğüslerinin arasındaki pürüzsüz tene doğru tutuyor.

"Hâlâ en üst katta mısın?" diye soruyor. "Yoksa şebeke seni çoktan dışarı mı attı?"

"Hayır." Kelimeyi biraz uzatıyorum, nereye varmak istediğini anlamak için bir nanosaniye kazanıyorum. "Çatı katında birkaç gün daha kalabilirim."

Başını sallıyor, kaşlarını birleştiriyor, sanki ona söylediklerimi değerlendiriyormuş gibi; sanki bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi. Ve sonra tanıştığımız gece duymak için birinci yıl maaşımı verebileceğim ama şimdi ne yapacağımı bilemediğim sözleri söylüyor.

"Hadi gidelim buradan. Beni evine götür."

Bölüm 9

Avery

Bunun bir hata olduğunu biliyorum. Asansörün bir köşesine büzülmüşüm, gözlerim bizi kaçınılmaz olarak Deck'in son birkaç haftadır yaşadığı en üst kata çıkaran ışıklı yükselen numaralara sabitlenmiş. Eğer benim için neyin iyi olduğunu bilseydim, kırmızı acil durum düğmesine basar; asansörün içinde bir kaza olduğuna dair bakımı uyarırdım. Ama yapamam. Vücuduma veba gibi yayılan bu uyuşuklukla uyandım. Kalbimin üzerinde bile donmuş durumda. Bugünün acı verici olacağını, taze bir yara gibi acıtacağını biliyordum ama hiçbir şey acıtmıyor ve hiçbir şey iyi hissettirmiyor. Kan dolaşımıma karışan aldatıcı ve zararsız şampanya köpükleri değil. Ne bu gece dans ettiğim birçok erkek ne de müzik eşliğinde hareket ederken çaldıkları gizli dokunuşlar. Bütün gün hiçbir şey bana kendimi iyi hissettirmedi.

O hariç.

Buna şehvet de. Hayvani çekim. Her neyse, bu gece Decker'ı görür görmez bir adrenalin atışı gibi hissettim. Gizli kirpiklerinin altından onu inceliyor, gözlerimi balla fırçalanmış hindistan cevizi rengindeki ipeksi saçlarında gezdiriyorum. Ensesindeki en ufak bir kıvrım boynunun sert çizgisini yumuşatıyor. Brendi aromalı gözleri tırmanan rakamları, kalın burnunu, kalın kaşlarını ve geniş, hareketli ağzını izliyor. Omuzlarının etkileyici genişliğini ve kollarının gömleği zorlayan şişkinliğini inceliyorum. Omuzlarıma doladığı ceketi beni onun kokusu ve sıcaklığıyla ıslatıyor. Kolları yanlarımda gevşek ve boş bir şekilde asılı dursa da, gizlice kucağına daha da sokuluyorum.

Evet, bana bir şeyler hissettiriyor. Bunun şehvet kadar basit olmasını istiyorum; aklında ölü nişanlısı ve eli bacaklarının arasında uyanan üzgün, azgın kız gibi, ama bu o kadar basit değil. Decker'la böyle olmayacağını hep biliyordum.

"Sanmıyorum..." Tükettiğim alkolün etkisiyle boşa kürek çeken düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Kapılar kendi katına açılırken bana sertçe bakıyor. Birbirimizi düşünüyoruz, ikisi de bir hareket yapmıyor. Kapılar kapanmaya başlıyor ve uzun bir koluyla onları yakalıyor.

"Hadi gel." Başını asansör kapılarının ötesindeki sahanlığa doğru eğiyor. "En azından sana biraz kahve içireyim. Seni ayıltır ve yarın pişman olacağın kötü kararlardan kurtarır."

Kötü kararların Mike Dunlov gibi aptallarla partide alındığını sanıyor. Hayır, kötü kararlar onun kapalı kapıları ardında ama kendimi onun peşinden yarı tökezleyerek çatı katına çıkarken buluyorum. İçeri girer girmez denge için avucumu duvara yaslıyorum ve stilettolarımı çıkarıyorum. Bir beş santim daha kaybettim ve şimdi yüzünü görebilmek için başımı daha da geriye eğmem gerekiyor.

"Uzunsun." İçkiden gevşemiş dudaklarımdan dökülür dökülmez, bir basketbol oyuncusuna söylediğim bu bariz cümleyi geri almak istiyorum. Gözlerinde kısa bir süreliğine mizah beliriyor, sonra endişe onu silip süpürüyor.

"Bölgeyle birlikte geliyor." Küçük, temiz mutfağa doğru yürüyor. "Gel bakalım. Kahve."

Tezgâhtaki deri tabureye çok dikkatli bir şekilde tırmanıyorum ve çıplak ayaklarımı çıtaların üzerinde dolaştırıyorum.

Decker kahve yapmak gibi basit bir işi bile baştan çıkarıcı gösteriyor. Bir fincana uzandığında ince beyaz gömleğinin altındaki kasların oyunu. Büyük ellerinin verimliliği, sıradan hazırlıklarda hızlı ve becerikli. Onda sert bir zarafet var; parlayana kadar cilalanmış ve yontulmuş kaba bir metal gibi.

"Çok güzelsin," diye geveleyince yaptığı işi bırakıp bana bakmaya başladı.

Gerçekten sarhoşum. Bunu ayıkken asla söylemezdim.

"Vay *canına*, gerçekten sarhoşsun." Düşüncelerimi yankıladı, güldü ve başını sallayarak kahveyi mermer tezgahın üzerinde kaydırdı. "Bunu iç ve eminim yakında daha az güzel olacağım."

Umarım öyledir çünkü böyle görünmeye devam ederse bundan ben sorumlu tutulamam.

Benim istediğim de bu değil mi? Bir geceliğine de olsa kendimi sorumlu hissetmemek? Suçlu ya da kınanmış hissetmemek? Will'in geri dönüşü olmayan kararındaki rolümden utanmak? Bütün gece bir şeyler hissetmek istedim ve şu anda her şeyi hissediyorum. Sanki bir duvar yıkılmış ve ben gardımı tekrar alamadan her acı verici düşünce ve duygu içeri dolmuş gibi.

"Bugün," diye konuşuyorum sadece aletlerin uğultusuyla dolu sessizliğin içinde.

"Bugün ne var?" Decker dirseklerini tezgâha dayıyor, iki kocaman yumruğunu çenesinin altında topluyor ve daha fazlasını bekleyerek beni dikkatle izliyor.

Sanırım zaten biliyor. Bütün gece herkes bu günün önemini unutmak için çaresiz olduğumu biliyormuş gibi hissettim.

"Bir yıl önce bugün Will öldü." Bir tırnağımı kalçalarım boyunca uzanan ipeksi kumaşın üzerinde gezdiriyorum.

"Özür dilerim, Avery." Her zamanki iyi mizahıyla aydınlatılmamış karanlık gözlerinde samimiyet ağır basıyor.

"İntihar olduğunu biliyor muydun?" Kelimeler dilimi bir ustura gibi kesti. "Kendi canına kıydığını mı?

Tam dairemizde."

"Bilmiyordum. Sen . . ." Şefkati dehşete dönüşür. "Onu buldun mu, Avery?" Korkunç tablo daha önce sayısız kez olduğu gibi yine zihnimde canlanıyor. "Evet." Fısıltım kırılıyor.

"Onu buldum ama çok geç kalmıştım."

Üzerimdeki ceketinin sıcaklığına rağmen, sanki oraya geri dönmüşüm gibi titriyorum; sanki o gece dairemize girdiğimde üzerimden kayan önsezi, tenimi yeniden ziyaret ediyor ve kemiklerimle anımsıyor.

"Kahretsin, Ave." Decker tezgâhın etrafından dolanıp bana doğru geliyor, ben tabureye otururken gergin karnı bükülmüş dizlerime çarpıyor. "Çok özür dilerim."

"O ... o ..." Dişlerim takırdıyor, şok beni tekrar o banyoda duruyormuşum gibi sarsıyor. "Suyun içindeydi. Küvette çok fazla kan vardı."

Deck beni omuzlarımdan tutup kendine çekerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp gömleğinin ince pamuğunu ıslatıyor. Nefesimi tutamıyorum. Bugün akıtmayacağıma dair kendime söz verdiğim aptal gözyaşları bedenimi sarsıyor. Bu gece tüm bunları unutmaya o kadar kararlıydım ki, işte buradayım, Mack Decker'ın üzerinde dağınık bir haldeyim. Ceketi omuzlarımdan düşüp kalın tüylü halıya çarptığında geniş, sıcak avuç içleri kollarımın üzerinde yuvarlanıyor. Gözyaşlarım nihayet dindiğinde ellerini boynumun ve omzumun kıvrımına koyuyor, başparmaklarını çenemin altına koyuyor, kaldırıyor ve gözlerimi kendisiyle buluşturmaya zorluyor.

"Hey, iyi misin?" diye soruyor usulca.

Tüm duyularımı, tüm odağımı onun ellerinin olduğu yere yoğunlaştırıyorum. Kollarım onun dokunuşuyla ısınıyor. Başparmaklarının okşadığı boynumun hassas derisi karıncalanıyor. Alkolün ve pahalı kolonyasının hafif kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Sanki koşmuşum, sıçramışım ve

yere inmişim gibi kalbim kaburgalarıma çarpıyor. Sözsüzce taburede öne doğru kayıyorum, bacaklarımı o dizlerimin arasına girene kadar açıyorum. Bu cesur hareket elbiseyi uyluklarımın birleştiği yere kadar zorluyor ve

siyah külotumu gördü. Gözleri bacaklarımın arasına düşüyor ve yüzüme dikiliyor. Geri adım atmaya çalışıyor, elleri uzaklaşıyor ve çenesi titriyor, ama ben kaslı bir koluma yapışıyorum.

"Yapma." Tabureye zar zor oturana kadar biraz daha öne kayıyorum. "Lütfen beni böyle bırakma, Deck."

"Seni terk etmiyorum, Avery. I . . ." Başını kararlı bir şekilde sallıyor. "Bu gece iyi bir durumda değilsin ve ben bundan faydalanmayacağım. Sana yardım etmek istiyorum, ama ..."

Sözleri uzaklaşıyor ve gözleri köprücük kemiğim boyunca, göğüslerimin arasında, karnımın üzerinde ve bacaklarımın arasında bir yol izleyerek dikkati dağılıyor. Kalçalarımı bir santim daha açıyorum, ona uzun zamandır istediği şeyi gösteriyorum ve onu bu gece almaya davet ediyorum.

Alt dudağını yalıyor, dilinin büyüleyici bir hareketiyle öne doğru eğilip kendi dilimi taklit ediyorum. Zevkli iniltisi ağzımda titreşiyor ama geri çekiliyor, derin bir nefes alıyor ve başını tekrar sallıyor.

"Ave, ben-"

Onu boynundan kavrıyorum ve dudaklarının kenarını yalıyorum. Çenesi bir solukta düşüyor ve dilimi içeri itip ağzının sıcak, ipeksi iç kısmını keşfediyorum. Ellerim aramıza giriyor ve onu uzamış, sertleşmiş buluyor. Sıktığımda, öpüşmemizin içinde hırlıyor. Yanlarında bilinçli bir disiplin içinde duran elleri belimi sarıyor. O kadar büyükler ki parmakları neredeyse sırtımda buluşuyor ve başparmakları göğüslerimin altında duruyor. Meme uçlarım onun dokunuşuyla geriliyor.

"Burada ateşle oynuyorsun." Sesi Brillo kadar sert çıkıyor.

"Tam olarak biliyorum," diyorum, elim sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ederken sesim boğuk çıkıyor. "Ne ile oynadığımı."

"Avery, yapmalıyız-"

"Hissetmemi sağla," diye araya girdim, onu pantolonunun içinden sürekli pompalıyordum. "Yardım etmek istiyorsan, hissettir bana."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplanıyor, kontrolsüzce yüzüme ve ağzımın köşelerine damlıyor.

"Bana acıdan başka bir şey hissettir, Deck." Gözleriyle buluşuyorum ve onlar da acımı bana geri yansıtıyor. Elim ısrar edince inliyor.

"Bana söz ver," dedi sonunda, yüzüme bakarak. "Yarın pişman olmayacağına söz ver." İçimden uyumsuz bir kahkaha dökülüyor, etrafımızdaki odaya nüfuz eden keder ve şehvetin içinde yersiz.

"Yarın pişman olmayacağıma söz veremem." Ona bakıyorum, acımı ya da şehvetimi saklamadan.

tutkumu, kafa karışıklığımı ya da ihtiyacımı. "Sadece bu gece bunu çok istediğime söz verebilirim."

Bölüm 10

Decker

Bir kadının sözleri, ellerinden bile daha fazla, beni taşaklarımdan yakalıyor. Onu görmek kalbimi göğsümde durdurdu. Bu kadını uzun zamandır istiyordum ama muhtemelen asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. İşte kendini bana hiç beklemediğim bir tepside sunuyor ve ben bu konuda bir şey yapabileceğimden emin değilim. Çünkü bunca zaman sonra, onunla bir geceye razı olursam lanetleneceğim; bir dolabın arkasına attığı ve asla tekrarlamayı düşünmediği sarhoş bir anı.

"Deck, sadece iyi hissetmek istiyorum." Dudaklarını tekrar benimkilere bastırdığında titriyor. "Bana hissettir. Beni boşalt."

"Kahretsin," diye tıslıyorum onun küstah isteği karşısında. "Avery, yapamam. Bu gece hariç her gece. Yapamam."

Koyu renk gözlerinde şaşkınlık ve acı birbirine karışıyor, kararlılığa dönüşüyor. Tabureden atlıyor ve ayağa kalkıyor, aramızda boşluk bırakmıyor, böylece göğüslerinin göğsümdeki ağırlığını hissediyorum.

"Tamam." Bana bakıyor, ağzı narin kemikler arasında sert bir çizgi halinde. "Belki Mike yapabilir-" "Cehennem Mike."

Ellerim beline dolanıyor ve kapıya doğru yürümesini engelliyor. Son tereddütümü de yutuyorum. Yarın bundan pişman olup olmayacağını bilmiyor. Pişman olacağımdan neredeyse eminim ama kendi irademle ve onun iradesiyle olan savaşımı kaybediyorum ve onu tabureye geri kaldırıyorum. Hissetmek mi istiyor? Gelmek mi istiyor? Yüzüne hiç bakmadan dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu bastırarak açıyorum. Direnmiyor. Bacakları gevşiyor, istediğim yerde duruyor. Sakallı çenemi ve yanağımı uyluklarının içindeki hassas deriye sürtüyorum, başımın üstünden gelen nefes sesleriyle ödüllendiriliyorum. Hedefime yaklaştıkça nefes almak daha da zorlaşıyor. Onun kokusu burnuma ulaşıyor ve kısıtlamalarımı çözüyor. Ellerimi kalçalarının etrafında sıkıyorum, kendimi yavaş gitmeye zorluyorum; nazik olmaya. Bacaklarını omuzlarımın üzerine kaldırıyorum, kıçını taburenin en ucuna kadar sürüklüyorum ve siyah külotunun içinden ağzıma alıyorum. Zaten nemliler ve tadı dilime sızıyor, o kadar tatlı ki Sadie'nin Avery'nin benim tatlım olabileceğini söylediğini hatırlamadan edemiyorum.

"Aman Tanrım, Deck." Sözleri muhtaç ve nefessiz.

Kafamı kaldırıp bakmıyorum, ipeğin içinden bile olsa onun tadına kendimi kaptırmışım. Çok güçlü. Burnumla külotunu kenara itip dikişini yalıyorum. Dudaklarımda ıslak, sıcak ve keskin. Kayganlığına dalıyorum, içine sıkışmış taç mücevherini, o sinir kümesini arıyorum. Sertçe emiyorum ve o da ağzımın içine giriyor. Vücuduyla ağzımın kesiştiği noktada dil, dudak ve dişlerin sürekli etkileşimi kalçalarının sarsılmasına ve elinin saçlarımı pençelemesine neden oluyor. Kalçaları benimle birlikte yuvarlanıyor ve ben onun çekingenliğinin kayboluşunu izleyecek kadar uzun süre yukarı bakıyorum. Başı geriye düşüyor, boğazının saten derisi zevkle geriliyor ve gerginleşiyor.

"Deck, ben ... Tanrım."

İki parmağımı içeri sokuyorum, iki eliyle başımı kavrarken emmeye ve yalamaya devam ediyorum; o ise iç sarayındaki bir kraliçe gibi bana emirler yağdırıyor. Bacakları bana karşı titriyor ve boşalırken vücudu parmaklarımın etrafında sarsıcı bir şekilde geriliyor. Ağzımın üzerinde gezdiriyor, alamayacağım her şeyi alıyor.

ona veriyorum. Ama ben ona her şeyi veriyorum ve o bunun farkında bile değil.

Vücudu hareketsiz kaldığında ve odadaki tek ses bizim zor nefes alış verişlerimiz olduğunda, ondan uzaklaşıyorum. Kendime en fazla bu kadar izin verebilirim. Hissetmek istedi. Boşalmak istedi. Bunu onun için yaptım ama onu buradan çıkarmalıyım.

"Yapma, Deck." Ruju bulaşmış ve dudakları öpüşmemizden dolayı şişmiş. "Durma."

Kalçaları yeniden sallanmaya başlıyor, sanki amcığı nasıl hissettiğimi hatırlıyor; sanki bir şey arıyor. Beni arıyor. Külotu hala kenara itilmiş, bana kalçalarının arasında ne kadar muhtaç ve kremsi olduğunu gösteriyor. Başımı sallıyorum, kesin bir inkâr, ama elbisesinin omuzlarını kaydırdığında göğüsleri çıplak ve mükemmel. Çoğu meme ucu küçük, sıkı tomurcuklardır ama Avery'ninkiler uzamış, dolgunlaşmış ve erik rengine bürünmüş, asmadaki ağır meyveler gibi göğüslerinin ucunda duruyor. İçmek istiyorum. Onun tadıyla zaten başım dönüyor, ama onu görünce inançlarım ayaklarımızın dibinde şeritlere ayrılana kadar çözülüyor. Ayağa kalkıyor, eteğini itiyor, kalçalarının ve bacaklarının üzerinden kaydırıyor, çıplak ayaklarında bir ipek birikintisi var. Üzerinde sadece siyah külotu var, ama onu bile benim için çırılçıplak kalana kadar vücudundan aşağı indiriyor.

Parmağının ucunu kaşlarımın üzerinde gezdiriyor, burnumdan aşağı iniyor, dudaklarımı sıyırıyor, çenemi kavrıyor. "Gerçekten çok güzelsin," diye fısıldıyor, gözleri parmağının izlediği yolu takip ediyor. "Bana ver

Bu gece, Deck."

Hiçbir şeyim kalmadı. Gözlerini yüzümde gezdirirken, bakışları giysilerimin altını yoklarken, her türlü direnç gözlerindeki hayranlığın altında eriyip gidiyor. Ona göstermek istiyorum. Onun da benim vücuduma benim onunkine olduğum kadar hayran olmasını istiyorum. Ayağa kalkıyorum, onun üzerinde yükseliyorum. Çıplak sırtını göğsüme doğru çekiyorum ve yatak odasına doğru yürüyorum, yol boyunca göğüslerini avuçluyorum, meme uçlarını sıkıyorum, karnını okşuyorum, ereksiyonumu kıçına bastırıyorum, öyle ki yatak odama vardığımızda nefesleri kesiliyor, gömleğimin düğmelerini açarken parmakları titriyor. Kıpırdamadan duruyorum, ortaya çıkardığı her parçamla gözlerinin kamaşmasını izliyorum. Kemerimi kurcalıyor ama ben müdahale etmiyorum, parmaklarının beceriksizce karnıma sürtünmesinin tadını çıkarıyorum. Fermuarımı açıyor, kasıtlı olarak bir parmak ucunu külotumun üzerinden geçiriyor, nefesimin kesilmesine ve göğsümde kesilmesine neden oluyor. Tepkimi görünce ağzının bir köşesinde küçük bir sırıtma beliriyor. Gömleğimi omuzlarımdan itiyor ve öne eğilerek meme uçlarımı emiyor.

"Tanrım, Ave." Parmaklarım özenle toplanmış saçlarına dolanıyor, omuzlarına dökülsün diye tokaları yerinden çıkarıyor.

Pantolonumu aşağıya doğru itiyor, ayaklarıma giden yolu takip ederek dizlerinin üzerine çöküyor. Kadifemsi kahverengi gözleri bana bakıyor, sıcak ve aç, iç çamaşırımı bacaklarımın üzerinden çekiştirirken, elleri uyluk ve baldır kaslarımın izini sürüyor.

"Aman Tanrım." Uzamış ve kalınlaşmış, dudaklarının girişinde sallanan sikime bakıyor. "Hepsini alabileceğimden emin değilim."

"Denemeden bilemezsin." Ağzıyla aynı hizaya geldim. "Aç."

İtaatkâr bir şekilde dolgun dudaklarını ayırıyor ve her santiminde inleyerek içeri itiyorum.

"Mmmmmm." Kaşlarını birbirine yapıştırıyor ve bir an için bunun çok fazla olduğunu düşünüyorum; ifadesini sıkılaştıran şeyin rahatsızlık olduğunu. Sonra çenesini indiriyor ve beni boğazının dar kanalının derinliklerine çekiyor.

"Mmmmmm," ellerini kıçımın üzerinde gezdiriyor, kavrayabildiği kadar çok yerimi kavrıyor. Daha yakına bastırıyor, göğüslerini ağzıyla senkronize bir şekilde bacaklarıma sürtüyor, meme uçlarını bana karşı keskinleştiriyor, beni kullanıyor. Bu beni daha da tahrik ediyor.

"Kahretsin, iyi kafa yapıyorsun," diye mırıldanıyorum, ancak tutarlı kelimeler oluşturabiliyorum. Alt dudağımı zonklayana kadar ısırıyorum, belimin altında yaşanan mutluluğa bir karşılık.

Elini denkleme ekliyor, taşaklarımı kavrıyor, ağzını kökten uca kadar çekiyor ve dilini minik açıklığa sokuyor.

"Tatlı annesi . . ." Çenesini kavrıyorum, onu mükemmel bir açıyla tutuyorum ve gözyaşları yüzünü çizerken kalçalarım acımasız bir ritimle ağzını acımasızca beceriyorum. Gözyaşları üzüntüden mi, yoksa sikimde boğulduğu için mi bilmiyorum ama gitmeme izin vermiyor. Parmakları kıçımda o kadar sıkı kilitleniyor ki, tırnakları kaslara batıyor.

Yakında patlayacağım ve bu onun içinde olacak. Dikkatlice geri çekiliyorum ve avuçlarımı köprücük kemiğinin ve omuzlarının kırılgan iskeletinin üzerinde gezdiriyorum, ellerimi açıyorum, avuçlarımı meme uçlarının üzerinde tekrar tekrar fısıldıyorum. Ağzı açık kalıyor, kirpikleri yanaklarını öpmek için düşüyor ve topuklarının üzerine geri yaslanıyor, kollarını arkasına bastırıyor, bacaklarındaki kaslar geriliyor, avuç içleri yere bakıyor, böylece kendini bana sunuyor. Göğüslerinin üzerinde sıkı daireler çizmeye devam ediyorum ve kalçaları hızımla birlikte sarsılıyor.

Onu nazikçe arkamızdaki yatağa kaldırıyorum ve yayıyorum, elime alıp pompalıyorum, onu bekletiyorum. Onu izletiyorum. Bacaklarını huzursuzca oynatıyor, rahatlamak istiyordu.

"Hadi, Deck." Dudaklarını yalıyor, gözleri sikimde sabit.

Dizlerimle kalçalarını kavrıyorum, sikimin bacaklarının arasında kışkırtıcı hareketlerle sürtünmesine izin veriyorum. "Ver onu bana." Bizi hizalamaya çalışarak ona uzanıyor.

"Ben hazır olduğumda alacaksın, Ave." Sesim boğuk ve cızırtılı, içine gömülmek istiyorum ama ikimiz için de çekiyorum.

Bir meme ucunu dudaklarımın arasına alıyorum, emişi nazik ve zar zor olandan sert ve agresif olana doğru değiştiriyorum. Bir yandan da diğerini sıkıştırıyor ve meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Ağzımı diğer göğsüne götürüyorum ve elimi, avuç içim karnına bakacak şekilde bacaklarının arasına kaydırıyorum.

Dudaklarını geriye doğru sıyırıp parmak ucumu hızlı bir ritimle klitorisinin üzerine sürdüğümde sarsılıyor. Dolgunlaşıyor ve sıkılaşıyor.

"Kahretsin, ıslanmışsın," diye inliyorum, parmaklarımla siktiğimde amından çıkan özensiz sesler beni baştan çıkarıyor.

O.

"Şimdi olmasına ihtiyacım var Deck," diye pantolonunu indirdi, bacaklarını iyice gerdi ve
Be kalçalarımı çekiştirdi. Konumlandırma

n. "Tamam. Sadece bir kez daha tadına bak." Ona ilk kez girdiğimde sularının dilimde olmasını istiyorum. "Hayır," diye homurdanıyor, gözleri daralıyor ve yüzü tutkuyla geriliyor. "Şimdi."

Kıkırdamadan edemiyorum çünkü çok sert görünüyor; bana haddimi bildiren kıza çok benziyor Dolabımda. Son birkaç yıldır uzaktan, hatta son birkaç haftadır daha da yakından hayranlık duymaya başladığım azimli, hırslı, otoriter kadına çok benziyordu.

"Şimdi mi dedin?" Daha fazla uyarıda bulunmadan içine girdim ve mükemmel uyum karşısında bir nefesi paylaştık. Ben iriyim ve o da çok dar, biliyorum ama bana mükemmel geliyor.

"İyi misin?" Ona çarpma isteğimi bastırıp, hareket etmekte bir sakınca olmadığını belirtmesini bekliyorum. "Sen-"

"Gelip beni sikmezsen, Mack Decker," diye hırıldıyor, gözleri yarı açık ve elleri kıçımda kenetlenmiş.

Kaba sözler karşısında sikim içinde seğiriyor ve sırıtarak ayak bileklerini arkamdan kilitliyor. Kilitlese iyi olur. Ne kadar sert sikileceği hakkında hiçbir fikri yok. Bir kolumu dizinin altına

sokuyorum ve taşaklarımı ıslatacak kadar derine giriyorum.

Gözleri irileşiyor ve ilk birkaç hamleyle vücudu yatakta yukarı doğru hareket ediyor. Tüm gücümle içine pompalıyorum, yatak başlığını duvara doğru sallıyorum ve yatağı inletiyorum.

"Aman Tanrım." Ellerinden biri kıçımdan ayrılıyor ve yanındaki çarşafı kavrıyor. "Bu ... aman Tanrım

Tanrım."

Dizlerini omuzlarına doğru itiyorum, sırtını katlıyorum, vücudunun ellerimin altında ne kadar esnek olduğunu takdir ediyorum. Girip çıkmamı izlemek için aşağıya bakıyorum, aletimin üzerinde beni ne kadar istediğinin kanıtını izliyorum.

Sikimde. Siktir.

"Prezervatif." Çekiyorum ve yüzü
buruşuyor. "Hayır, durma."

"Şunu giyeyim." Komodine uzanıyorum, rekor bir hızla sarıyorum ve bacaklarını omuzlarıma çekerek oraya geri dönüyorum.

"Oh, evet." Parmaklarını boynumun arkasında birleştiriyor ve başını yastığa koyuyor. Etrafımda kenetleniyor, orgazmının dalga dalga yayılmasıyla sertleşiyor.

"Çok fazla hissediyorum." Boynunu geriye doğru uzatıyor, yastıktan hafifçe kalkıyor. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Aman Tanrım. İnanılmaz bir his."

Loş ışıkta gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana her şeyi gösteriyor. Bana söylemediği şeyleri, ona işkence eden sırları. Henüz kelimeleri bulamamış olabilirim ama hisler, acılar onun zevkini gölgeliyor ve o bana her şeyi anlatıyor. Bunun samimiyeti beni zorluyor ve patlıyorum, başımı geriye atıyorum, kalçalarını kavrıyorum, vücudum dürtülere, içgüdülere, itmelere ve inlemelere indirgeniyor, bitirene kadar dişlerimi boynunun hassas kıvrımına batırıyorum.

Sırt üstü dönüyorum, onu kendime bağlı tutuyorum, içinde kalıyorum, karınlarımız öpüşüyor. Bacakları kalçalarımın iki yanına gevşekçe düşüyor. Beni incelemek için dirseklerinin üzerine kalkıyor, gözyaşları özür dilemeden yüzünden aşağı dökülüyor. Ağzı titriyor, konuşmadan önce birkaç saniye boyunca sesler çıkarıyor.

"Bana hissettirdin," diye fısıldıyor. "Lanet olsun
sana." Ve sonra göğsüme yığılıp ağlıyor.

Bölüm 11

Avery

"Bir not bırakmış."

İtiraf, bedenlerimizin, hatta belki de kalplerimizin bu yatakta kurduğu samimiyetin içine sorunsuzca kayar. Bu odanın karanlığında, sadece pencerenin ötesinde parıldayan ufuk çizgisi ile aydınlandı.

"Ne?" Deck beni omzunun kıvrımına yerleştiriyor, şakağımı öpüyor ve saçlarımı kenara iterek boynuma sokuluyor. "Ne dedin, Ave?"

Sesi uykulu geliyor. İkinci raundu yeni bitirdik ve hayatımda hiç böyle sikilmediğimi söylemeliyim. Sahiplik ve baskınlık, şefkat ve vahşilik sırayla, her yönüyle beni paylaşıyordu. Beni tam istediği gibi düzenlemesine, bacaklarımı geriye itmesine bayılıyorum. Kıçımı istediği açıya getiriyor. Beni istediği gibi ayırıyor. Ve sonra beni bir tren gibi sikiyor.

Adam tren gibi sikiyor.

Ve muhtemelen herkes için mahvoldum. Dışarıda böyle sevişen erkekler olduğunu bilseydim, onları bulma arayışımda yatak direğime çok daha fazla çentik atardım.

"Ave?" diye tekrar sorarak ona söylemek istediğim şeyi bana hatırlatıyor, her ne kadar az önce iki kez yaptığımız şeyi düşünerek dikkatimi dağıtmak istesem de. İlk kez terapistim dışında birine, son bir yıldır boynumda bir albatros gibi taşıdığım sırrımı söylemek istiyorum.

"O, um . . . Will, nişanlım. Bir not bıraktı."

Deck yan yatabilmek için omzunu başımın altından dikkatlice çekerek yer değiştiriyor. Böylece devam etmemi beklerken yüzümü görebilecek. Dişlerimin arasına sıkışan dudağımı cezalandırıyorum.

"Banyoda yüzüğümün yanındaydı."

Son sözlerimi takip eden sessizlikte, bir sonraki sorusunu sormadan önce zihinsel olarak bu yapbozun parçalarını birleştirdiğini biliyorum.

"Yüzüğünü takmıyor muydun?"

Soru alçak sesle ve yumuşak bir şekilde geliyor, sempatik bir sorgu. Bir tehdit, bir suçlama ya da kendime hak ettiğimi söylediğim şeylerden herhangi biri değil.

"Hayır, birkaç gün önce çıkarmıştım." Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazımın haşlanmış, şişmiş duvarlarını aşamıyorum. "I . . . I . . . Tanrım, ben ..."

Nefeslerim kesik kesik geliyor. Ellerimin titremesini önlemek için çarşafı çıplak göğüslerime tutuyorum.

"Hey, hey." Decker tek eliyle çenemi kavrıyor ve başparmağını yanağımdan süzülen gözyaşlarımın üzerinde gezdiriyor. "Bebeğim, her şey yolunda. Acele etme."

Bir erkek bana "bebeğim" demeyeli çok uzun zaman olmuştu. Başka biriyle herhangi bir yakınlık paylaşmayalı. Will'le ilişkimiz bitmeden çok önce, seks hayatımız kurumuştu. Samimi dokunuşların, çıplak tenin, çıplak ruhların ve sevecenliklerin gündelik şefkati çoktan gitmişti.

"İntihar etmeden birkaç gün önce nişanımızı bozdum." Sanki kelimeler bunun son şansları

olduğunu biliyorlarmış gibi itiraf dudaklarımdan fırlayıp geçiyor; şimdi kaçmazlarsa bir daha asla izin vermeyeceğimi biliyorlar.

onları dışarı çıkar.

Decker alnı benimkiyle aynı hizaya gelene kadar eğiliyor, aramızdaki boy farkı o kadar büyük ki ayaklarım örtünün altında onun dizlerinde duruyor.

"Çok özür dilerim." Islak yanaklarıma öpücükler konduruyor, uzun parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor. "Hayal bile edemiyorum. Anlat bana."

Loş ışığa bakıp yüzünde bir yargı arıyorum ama yok; sadece sabırlı, bekleyen bir şefkat var. Bu bana devam etmek için cesaret veriyor.

"Uzun zamandır görüşmüyorduk sanırım." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Depresyondan muzdaripti. İlaç tedavisi onu çok daha iyi yapıyordu ama ilaç almayı sevmiyordu. Bazen almazdı ve kendine bakmazdı. Arkadaşlarını kaybederdi. İşleri kötü giderdi."

Dudaklarıma yerleşen acı gülümsemeyi
yalıyorum. "Kötü olurduk."

Omuz silkip titriyorum, çarşafı etrafıma daha sıkı sarıyorum. "Yeterince çabalamadığını
söyleyebilirim.
Anlamadığımı söylerdi. Kavga ederdik. Durduk ..."

Sesim karanlıkta kayboluyor. Yüzümü saklamak için başımı eğiyorum, bu trajedideki payımın yüksek sesle konuşulduğunu duymaktan utanıyorum.

"Neyi durdurdun, Ave?" Deck alnımı öperek ve devam etmem için beni cesaretlendirerek nazikçe araştırıyor. "Bana anlatabilirsin."

"Durduk ..." Kirpiklerimdeki nemli perdenin ardından ona bakıyorum. "Sevişmeyi bıraktık. Oda arkadaşı gibiydik, çoğu zaman mutsuzduk ama denemeye devam etmeye kararlıydık. Onu seviyordum. Seviyordum ama son *bir* yıldır ona aşık olduğumdan emin değilim."

Sert kahkaham dudaklarımızda pufluyor, aramızda sadece birkaç santim var.

"Lanet olsun, muhtemelen sonunda o da bana aşık değildi," diyorum. "Bir iş gezisine çıktı ve beni aldattı."

Deck'in sert vücudu hareketsizleşiyor ve başparmağı çenemin altını okşayarak gözlerimi onunkilerle buluşturuyor. "O bir aptaldı," diyor Deck. "Ölüler hakkında kötü konuşmak istemem ama senden memnun olmayan herkes
bir aptaldır."

"Hayır, ben bir cadalozdum." Bazı tartışmalarımızı hatırlayarak irkildim. "İkimiz de yürümesini çok istiyorduk. Başlangıçta olduğumuz kişiyi seviyorduk ama artık o kişi değildik. En azından birbirimize karşı."

Will'in büyü yaptığını hep biliyordum. Hayat çok zor geldiği için kendini geri çektiği ve hiçbir şeyin, yakınlığımızın bile onu çekip çıkaramadığı dönemler. Geçen yıla kadar ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim ve o zaman bile kendine zarar verebileceğini hiç düşünmemiştim. İşe gitmeyi bıraktı. Düzenli yemek yemeyi ve duş almayı bıraktı. Benimle sevişmeyi bıraktı. Onu mutlu eden her şeyi bıraktı. Onu ... yapan her şeyi bıraktı. Will'i. Bizi biz yapan her şeyi bıraktı ve bu kalbimi kırdı. Şehir dışında anonim bir ilişki yaşamadan çok önce, kalbim dakikalar, saatler ve günler içinde kırılmıştı. Aşktan uzaklaştık, kalp kırıklığına sürüklendik ve korkunç bir kayıtsızlığa yerleştik. Tanınmaz haldeydik ve eninde sonunda zaten olacak mıydı, yoksa depresyonu, aramıza ördüğü duvar bizi buna zorladı mı bilmiyordum.

"Peki, ne oldu?" Decker soruyor.

"Bana aldattığını söylediğinde, ben.. . ." Yükselen seslerimizin, incitici sözlerimizin hatırasına karşı kulaklarımı kapatmak istiyorum. "Ona yüzüğünü geri verdim. Ona her şeyin bittiğini söyledim ve bir otele gittim."

Suçluluk duygusu beni ele geçiriyor, taze ve iç burkucu. Kalp atışlarım hızlanıyor ve nabzım kulaklarımda atıyor. "Onu en son o zaman canlı gördüm." Kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum. "Bunu nasıl yapabildim,

Deck mi? Depresyonda olduğunu, mücadele ettiğini biliyordum ama böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim."

"Senin hatan değil, Ave." Çenemi parmaklarının arasında sıkıca kavrıyor. "Bunu kendine yapma."

Bunu kendime yapmak, kırabileceğimden emin olmadığım bir alışkanlık haline geldi. Olanlar için kendimi suçluyorum.

"Ayrıldığımda, yeniden düşüneceğimi düşündü ve henüz arkadaşlarımıza ve ailemize söylememezi istedi, böylece kimse birkaç gün önce benim ..."

Onu terk etti. Onu tek başına bıraktı. Onu ölüme terk etti.

O gecenin detayları gördüklerimin, duyduklarımın önüne geçiyor ve beni o soğuk banyoya geri fırlatıyor. Tüm sesler, görüntüler ve dehşet hafızamı dolduruyor. Ona emin olduğumu söylemek için daireye gitmiştim; devam etmeli ve herkese bittiğini söylemeliydik. Sadece aldattığı için değil, artık çalışmadığımız ve uzun zamandır da çalışmadığımız için. Daireye girer girmez, arka taraftan girişe doğru gelen müzik sesini duydum.

Kendinize mutlu bir Noel geçirin

Kalbiniz hafiflesin

Şu andan itibaren sorunlarınız gözden uzak olacak.

Banyoya yaklaştıkça müziğin sesi daha da yükseliyor ve bir şeylerin ters gittiğinden daha çok emin oluyordum. Hava onunla birlikte titriyordu. Her şarkı sözü, Will'de yıllardır gördüğüm acıyla sızlıyordu, azalıyor, akıyor, bazen daha az, bazen daha fazla - hep orada, ama sonunda çok fazla.

"Küvetteydi," diye fısıldadım, gözlerim şu anda bulunduğum odaya odaklanmamıştı ama diğer odayı görüyordum; Will'i kanıyla kızıla dönmüş suyun içinde görüyordum. Bileklerinde acısına dik olarak kesilmiş derin çizgileri görüyorum; aylardır gözlerinde gördüğüm ama yatıştırmak için çaresiz kaldığım sefaletle kesişiyor. Umutsuzluğunun bu kadar derin olduğunu bilmiyordum.

O not hâlâ gözümün önünde, Will'in tuhaf el yazısıyla karalanmış ismim. Ona iade ettiğim yüzüğü hala tezgahın üzerinde görüyorum.

"Avery, denedim," diyorum, ağzım titriyor, Will'in son sözleri için kararsız bir elçi gibi. "Notta yazan tek şey buydu. Denediği."

Bu bir özür müydü? Hile yaptığın için mi? Vazgeçtiği için mi? Umutsuzluğunu hafife aldığım için beni kınıyor muydu? Çok zorladığım için mi? Çok fazla şey istediğim için mi? Ondan ya da onun için hep daha fazlasını? Sorular zihnimde yıpranmış turlar atıyor, dönüp duruyor ve Will'in tek taraflı vedasının kesinliğiyle başımı döndürüyor.

Şarkı. Küvet. Kan. Yüzük. Nota.

Acı dolu saniyelerin ardından, o geceden beri pek çok kez yapmak zorunda kaldığım gibi kendimi dışarı sürüklemeyi başarıyorum. Decker'a odaklanıyorum, anlaması için yalvarıyorum ya da belki anlamama yardım etmesi için.

"Bazen denemediğini söylerdim çünkü nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu," diyorum. "Tüm hayatımı *deneyerek* geçirdim. Başarmakla. Kendim için bir şeyler yapmakla ve bir seviyede, bunun onun için o kadar kolay olmadığını anlamadım. Mesele denemek değildi. Bundan daha derin bir şeydi. Onun için bundan daha zordu. Belki de daha fazla deneyemeyene kadar deniyordu. Ve ben bunu çok geç anladım Deck, ve şimdi o öldü."

Omuzlarım bir yıldır sakladığım duygularla titriyor.

"Notu gördüğümde üzerinde benim adım yazıyordu. Başka kimsenin değil." Çaresizce omuz silktim. "Başkası için bir mesaj yoktu, bu yüzden kendime sakladım."

Gülüşümün içi boş çıkıyor, neredeyse hiç gülmüyorum.

"Ve dürüst olmak gerekirse, kimsenin bilmesini istemedim. Kendimi suçladığım gibi beni de suçlasınlar istemedim." Titreyen parmaklarımı ıslak yanaklarımda gezdiriyorum. "Tanrım,

annesinin de benim kendimi suçladığım gibi beni suçlamasını istemedim. Bunu benim yüzümden yaptığını düşünmesini istemedim."

Kelimeler gözyaşlarımın üzerinde kayıyor, zar zor seçilebiliyor ama Deck anlıyor. Beni kendine çekiyor, bir eliyle sırtımı okşuyor, bir eliyle de yanaklarımdaki ıslaklığı öperken yüzümü kavrıyor.

"Beni dinle." Sesi hıçkırıklarımın üzerine yumuşak ve sert bir şekilde düşüyor. "İlişkinizde neyi farklı yapabileceğinizi bilmiyorum. Bir ilişki başarısız olduğunda, içinde olduğumuzdan çok daha fazla perspektifle geriye bakarız. İnanın bana. Ben bunu boşandıktan sonra öğrendim."

Burnumu çekiyorum ve devam etmesi için göğsüne doğru başımı sallıyorum.

"Tartışmalarımızı tekrarlamak ve hatalarımızın provasını yapmak olayları nasıl ele aldığımızı değiştirmeyecek" diyor. "Ama böyle bir durumda, birinin bu kararı vermesinden siz sorumlu değilsiniz. Hayatlarımız bundan ibaret."

Başını eğip gözlerimi kendi gözleriyle yakalıyor ve tutuyor.

"Bizimki." Kaşlarını çatıyor, iç çekerek dudaklarını birbirine bastırıyor. "*Sports Illustrated dergisini* hatırlıyor musun*?*

Birkaç yıl önceki parti

mi?" "Evet."

Konuşmamıştık ama Güverte'yi uzun zaman sonra tekrar gördüğümde yaşadığım o şimşek çakmasını hatırlıyorum. Avuçlarımın nasıl terlediğini, kalbimin nasıl yerinden çıktığını ve midemin nasıl bulandığını. Onu yıllar boyunca zaman zaman uzaktan görmüştüm ama o gece çok yakınımdaydı. Uzun zamandır olmadığı kadar yakındı ve her ne kadar kimsenin bilmediğinden emin olsam da bu beni etkiledi. *O* beni etkiledi.

"Nişanlının yoldan çekilmesini istedim." Sesi sertti ve yüzünü görebilecek kadar geri çekilmemi sağladı. "Ve orada Tara'yla birlikte olmam umurumda değildi. Onunla olman umurumda değildi. Seni yıllardır istiyordum, seni ilk gördüğüm andan beri ve sana dokunmasına içerliyordum. Parmağındaki yüzüğe içerledim. Benim hiç şansım yokken onun sana sahip olmasına içerledim."

Duraklıyor, derin bir yutkunmayla adem elmasını sallıyor.

"Öldüğünü duyduğumda bunu düşündüm," diyor Decker. "Onun yolumdan çekilmesini dilediğim için bile kendimi suçlu hissettim."

"Ama yapmadın ..." Düşüncelerimi sıralamak ve doğru kelimeleri bulmak için duraklıyorum. "Suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yoktu. Will'i öldüren senin bana olan arzun değildi. Bunu o yaptı."

"Aynen öyle, Avery." Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Kesinlikle."

Sözleri içime işliyor ve kendimi suçluluk duygusundan arındığım o yere koymaya çalışıyorum. Henüz bunu tam olarak yapamıyorum. Teorik olarak haklı olduğunu biliyorum ama Will'i bulduğum o gece teorik değildi. Benim başıma *geldi* ve onu o şekilde görmeden bir gün bile geçirmedim. Benim yüzümden mi orada olduğunu sormadan.

"Will'in böyle bir şey yapmak için ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum," diye devam ediyor Decker. "Sanırım bu, hayatının başka noktalarında da mücadele ettiği bir şeydi."

"Tüm üniversite boyunca." Sadie'ye henüz söylemediğim başka bir şeyi paylaşmadan önce duraksıyorum. "Aslında annesi bana ilk denemesinin lisede, sonra da üniversitede olduğunu söyledi. Hiçbir fikrim yoktu."

Ne kadar çok şey kaçırdığımı düşünerek başımı sallıyorum. "Onunla yaşarken, hayatımı onunla paylaşırken, yüzüğünü takarken, geleceğimizi planlarken nasıl olur da kendi canına kıymaya çalıştığını bilmezdim? İki kez mi?"

"Sana söylemeseydi nasıl bilebilirdin?" Decker soruyor. "Açıkta saklanırız. Hayatımıza devam edebilmek için yaralarımızı kapatırız. Bazen utandığımız için saklanırız. Çünkü insanların bizi kabul etmeyeceğinden, sevmeyeceğinden ya da anlamayacağından korkarız. Sebebi ne olursa olsun,

bilmiyordunuz. Ama bilseydiniz bile, böyle bir şey yapacağından korktuğunuz için hayatınızın geri kalanında bozuk bir ilişkide kalır mıydınız? Bunlar daha seni tanımadan önce boğuştuğu şeytanlardı, Avery. Onun hayatının, kararının sorumluluğunu alamazsın. O hayattayken bunu yapamazdın, şimdi o öldüğüne göre de yapamazsın."

Terapistim bana bunları söyledi. Bu sözleri, her şeyin yolunda gitmediğini düşündüğüm günlerde kendime tekrarladım.

Suçluluk duygusu, ölümünün ağırlığı beni çıldırtırdı. Ama Decker bunu söylerken daha önce duymama izin vermediğim bir gerçeklik payı var. Belki de kendimi rahat bıraktığımı sanıyordum. Böyle durumlarda suçlayacak birine ihtiyaç duyarsınız ve Will'i suçlamak yanlış hissettirir. Sorumluluğu bir an için bile ona yüklemeye kalksam, öfkeleniyorum. Beni, annesini ve ona değer veren arkadaşlarını terk ettiği için ona öfkeleniyorum. Onu seven, özleyen ve hayatlarının geri kalanını benimle aynı soruları sorarak geçirecek olan arkadaşlarını.

Neden?

Nasıl yapabildin? Ne

yapmadım ki?

Seni burada tutmak için yeterli olabilir miydim?

Duvara bir şeyler fırlatmak ve yüzüne yumruk atmak istiyorum. Her şeyden çok, bir fark yaratabileceğim aydınlatıcı bir ana geri sarmak istiyorum. Birlikte geçirdiğimiz yılları tekrar tekrar oynatıyorum, tarafsız bir mesafeden izliyorum, gözlerinin içine bakabileceğim, bu hayattan ne kadar mutsuz olduğunu görebileceğim ve bunu düzeltebileceğim o saniyeyi arıyorum.

Belki de sorun budur. Tüm hedeflerimi gerçekleştirdim ve kendim için öngördüğüm kaderi yarattım. Sporda ve televizyonda benim başardıklarımı başaran bir kadın nadirdir, hele ki beyaz olmayan bir kadın. Her fırsatta beklentilerin ve sınırlamaların üzerine çıktım. Olasılıklara meydan okudum. Her engeli aştım. Her sorunu çözdüm. Ama Will'i asla çözemedim.

Eğer ölüm kalım meselesi olduğunda, önemli olduğunda bunu başaramazsanız, o zaman ne işe yararsınız?

Sonunda bir başkasının kollarının nadir rahatlığında uykuya dalıyorum ve beni rahatsız eden sorunun bu olduğunu fark ediyorum. Bir cevap bulana kadar huzur bulamayabilirim.

Bölüm 12

Decker

Ertesi sabah mutfağa girdiğinde Fransız tostu yapıyordum.

Pek utangaç sayılmaz ama gözlerimle buluşmakta zorlanıyor. Umarım bu sadece sabahki garipliktir, pişmanlık değil. Dün gece hayatımın en iyi seksiydi. Gözyaşları ve acı olmasına ve zor olmasına rağmen hayatımın en iyi gecelerinden biriydi.

Bu *oydu*.

Bu, Avery'nin bunca yıldır içinde bulunduğu labirenti çözme şansımdı. Onu anlamak ve tüm bu kontrolün altında ne olduğuna bir göz atmak için. Çok güzeldi. O kadar güzel ki artık onun dürüstlüğüne, kırılganlığına, cesaretine ve kırılmışlığına bağımlıyım. Eğer dün gece benim tek vuruşum olsaydı, o hayatımın geri kalanında peşinden koşabileceğim bir kafa.

"Günaydın." Tavada cızırdayan tosttan başımı kaldırıp bakıyorum.

"Günaydın." Üzerindeki ipek bornozumun kemeriyle oynuyor. Etek ucu arkasından yere kadar uzanıyor çünkü çok daha kısa olan bedeninin kullanabileceğinden çok daha fazla malzeme var. Yine de üzerinde çok güzel duruyor, önü açık, iki yüksek, mükemmel yuvarlak göğsü ve karnındaki gergin kadınsı kas düzleminin üzerine gerilmiş bakır tonlu teni ima ediyor. Omuzlarına dökülen saçları bordo renkli ipeğin üzerinde koyu renkte duruyor. Kendinden emin bir şekilde elini karışık saç tellerinin üzerinde gezdiriyor, parmaklarını tarıyor ve kulağının arkasına itiyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye onu rahatlatıyorum.

Saçlarını düzeltmeye çalışırken parmakları donuyor. Yüksek tabureye tırmanıyor ve dirseklerini tezgâha dayıyor.

"Kahvaltı mı?" diye soruyor gereksiz yere.

Kadehi gülerek çeviriyorum. "Öyle görünüyor."

Cevabım üzerine yüzünü buruşturuyor, sonra ona bir fincan kahve uzattığımda minnettar bir gülümsemeye teslim oluyor.

"Üzgünüm, bu senin soğuk demlemen değil."

"Sorun değil." Uzun bir yudum alır. "Oh, Tanrım.

Teşekkür ederim." Boğazını temizliyor, taburede biraz

huzursuzca kayıyor.

"Ve bıraktığın ibuprofen için teşekkürler." Başını kaldırmadan parmağıyla bardağın ağzını kapatıyor. "Bu çok düşünceliydi."

"Dün gece biraz fazla içmişsin." Tostu kapatıp ikinci bir tavada yumurta çırpmaya başladım. "Biraz akşamdan kalma olabileceğini düşündüm."

Gözlerinde hınzır bir gülümseme başlıyor ve sonra dudaklarına

doğru ilerliyor. "Ağrıyan benim başım değil."

Hazırlıklara ara veriyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Kahkaham mutfak duvarlarında yankılanıyor ve ona doğru yürüyüp kalçalarımı dizlerinin arasına sıkıştırıyorum. Ellerim ipeğin üzerinden sırtını okşuyor. Yumuşak, sıcak ve taze kokuyor.

"Duş aldın mı?" Kulağının arkasına fısıldayarak öpücükler konduruyorum. "Evet." Nefes nefese cevap veriyor. "Umarım sorun olmaz."

"Sadece kaçırdığım için nefret ediyorum," diye dişlerimin iz bıraktığı boynunun kokulu, ipeksi derisini törpülüyorum. "Bunun için üzgünüm."

"Boynum da ağrımıyor." Gülüyor, sürekli çıkarmasını istediğim özgür bir ses. "Oh."

Elim meme ucunda geziniyor ve ipeğin altında boncuk boncuk oluyor. "Burası mı?"

Bunu hissettiğinin tek göstergesi nefesinin hafifçe kesilmesidir. "Hayır, orası değil."

"Hmmm." Kaşlarımı çatıyorum. "Seçeneklerim tükeniyor."

Bornoz yırtılıp düşene ve bacaklarının tonlu uzunluğu ortaya çıkana kadar kalçalarının kıvrımına doğru daha derin adımlar atıyorum.

"Belki de buradadır." Bir parmağımı baldırından dizine, oradan da kalçasının içine, amına doğru gezdiriyorum.

"Çok yaklaşıyorsun," diyor, gözleri yüzümden ayrılmıyor.

Bir parmağımı klitorisinin her iki yanında kaydırıyorum, parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve sonra başparmağımla okşuyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, kalçaları parmaklarımın ayarladığı ritimle hareket ediyor. "İşte bu kadar. İşte bu. Akşamdan kalma değil. Akşamdan kalma."

Kıkırdıyorum ve parmaklarımı durdurup elimi çekiyorum. "Ah, özür dilerim. Eğer kızgınsan, belki de yapmamalıyım-"

"Yapmalısın," diye araya giriyor ve elimi tekrar ortasına götürüyor. "İnan bana yapmalısın." Ve kahvaltımız soğurken, ben de yapıyorum.

---

* * *

Yastıklarımın üzerine çırılçıplak uzanmış olan Avery parmaklarındaki yapışkan şurup kalıntılarını yalıyor, kucağında boş bir tabak ve üzerine gelişigüzel örtülmüş bir çarşaf var.

"Bu iyiydi," diyor, memnun bir kedi gibi mırıldanarak.

"Kahvaltı ya da ..." Sözlerimin yarım kalmasına izin veriyorum ve kısa bir süre önce altımda kıvrandığı iyi kullanılmış yatağa bakıyorum.

"İkisi de. Kahvaltı. Dün gece. Bu sabah. Hepsi." Öpücükle şişmiş dudaklarını süsleyen sırıtışını ısırıyor, ta ki bana yönelttiği dikkatli bakışla kaybolana kadar. "Her şey için teşekkür ederim. Her şey mükemmeldi."

Dün geceyi ve bugünün yarısını birlikte geçirdik, çünkü kahvaltı öpüştükçe ve dokundukça brunch'a dönüştü. Ve seviştik.

Dostum, seviştik.

Ve ona sahip olduğum bir günün ardından, Tara ile yıllar süren evliliğimde yaşadığım her şeyden daha samimi ve daha mükemmel oldu.

Bu yüzden Avery'nin sesindeki kesinlik sinirlerimi yıpratıyor.

"Gerçekten minnettar görünüyorsun." Yataktan çıkıyorum, yerden gri bir eşofman alıp belime

bağlıyorum. "Ne? Bana meyve sepeti falan mı göndereceksin?"

Gözlerinin içine bakıyorum, bu sabah bana dün geceden pişman olduğunu söylemesi için sessizce meydan okuyorum.

Daha fazla peşine düşmeyeceğimize. *Bu* bir daha olmayacak.

"Güverte" diye başlıyor usulca, beline dolanmış çarşaflarla oynayan parmaklarına bakıyor. "Bunun hakkında konuşmuştuk, hakkında-"

"O daha önceydi," diye araya giriyorum. "Her şey olmadan önce. Sevişmeden, konuşmadan ve biz ..."

Sinirli parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Kahretsin Ave, bu daha önceydi ve sen bunu biliyorsun." "Hiçbir şey değişmedi." Yatak başlığına daha dik oturmak için doğruluyor, çarşafı topluyor

Unutulmuş bir zırh gibi etrafını sarıyordu. "Hâlâ dün geceki partide olduğum kadar duygusal olarak müsait değilim." "Yalancı." Tek bir kelime bizi ayıran soğuk havada patladı. "Benim için daha müsaittin

"Dün gece şimdiye kadar birlikte olduğum tüm kadınlardan daha iyiydim." "Ben cinsellikten bahsetmiyorum, Deck." "Ben de öyle, *Avery*."

Birbirimize ters ters bakıyoruz, karşılıklı hayal kırıklığımız yüzünden nefes alış verişlerimiz hızlanıyor. Geri çekilmesi tamamen beklenmedik bir şey değildi ama onu denememiz gerektiğine ikna etmek için biraz daha zamanım olacağını düşünmüştüm.

"Kaliforniya'ya taşınıyorum," diyorum aniden. Tepkisini yakalayıp kontrol etmeden önce gözleri irileşiyor.

"Oh, düşündüm de ..." Çarşafları gergin bir şekilde çekiştirmeyi bırakır. "Oh."

"Sana eski sevgilimin oraya taşındığını söylemiştim. Kiera'yı görmemi zorlaştırmaya devam ediyor." Yorgun bir şekilde iç çekiyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. "Boşanmadan daha fazlasını elde edemediği için kızgın."

Avery dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek, "Onu tutmanın daha ucuz olduğunu söylüyorlar," diyor.

"O zaman 'onlar' benim avukatıma ya da evlilik sözleşmeme sahip değiller." İkimize de biraz daha kolay gelen bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. "Son dakikada bir saçmalık yaptı ve iki haftalığına buraya gelmesi gerekirken Noel'de küçük kızımı görmek için Los Angeles'a gitmek zorunda kaldım."

"Özür dilerim Deck."

"Evet, ben de. Ben de öyle. Orada yaşamak benim için daha kolay olacak." Yatağın kenarına oturmadan önce bir an tereddüt ediyorum, bana dokunmaya karar verirse dokunma mesafesindeyim. "Yeni genişleme takımı San Diego Waves'ten ön büro pozisyonu teklifi aldım. Basketbol Operasyonları Başkanı, sonunda kısmi sahiplik olasılığı da var."

Her zamanki gibi gazeteci olan Avery'nin kocaman gözlerinde merak ve sorular birikiyor. "Ve bu arada kayıt dışıyız," diye hatırlatıyorum ona. "Bu henüz halka açık değil."

"Tamam, tamam. Anladım." Bacaklarını göğsüne doğru çekerek çenesini çarşafla kaplı dizlerine dayıyor. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim. Hem kızıma daha yakın olabilmek için kişisel olarak hem de en az beş yıl daha elde edemeyeceğimi düşündüğüm ama istediğim türden bir fırsat olduğu için profesyonel olarak işime geliyor."

"Bu harika, Deck." Yüzü, üç hafta önce birlikte program sunmaya başladığımızda bana gösterdiği maskeye dönüştü. "Senin adına sevindim."

"Benim adıma mutlu olmanı istemiyorum, Avery. Bana son yirmi dört saatte yaşadıklarımızın üzerine bir şeyler inşa etmek için yeterli olduğunu söylemeni istiyorum. Ben gittiğimde daha fazlasını inşa etmeye çalışabiliriz."

"Dün gece beni gördün." İnatçı ifadesindeki tek dalgalanan şey ağzı. "Berbat durumda olduğumu biliyorsun."

"Hepimiz berbat durumdayız." Yaklaşıyorum, çenesini avuçluyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. "Bir yolunu bulacağız."

Başını benimkine doğru sallıyor, tenlerimiz arasındaki teması kesmiyor.

"Kendi başıma çözmem gereken bazı şeyler var. Sadece Will hakkında değil, kendim hakkında da cevaplamam gereken sorular var." Eliyle çenemi kavrayarak dokunuşumu yansıtıyor. "Dün gece her ne kadar keyif almış olsam da, her ne kadar . . ."

Yutkunuyor, gözlerini kapatıyor.

"Deck, içten içe hazır olmadığımı biliyorsun."

Başımı kaldırdığımda yanaklarının yine ıslak olduğunu, kapalı göz kapaklarının altından gözyaşlarının sızdığını görüyorum. Bunu inkar etmek istiyorum. Her ne kadar onu hazır olduğuna, onu hazır hale getireceğime ya da ikimiz için de yeterince hazır olacağıma ikna etmek istesem de, bunun bu şekilde yürümeyeceğini biliyorum. Hâlâ hıçkırıklarını duyuyor ve kollarımda titrediğini hissediyorum, Will'i dairelerinde bulmanın dehşetini anlatıyor. Will'in ona söylediği son sözler yüzünden çektiği acıyı hâlâ duyuyorum.

"Tamam. Hazır olmadığını kabul ediyorum. Benim Kaliforniya'ya gitmem gerekiyor ve senin de burada, New York'ta kalman gerektiğini biliyorum."

Onu öpmek için başımı eğiyorum, içimdeki ateşi hızla alevlendiren dil düellosu için dudaklarını aralıyorum. Tırnaklarını sırtıma geçirmesi Avery'nin de ateşlendiğini gösteriyor.

Doğrudan gözlerimin içine bakana kadar saçlarını nazikçe çekiştiriyorum.

"Zaman doğru olmayabilir ama biz doğru *hissediyoruz*, Ave. Bana birlikte ne kadar doğru hissettiğimizi gördüğünü söyle."

Verdiği tek cevap başını sallamak oluyor, Will için olmadığını bildiğim taze gözyaşlarını kokluyor. Hepsi onun için değil. Bazılarının benim için olduğunu biliyorum. Yanaklarını öpmek için eğiliyorum, gözyaşlarının tuzunu toplamak için dilimi dışarı çıkarıyorum.

"Hey, bana bak." Yüzünü nazikçe yukarı kaldırıyorum, böylece birbirimizi görmekten başka seçeneğimiz kalmıyor. "Aradığın cevapları bulduğunda, hazır olduğunda beni bulacağına dair bana söz ver."

Çarşafın düşmesine aldırmadan bana doğru daha da eğiliyor ve kirli sakallarıyla yanmış göğüslerini ortaya çıkarıyor. Kısmen teselli, kısmen beyan niteliğinde bir öpücükle ağzımı alıyor. Beni orada tadabiliyormuş gibi dudaklarını yalayarak uzaklaşıyor.

"Bu tutmayı planladığım bir söz."

Bölüm 13

Avery

"Bundan emin misin, Avery?"

Kaşmir paltomun içine rahatça giriyorum ve anneme dönüyorum.

"Evet, kesinlikle." Saçımı yakamdan kurtarıyorum. "Bayan Hattfield sadece on beş dakika uzaklıkta yaşıyor.

Akşam yemeği için zamanında döneceğim. Söz veriyorum."

"Endişelendiğim geri dönmek değil." Annem bana bakıyor, yüz ifadesi endişe dolu.

"Will'i kaybettiğini biliyorum ve o senin geleceğindi. Onu seviyordun," diyor annem. "Ama Will onun oğluydu. Şimdi öyle hissetmiyor olabilirsin ama başka birini bulacaksın. Evleneceksin. Bir ailen olacak. Hayatına devam edeceksin. Onun sadece bir oğlu vardı. Bir çocuğu kaybetmenin acısını hayal bile edemezsin."

Yavaşlayan ellerim ve hızlı kalp atışlarımla ceketimin kemerini bağlamayı bitirdim. Will benim geleceğim değildi. Ona aşık değildim ve zaten aklımdan çıkaramadığım başka bir adamdı. Gözyaşlarımı öpen ve dünyamı sarsan adam. Deck'e gerçeği söyledikten sonra kendimi daha hafif hissettim ve şu anda başka birine söylemek istiyorum.

"Anne, sana söylemediğim bir şey var." Kendimi küçümseyen bir kahkaha atıyorum. "Yakın zamana kadar kimseye söylememiştim."

Haberlere olan merakımı annemden almışım. Georgetown'da gazetecilik profesörü olan annem, Howard'a gitmeyi seçtiğimde kalbini kırmıştı. O sınıfı seçmiş olabilir, ben de sahayı seçtim, ama o hala bir gazetecinin meraklı zihnine sahip ve sorular gözlerinde ve kaşlarının arasında bir kaş çatma olarak toplanıyor.

"Tamam." Antremizdeki merdiven trabzanlarına yaslanıyor. "Ne oldu?"

Bu sırrı ne kadar sıkı koruduğumu düşünürseniz, bunu bir törenle açıklayacağımı düşünebilirsiniz.

Araba zaten çalışır ve ısınırken kapıdan çıkarken değil.

"Will ve ben, şey ..." Bakışlarımı parke zemine indiriyorum ve deri eldivenlerimin parmak uçlarını çekiştiriyorum. "Sonunda mutlu değildik."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra başımı kaldırıp bakıyorum. Bu şaşkın bir sessizlik değil. Bilinçli bir sessizlik. Annem şaşırmış görünmüyor, sadece merak ediyor, daha fazlasını bekliyor.

"Ben de şüphelenmiştim," diyor sonunda. "Onunla tanışır tanışmaz Will'in üzgün bir adam olduğunu anlamıştım ama sen onu mutlu ettin. Bir insan diğerini ne kadar mutlu edebilirse, ama nihayetinde mutluluğumuz diğer insanlara bağlı değil. Önce kendimizle mutlu olmalıyız ve Will'in hiç mutlu olduğunu sanmıyorum."

Şimdi *afalladım*. Will'in intiharı hakkında pek konuşmadık. Annem onu evimizde bulduğumu biliyor ama başka bir şey bilmiyor.

"Nişanı bozduğum için daireden eşyalarımı alıyordum." Yumuşak itiraf fuayede yankılanıyor. "Herkese söylemek için beklemeyi kabul etmiştim. Emin olmamız için bunu o istedi ama ben

emindim."

Annemi nadiren gerçekten dengesiz görürdüm, ama şimdi görüyorum. Ağzında küçük bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, sonra eliyle ağzını kapatıyor. Bana ulaşmak için merdivenlerden birkaç adım atıyor. "Ah, bebeğim." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Hiçbir fikrim yoktu. Kendini suçluyordun, değil mi?"

"Anne, bir not bırakmış." Elinin yumuşak rahatlığına yaslanıyorum. "Benim için. Sadece benim içindi ve kimseye söylemedim. Onu sakladım. Polise göstermedim ya da ..."

Göğsümden bir hıçkırık kopuyor ve gözyaşları avucuna sızıyor. "Ben ne yaptım?" İnliyorum. "Yaptım mı ... ... yapmalı mıyım ... Bilmiyorum."

"Shhhh." Beni kendine çekiyor, onlarca yıldır kullandığı Chanel parfümü, sahip olduğum tüm kontrol dallarını kıran bir güvence. Gözyaşlarım akıyor, amansız ve uygunsuz bir fırtına gibi. "Sorun yok, bebeğim. Bırak dökülsün."

Beni kimsenin öğretmediği kadim bir anne ritmiyle sallıyor; düştüğümde ve dizimi çizdiğimde kullandığı ritimle aynı. İlk kalp kırıklığımı yaşadığımda. Bir yıl önce Will'i gömdüğümde. Birkaç dakika sonra, yüzüme bakabilmek için ellerini kollarımdan çekerek uzaklaşıyor. Kokluyorum ve ceketimin kolunu bilinçsizce akan burnumun altından geçiriyorum.

"Hayır, tatlım. Bu işler böyle yürümüyor." Başını üzgün bir şekilde sallıyor. "Will belli ki sorunlu bir adamdı ve bunun sebep-sonuç ilişkisi gibi geldiğini biliyorum. Sanki sen ayrılmışsın da o da hayatına son vermiş gibi. Hepimiz hayatı yaşıyoruz, kötü ve iyi zamanları, iyi insanları ve bizi incitenleri. Herkes yaşar. Bazı insanlar için hayat diğerlerinden daha zordur. Will de onlardan biriydi ama bana daha önce nasıl mücadele ettiğini ve ilaçlarını her zaman almadığını anlatmıştınız."

"Bunu onun bir insan olarak nasıl başarısız olduğuyla ilgili yapmak istemiyorum. Onu suçlamak istemiyorum," demek için acele ediyorum. "Suçluluk duygumu hafifletmeye çalışmıyorum."

"Ben öyleyim." Annemin kaşları kalkıyor. "Çünkü suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok. Muhtemelen hiçbir zaman anlayamayacağımız bir şekilde incinecek ve bunun için suçlanacak kimse yok. Ama suçlama ile sorumluluk arasında bir fark var. Her birimiz kendimizden sorumluyuz. Ve Will'in yaptığı şeyden o sorumluydu."

Bu ayrımı kendime birden fazla kez yapmaya çalıştım, ama her seferinde dönüp dolaşıp bu olaydaki payıma ve farklı yapabileceğim her şeye geliyorum. Başımı sallıyorum, ceketimin açık kalan düğmelerini iliklemeden önce yanağına bir öpücük kondurmak için öne doğru eğiliyorum.

"Seni duyuyorum anne." Kapıya doğru yürüyorum ve omzumun üzerinden ona son bir kez bakıyorum. "Geri döneceğim."

"Hey, bunu Bayan Hattfield'a söylemeyi planlamıyorsun, değil mi?"

Öyle miydim? Bir şekilde içimi dökmem gerektiğini hissediyorum; sanki ona bir açıklama borçluymuşum gibi.

"Bana söyledin," diyor annem elimi tutarak. "Söylediğine sevindim, çünkü buna ihtiyacın olduğunu düşünüyorum, ama bu durum onun için zaten yeterince karmaşık. Will'le ayrıldığınızı bilmek durumu daha da karmaşık hale getiriyor. Daha da zorlaştırabilir ve şu anda dünyada onun acısını anlayabilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyor."

Geçen yılki konuşmalarımızı düşünüyorum. Çok değil ama her biri ikimiz için de bir rahatlama, bir ferahlama oldu.

"Hiçbir fark yaratmayan bilgilerle bunu onun elinden alma," diyor annem. "Bunun hiçbir faydası yok. Seni daha iyi hissettirebilir ama onun için hiçbir şey yapmaz ve şu anda senin ilk

endişen o. O not sana ve sadece sana yazılmıştı. Özel. Ben sadece onun hayatına devam edebilmesini ve senin rahatlığını kabullenmesini istiyorum. Bu senin hatan değildi. Bunu bilecek, ama bunu bilmek sadece daha fazla soruya yol açacak ve zaten yeterince sorusu var."

Bayan Hattfield'ın evinin önüne geldiğimde annemin sözlerini kafamda canlandırıyorum. Babamın Tahoe'sunu park ettim.

garaj yolunda, evin önündeki ölmekte olan gül fidanını fark ettim. Kış olmasına rağmen çimler buraya son gelişimden daha uzun. Her zaman derli toplu ve mükemmel bakımlı olan evi biraz dağınık görünüyor. Kapının ziline basıp bekliyorum. Birkaç dakika sonra cevap gelmeyince garaja doğru yürüyorum, içeri bakıyorum ve Will'in annesiyle dalga geçtiği Cadillac'ı buluyorum.

"Pezevenk misin anne?" diye gülerek sorardı. "Cadillac'ının içinde yuvarlanıyorum."

Will'in bu evin kapısının hemen ötesindeki oturma odasında oturduğu görüntüsüne gülümseyerek kelimeleri ağzıma alıyorum. Bir yıl Bayan Hattfield'ın ağacını kesmesine yardım etmiştik. Will şöminede şekerleme kızartmıştı. Annesi ve ben sıcak çikolata içmiştik, Will de elma şarabı içmişti. Onunla olan hayatım canlı ayrıntılarla gözümün önüne geliyor; renkler, kokular, dokunuşlar, gülüşler, gözyaşları, iyiler ve kötüler. Hepsi zihnimi dolduruyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor.

Ve onu özlüyorum.

Sonunda birbirimize verdiğimiz zararları değil. Bir halk kütüphanesinde tanıştığım, bana haber vermeden yıllarca bana aşık olan çocuğu özlüyorum. İlk buluşmamızda beni on iki yaşındaki kuzeniyle şeker toplamaya götüren çocuğu. Bu konuda arkadaşlarımla gülüştük ama hepimiz bunun çok tatlı olduğunu düşündük.

"Tanrım, Will." Başımı sallıyorum, düşmeden önce donan gözyaşlarıma göz kırpıyorum. Gitmek için dönüyorum, adımlarım babamın cipine doğru sürükleniyor.

"Avery?"

Adımın sesiyle dönüyorum ve Bayan Hattfield ön kapıda duruyor, çenesi sallanıyor ve yüzü çoktan gözyaşlarıyla dolmuş. Küçük buz parçalarından kaçınarak koşuyorum, ona ulaşmam gerekiyor. Yaklaşır yaklaşmaz kollarını uzatıyor ve beni kendine çekiyor. Hıçkırıkları göğsümde titreşiyor.

"Onu özlüyorum." Bayan Hattfield utanmadan ağlıyor, başını ceketimin yakasına gömüyor. "Onu çok özlüyorum."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, acım onunkiyle birleşiyor. "Ben de biliyorum."

Ve onun yüzüğünü takıp takmadığım önemli değil. Sonunda sevgili ya da arkadaş olmamızın. Aldatıp aldatmadığı ya da birbirimizi nasıl yaraladığımız. Önemli olan tek şey onu sevmiş olmam ve onun da sevmiş olması. Elimdeki kadın dışında, ona gezegendeki herkesten daha yakındım. O ve ben onun güçlü ve zayıf yönlerini başka hiç kimsenin bilmediği kadar iyi biliyorduk ve birbirimizi eşsiz bir şekilde teselli edebiliyorduk.

Ne kadar süre öyle durduğumuzu bilmiyorum. Kışın soğuğu eldivenlerimi ısıracak ve paltomun altından kırbaçlayacak kadar uzun. Geri çekilip açık ön kapıya bakıyorum. İçerisi karanlıktı. Hayat belirtisi yok. Pişen yemeğin tuzlu kokusu ya da canlı bir Noel ağacının çam kokusu yok.

"Paltonuzu alın, Bayan H," diye nazikçe emrediyorum. "Benimle eve geliyorsunuz."

Anneme Noel yemeği için eve birini getireceğimi söyleyemedim, ama Bayan Hattfield'la birlikte geldiğimde hiç şaşırmadı ve masaya fazladan bir tabak koydu bile.

"Nereden biliyorsun?" Yemekleri hazırlarken ona sessizce sordum. "Seni tanıyorum."

Gülümsüyor, gözlerindeki gururun başardığım bir şeyle ya da yıktığım bir hedefle hiçbir ilgisi yok. Benimle yaptıklarım için değil, kim olduğum için gurur duyuyor. Bayan Hattfield ve ben akşam yemeğinde dua etmeden önce gözyaşları içinde gülümsüyoruz. Hâlâ suçluluk, utanç, acı ve öfke karmaşasını çözmeye çalışırken, umarım bir gün ben de kendimi tanıyabilirim.

Bölüm 14

Decker

"Tıka basa doydum."

Kızım otel süitimizde yanımdaki kanepeye uzanıyor, kıvırcık altın rengi saçları etrafına ve omzuma dağılıyor.

"Gözlerin karnından daha büyüktü," diye cevap veriyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak.

"Büyükannem hep böyle der." Kiera'nın benimkiyle aynı renk ve şekildeki gözleri annesinin yüzünden bana gülüyor.

"Kesinlikle öyle." Başımı sallıyorum ve minderlere daha da gömülüyorum.

"Keşke Noel'de oraya gitmemiz gerektiği gibi gitseydik," diyor usulca. "Atlanta'ya, büyükannemi görmeye."

Dişlerim, dudaklarımdan dökülen yakıcı tepkinin etrafında kenetleniyor. Eski sevgilim Tara, Kiera'nın katılması gereken amigo kız kampıyla ilgili uydurma bir bahane uydurarak işleri benim için zorlaştırdı. Kiera'nın kampı umursamadığından şüpheleniyorum ama annesini seviyor.

Olması gerektiği gibi.

Ben de annesini severdim.

Sanırım.

Bazen bunun aşk mı, şehvet mi olduğundan emin olamıyorum. Alışkanlık mı? Her neyse, sonunda yeterli olmadı. "Bir dahaki sefere." Ona hızlı bir gülümseme attım. "Belki bahar tatilinde büyükannemi görmeye gideriz."

Başını arkaya atıyor ve genişçe gülümsüyor, diş tellerini gösteriyor, loş otel odasında lastik bantlı metal izleri parlıyor. Tatil yemeğimizin kalıntılarını örten gümüş kubbelere bakıyorum. Benim için önemli olan herkes Doğu'dayken Batı Yakası'nda bir otel odasında Noel'i geçirmek hiç de istediğim bir şey değildi. Kızım hariç, ki en çok o önemli.

Acaba Washington'a kar yağdı mı? Avery ailesinin evinde. Kendime onu düşünmeyeceğime dair söz verdim, ama zonklayan bir penis, ağrıyan bir kalp ve aklınızda bir kadınla uyandığınızda bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Kotumun cebinden telefonumu çıkarıp Instagram'ı açıyorum. O ve diğer SportsCo sunucuları sosyal medyada oldukça aktifler. Bu neredeyse beklenen bir şey ve hepsi tatillerde paylaşım yapıyor. Yine de geçen hafta Avery'den yeni bir paylaşım gelmedi.

"Kim o?" Kiera telefona daha iyi bakmak için yaklaşarak soruyor. "Güzel bir kız."

Tereddüt ediyorum, kızıma asla yalan söylemem ama Avery'yi nasıl kategorize edeceğimden emin değilim. Eğer bana kalsaydı, cevap kolay olurdu. Belli ki bu bana bağlı değil çünkü o geceden beri onunla konuşmadık.

"Adı Avery." Telefonu otelin sehpasına fırlatıyorum. "Bugün telefon yok demiştik, o yüzden seninkini çıkarma."

"Sen başlattın," diye hatırlatıyor bana, gözleri merak ve mizahla parlıyor. "Salyalarını akıtarak

kız arkadaş."

"O benim ..." Kendimi durduruyorum çünkü Avery'nin kız arkadaşım olmasını *istemiyorsam* lanet olsun. "O bir arkadaş."

Kiera önemli değilmiş gibi omuz silkiyor ama sezgileri kuvvetli ve keskin. Tara'yla boşandığımızdan beri tek gecelik ilişkilerim ve seks aramalarım oldu ama hiçbiri kızıma dokunmadı. Benim biriyle çıktığımı ya da biriyle ilgilendiğimi hiç görmedi ama Avery'ye olan ilgimi fark etti. O büyüyor. Benim ve Tara'nın seçimlerimizin onun çok hızlı büyümesine ve bazı şeylerle çok erken yüzleşmesine neden olmasından nefret ediyorum. Sevginin her zaman yeterli olmadığı gerçeği gibi. Bazen anne babanız için bile tamamen kaybolur ve dünyanızı sonsuza kadar değiştirir. Tara ve ben boşandığımızda ne kadar üzüldüğünü, kendini ne kadar çaresiz hissettiğini biliyorum. Bunu saklamaya çalıştı ama danışmanlık sırasında ortaya çıktı ve o zamandan beri duygularımız konusunda birbirimize karşı açık olduk.

"Hey. Bana bak." Gözlerimiz buluşana kadar çenesini kaldırıyorum. "Konuş benimle. Avery ve ben çıkıyor *olsaydık*, bu konuda ne hissederdin?"

Birkaç kez göz kırpıyor ve kirpiklerini indiriyor.

"Sorun yok." Bana bakmadan önce dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. "Yani, sen ve annemden beri ..."

Askıda bıraktığı cümlenin içinde yüzlerce umut ve bir düzine soru var ve cevaplarımın hiçbiri onun duymak istediği şeyler olmayacak.

"Annen ve benim için en önemli şey sensin," diye onu temin ediyorum. "İkimiz de senin için her şeyi yaparız, ama birlikte hayatımız, evliliğimiz, biliyorsun o kısım bitti."

"Evet." Gülümsemesi zor görünüyor. Kolay değil. Doğal değil ve çoğunlukla benim yararıma. "Sorun yok."

Daha fazla araştırmak üzereyken telefonum masanın üzerinde titreyerek benim ve Kiera'nın dikkatini çekiyor.

Fotoğraf, kişinin adı, ikimizin de görebileceği şekilde açık.

Avery.

Dişlerimi birbirine geçiriyorum ve elimi yanımda sabit durmaya zorluyorum.

Kahretsin.

Bir haftadır haber yok ve Kiera'ya tüm dikkatimi vereceğime söz vermişken arıyor. Akşam yemeğinden önce telefonlarımızı susturma konusunda anlaşmıştık.

"Cevap vermeyecek misin?" Kiera soruyor. "Bu senin kız arkadaşın değil mi?"

"O değil-" Gözlerindeki kahkahayı tekrar gördüğümde sözümü kesiyorum. "Telefon yok demiştik."

Telefon tekrar titriyor ve Kiera gittikten sonra Avery'yi geri aradığımda cevap vereceğini umuyorum.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diyor Kiera. "Sen telefonunu alırsın. Ben de Candy Crush'ımı alacağım ve sonra geri döneceğiz."

Hesapladım. Normal şartlar altında onu anlaşmamızdan muaf tutmazdım ama ikimiz de disiplinli davrandık ve belki de küçük bir molayı hak ediyordur.

"Anlaştık."

Telefonuma cevap vermek için yeşil tuşa basıyorum ama göğsüme bastırıp Kiera'ya göz kırpıyorum ve gülümsüyorum. "Seni seviyorum, bebeğim."

Gözlerini deviriyor ve bakışlarını elindeki telefona dikiyor ama sırıtarak "Ben de seni seviyorum baba" diye mırıldanıyor.

Yatak odasına giriyorum ve kapıyı arkamdan

kapatıyorum. "Avery, hey."
Diğer uçtaki sessizlik artıyor ve acaba aramayı zamanında mı yakaladım yoksa telefonu mu kapattı diye merak ediyorum. "Av-"

"Buradayım," diye araya giriyor. "Sadece emin değildim. Buradayım." "Oh. Tamam. Uh . . . Mutlu Noeller."

"Sana da mutlu Noeller."

Hat yine sessizleşiyor. Eğer bu konuşmanın nereye gideceğinden emin değilse, önerilerim var. Birincisi, kıyılarımızın ortasında buluşmamız ve tüm şüphelerini ortadan kaldırmamız. Bir numaralı öneriyi kabul ederse, listenin geri kalanı önemsiz hale gelir. Ama ben bir bok önermiyorum. Biraz zaman istedi, ki bunu tamamen anlıyorum. Ne kadar zor olsa da ona bu zamanı tanıdım. Top onun sahasında. Bir sonraki hamlenin ona ait olduğunu işaret ederek sessiz kalıyorum.

"Ben, şey... Bugün Will'in annesini gördüm," diyor yapmacık bir şekilde.

Sesinde bir hüzün notası, tanıdık bir titreme var. Bunun ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebilirim. Çözmesi gereken çok şey var, ama zor bir konuşmadan sonra beni araması beni cesaretlendiriyor.

"Nasıldı?" Ben sordum.

"Öyleydi ..." Ardından gelen duraksamada, omuz silktiğini ve alt dudağını ısırdığını, koyu renk saçlarının omuzlarına döküldüğünü hayal ediyorum. Keşke şimdi karşımda dursaydı da haklı olup olmadığımı görebilseydim. "Zordu ama ikimiz için de iyi oldu sanırım."

Hattan gelen kıkırdaması içimi ısıtıyor. "Evde yalnızdı ve bu doğru değildi. Will isterdi ..."

Bir sonraki sözlerini bekliyorum ama önce sinirli bir iç geçiriyor. "Özür dilerim. Duymak isteyeceğin son şey Will, annesi ya da-" "Bana söylemek istediğin her şeyi duymak istiyorum, Ave."

Tekrar duraklıyor, bu sefer iç çekişi bir boyun eğiş.

"Ona Will'den ayrıldığımızı ya da son zamanlarda aramızın nasıl olduğunu anlatmadım," diyor. "Annem bunun Bayan H'nin yaşadıklarını anladığını düşündüğü tek kişiyle arasını bozabileceğini düşündü."

"Annen bilge bir kadına benziyor," diyorum ona, sesimi eşit ve onu susturabilecek her şeyden uzak tutarak. "Demek annene söyledin? Nasıl hissediyorsun?"

"Daha hafif. Sana ve anneme söylediğim için kendimi daha hafif hissediyorum." Kahkahası, belirsiz bir soluk gibi kesik kesikti. "Bayan H'yi görüp ağlamak ve ikimizin de Will'i nasıl sevdiğimizi hatırlamamız kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Bu mantıklı mı?"

"Tabii ki öyle. Muhtemelen ikinizin de bir kapanışa ihtiyacı vardı."

"Haklısın. Kapanış. Sanırım biraz var," diyor ve sonra birkaç saniye sessiz kalıyor. "Ah, Deck, sadece kafamda canlandırıyorum ve kendimi duyuyorum. Will'i sevdiğimi söylediğimde şunu kastetmiştim-"

"Ne demek istediysen sorun değil." Will'e olan hislerini ona karşı kullanacak kadar bencil ve kıskanç bir pislik değilim. "Hissettiğin ya da hissettiğin her şeyde sorun yok."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, o kadar alçak sesle ki zar zor yakalayabiliyorum. "Her şeyi çözmeye çalışıyordum. Bir zamanlar Will'le aramızda iyi bir şeyler olduğunu biliyorum ama o ilişkide kalamayacağımı söylediğinde haklıydın. Sanırım sonunda kendimi affetmeye başlıyorum."

Burnunu çekiyor ve boğazını temizliyor.

"Ve onu affetmek için. Will'e ve kendime çok kızgındım. Oraya geliyorum, ama hala . . . Hazır değilim, Deck."

"Benim için mi demek istiyorsun?" Kalbim hızla çarparken soruyorum.

"Bizim için. Yarın dışında hiçbir şeye hazır değilim." Sesi biraz titriyor. "Ve sonra ertesi gün.

Ve sonra bir sonraki. Bir süre daha her günü teker teker ele almam gerekiyor. Hâlâ pek çok yerimde hamlık hissediyorum ama ilerleme kaydediyorum. Sadece eğer biz ..."

Hayal kırıklığımı yutkunarak bastırıyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Evet, anlıyorum. Elbette," diyorum, hissettiğim sönüklüğü gizleyebildiğimi umarak. "Peki, sana en iyisini diliyorum ve-"

"Sen en iyisisin Deck," diye yumuşak bir şekilde araya giriyor.

Neden bu işten, bizden uzaklaşması gerektiğini anladığımı ona anlatmak için sıraya koyduğum tüm kelimeler solup gitti.

"Bu ne anlama geliyor, Avery?"

Ve neden aradı ki? Noel'i mahvetmek için mi? Görev tamamlandı.

"Bunu mahvediyorum," diyor.

"Evet, biraz," diye cevap veriyorum, sözlerimde biraz ısırık var. "Eğer beni rahat bırakmak için arıyorsan, buna gerek yok. Dediğin gibi harika bir gece geçirdik ve-"

"*Sana* söylemek istedim," diye araya giriyor. "Bugün sanki bir dönüm noktası yaşadım ya da bir şey ... değişti. Sanki Will'i bulduğumdan beri yerimde sayıyormuşum gibi hissederken ileriye doğru adımlar attım. Bazı açılardan sanki hâlâ o banyoda onunla birlikteymişim gibi."

Derin, titrek bir nefes almak için durur.

"Ve sen . . . söylemek istediğim tek kişi sendin. Aramak için."

Kopuk kopuk açıklaması, içimde kabaran hayal kırıklığının tüm havasını emiyor, aramızda henüz başlamış olan şeyi durdurmak için aradığını düşündüğümde ama umutsuzca devam etmek istediğimde kızgınlığı ve incinmeyi - evet incinmeyi - dağıtıyor.

"Bunu yaşadığına sevindim," diye basitçe cevap verdim. "Ve aradığın için, *beni* aradığın için memnunum."

"İleriye doğru daha fazla adım atacağımı ve hazır *olacağımı* düşünüyorum, ama istiyorum ki ... . Sadece bu sisi dağıtmak için biraz daha zaman istiyorum," diyor. "Bunu yaptığımızda sağlıklı ve bütün olmak istiyorum."

Ne zaman, eğer değil. İyiye işaret.

"Hiç gerçekten bütün olduk mu, Avery?" diye sordum. "Eğer bunu çözdüysen sırrını paylaş çünkü çoğumuz çatlaklarla yaşıyoruz. Kariyerimi bitiren bir sakatlık geçirdim ve iyileşti ama asla eskisi gibi olamayacağım. Bir daha asla top oynayamayacağım. Daha önce oynadığım gibi değil. Yağmur yağdığında o nokta çok acıyor. Buna bütünlük diyebilir miyim bilmiyorum ama yürüyorum. Senden bütün olmanı istemiyorum. Sadece seninle yürümek istiyorum bebeğim."

"Sanırım bunu yakında yapabilirim." Sözleri çok yumuşak ama kulaklarımı dolduruyor ve kalbimin yakınlarına iniyor. "Ama emin olmak için zaman istiyorum. Son ilişkim boktan bir şova dönüştü, Deck."

"Bizimki olmayacak," diye söz veriyorum hiç tereddüt etmeden.

Nefesinin kesildiğini duyuyorum ve telefonun içinden geçip zaman dilimlerini aşmak ve onu anlamsızca öpmek istiyorum. Bizden başka her şeyi unutana kadar onu becermek. Sisi siktir et.

"Bütün bu konuşmanın Will ve benim psikozumla ilgili gibi göründüğünü biliyorum," diyor, sesi boğuk bir törpüye dönüşüyor. "Ama aramamın tek nedeni bu değil. Seni düşünmeden duramıyorum; o geceyi."

"Kirli düşünceler mi?" Umutla soruyorum.

"Tanrım," diyor soluk soluğa gülerek. "Çok gülünçsün."

"Ve siz sorudan kaçıyorsunuz, Bayan Hughes. Benim hakkımda kötü şeyler düşündünüz mü, düşünmediniz mi?"

"İğrenç."

"Kahretsin Avery," diye mırıldanıyorum, bir elimi ensemde gezdiriyorum ve beni diğer odadaki

Kiera'dan ayıran kapalı kapıya bakıyorum. "Eğer kızım burada olmasaydı-"

"Ah, unutmuşum Deck. Böldüğüm için çok özür dilerim."

"Şaka mı yapıyorsun? Aradığına sevindim. Bütün gün seni düşündüm."
Bütün hafta. O zamandan beri.
"Kirli düşünceler mi?" diye alay ediyor.
"Kahretsin, evet kirli düşünceler." Bir elimi yüzümden aşağı, sırıtışımın üzerine kaydırıyorum.
"Suçlandığı kadar pis." "Öyle kalsın," diyor, sesi ısınırken bile yumuşuyor.
"Oh, hissettiğim şey, devam edecek."

Bölüm 15

Decker

"Sırada kim var?" San Diego'daki otel süitinin kanepesinde otururken kollarımı başımın üzerine uzatıyorum.

"Bugün son gün." Asistanım Marla iPad'indeki programıma bakıyor. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Ona sırıtıyorum. "İçmeye başlamak için çok mu erken?"

"İçki mi içiyorsun?" diye alay ediyor. "Ne içiyorsun? Protein karışımlarından birini mi?" "Bu iyi *olurdu*." Gülümsemem yalvarıyor. "Yapabilir misin?"

Gözlerini deviriyor ama gülümsemesi iyi huylu ve sabırlı, benimle çalışan herkesin olması gereken iki şey.

"Bu son görüşme için seni hazırlayayım," diyor. "Ben de bir tane almak için sokağa çıkacağım."

"Şu sevdiğim yerden, değil mi?" Şansımı zorluyorum.

"Evet, sevdiğin yerden." Başını sallıyor ve iPad ekranını kaydırıyor. "Bana bir saniye ver, sana bu sonuncusu hakkında bilgi vereyim."

San Diego Waves'in medya atağı için bugün kaç gazeteciyle konuştuğumun sayısını unuttum. Ben ve diğer ön büro yöneticileri, NBA'in yeni genişleme takımı, draft beklentilerimiz ve yaklaşan ilk sezonla ilgili sorular için basının karşısına çıktık. Hazır cevaplarım parlaklığını yitirmeye başladı. Yoruldukça kendimi duştan yeni çıkmış, yarı çıplak röportaj vermekten çekinmeyen bir sporcu gibi hissediyorum, takım elbiseli, yetenekleri inceleyen ve milyonlarca dolarlık kararlar alan bir adam gibi değil. Tanrı'ya şükür bu günün sonuncusu.

Marla gülümseyerek, "Bu senin eski ağın," diyor. "SportsCo."

Ona bakıyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Avery'nin adını duymayı bekleyen aşk acısı çeken bir kız gibi nefesimi tutuyorum. Pozisyonum açıklandığında bana tebrik mesajı atmıştı ama ben denesem bile bunun ötesinde pek bir şey yapmamıştı. Gerçi son üç aydır pek denemedim. Benden yer istedi, ben de verdim. Yine de daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Sadece üç hafta yakın çalıştık, sadece bir gecemiz ve birkaç sohbetimiz oldu ama onunla ilgili her şeyi özlüyorum. Bir sonraki soruyu sormadan önce dudaklarımı yalıyorum.

"Öyle mi? SportsCo görüşme için kimi gönderdi?"

"Ha? Oh. Bakayım." Marla parmağını ekranın en altına kadar takip ediyor. "Mike Dunlov. Bir şey çağrıştırdı mı?"

"Sheesh." Dişlerimi emiyorum. "Zil çalmak mı? Daha çok gong gibi. O adama katlanamıyorum."

Hayal kırıklığı omuzlarıma çöküyor, ama onları dikleştiriyorum, sarkmayı reddediyorum. Hazır olduğunda gelecektir. Avery benim zorlayamayacağım kadar güçlü bir iradeye sahip. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu biliyor. Bana birden fazla kez iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ve ben de ona bu zamanı veriyorum. Tam saha presle ilgili bir şey bu. Ne zaman uygulayacağınızı ve ne zaman bırakacağınızı bilmeniz gerekir, yoksa işe yaramaz.

Süitin kapısı hafifçe vurulduğunda, Marla cevap vermek için oturma odasından kayboluyor.

Başımı kaldırıp, Noel partisinde Sadie'yle dans eden kameraman Jerry'ye sırıtarak bakıyorum.

"Nasılsın?" Ayağa kalkıyorum ve elimi sıkacak kadar ekipmanını değiştirmesini bekliyorum.

Jerry gülümseyerek, "İyi, Deck," diye cevap veriyor. "Tüm bunlar için tebrikler."

"Sağ ol dostum. I . . ."

Mike Dunlov *değil* de Avery, Marla'yla birlikte oturma odasına girdiğinde kelimeler dudaklarımdan ve zihnimden dağılıyor. Her zamanki gibi güzel görünüyordu ama saçları farklıydı. Kıvırcık, ona sevdiğimi söylediğim gibi. Soyunma odasında tanıştığımız günkü gibi. Bana profesyonel gülümsemesini veriyor ama gözlerinde bu takım elbisenin altında neye benzediğimi bildiğini söyleyen bir parıltı var. Birbirimizi yakından tanıyoruz ve o yaklaştıkça, birbirimiz hakkındaki bilgimizle hava daha da kalınlaşıyor. Söze dökülmeden, inlemelerimizin, sert sevişmelerimizin, şefkatimizin anısı odayı dolduruyor ve sessiz bir konuşma yapıyor olsak da Marla ve Jerry'nin bir şeyler hissettiği belli oluyor.

"Uh . . ." Jerry'nin gözleri Avery ve benim aramda dolaşarak birbirimize bakıyor. "Kamerayı nereye kurmalıyım?"

Sorusu Avery'yi sarsar ve harekete geçirir. Odayı değerlendiriyor ve Jerry'yi yönlendiriyor. Her şey ayarlanana ve başlamaya hazır olana kadar bana bir daha bakmıyor. Dostça bir resmiyeti koruyoruz, profesyonel olmak için yeterince kolalı, ama eski meslektaşların rahatlığıyla. Sorularını sabırla yanıtlıyorum, kendimi onun göğüslerine, belinin kıvrımlarına ya da bacaklarının uzunluğuna bakmamaya zorluyorum. Bunlara bakmıyorum ama bunların farkındayım. Onun neye benzediğini hatırlıyorum ve görüşmenin sonuna kadar sertleşiyorum. Sertleşmemin garipliğinden kaçınmak için, işimiz bittiğinde oturmaya devam ediyorum ve Jerry elimi sıkmak için yanıma geliyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Deck." Avery'ye bakar. "Hazır mısın?"

Onunla gitmese iyi olur. İyi davrandım, kendimi kontrol ettim ve ona bu röportajı verdim, hatta başka kimseye söylemediğim şeyler hakkında ona bilgi verdim. Eğer bu odadan çıkmaya kalkarsa, onu yatağa bağlarım.

"Uh, aslında ..." Bana bakıyor, dolgun dudaklarında bilmiş bir sırıtış yayılıyor. "Sen önden git. Bugünlük işimiz bitti. Deck'le biraz sohbet edeceğiz."

Ya da tüm gece boyunca.

Kapı Jerry'nin arkasından kapandığında, birkaç dakika ona bakıyorum ve o da bana bakıyor. Garip değil. Bu bir beklenti, sanki nereden başlayacağımızdan emin değiliz, ama ben sadece başlamak istiyorum.

"Saçlarını böyle seviyorum," diyorum sonunda.

"Biliyorum." Koyu renk bir bukleyi çekiştiriyor. "Senin için böyle giydim."

"Benim için mi?" Kanepeye daha da yaslanıp bacaklarımı gevşetiyorum, böylece Jerry'den saklamak için çok uğraştığım tahtayı görebiliyor. Koyu renk gözleri ısınıyor, kucağımdan dudaklarıma bakıyor. Bana doğru bir adım attı.

"Dur." Kelimeyi bir komut olarak bırakıyorum. "Daha fazla yaklaşmadan önce bilmen gereken bir şey var."

Ellerini arkasında birleştirerek, dar pantolonla eşleştirdiği ipek bluzun içinde göğüslerini biraz yukarı kaldırdı.

"Ne bilmem gerekiyor?" Tek kaşını kaldırıp bekliyor.

"Hazır değilsen gelme." Onu ne kadar istesem de, ne kadar özlesem de, her kelimesinde ciddiyim. "Eğer benimle olmaya, *gerçekten* benimle olmaya hazır değilsen, o zaman gelme çünkü ben yerleşmeye alışkın değilim ve seninle başlamıyorum."

Gözlerindeki şaşkınlığı hızla kırpıştırıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Başka bir şey var mı?" diye soruyor. "Ben sana gelmeden önce?"

"Evet, gitmene izin vermeyeceğim." Elimi bugünkü dans eden ayı medya saldırısı için yeni kesilmiş saçlarımın arasından geçiriyorum. "Kahretsin, Ave. Daha önce de ilişkilerim oldu. Daha önce evlendim ama hiç ...

."

Bir piliç gibi konuşacağım. Biliyorum ama kelimeleri durduramıyorum.

"Başka hiç kimse için böyle hissetmedim ve sana sahip olduktan sonra senden vazgeçmeyeceğim. Sen daha iyi buna alışın."

Bir adım daha attı ve şimdi koyu renk gözlerini aydınlatan yaşları görebileceğim kadar yakınımda. "Hepsi bu mu?" diye soruyor, sesi duygu yüklü.

Ters bir şekilde başımı sallıyorum, beni ciddiye aldığından emin değilim ama ona dokunmayı çok istediğim için konuyu uzatmıyorum. Son birkaç adımı atıp dizlerimin dibinde durduktan sonra başıyla kucağımı işaret ediyor.

"Alabilir miyim?" diye soruyor.

Bir santim daha aşağı kayarak vücudunun benimkinin üzerine yerleşmesi için yer açıyorum. Dizleri iki yanımda durana kadar yukarı kayıyor ve öne doğru eğilerek göğüslerini göğsüme, dirseklerini de omuzlarıma bastırıyor.

"Şimdi *sana* bilmen gereken bazı şeyler söyleyeyim." Parmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Ayrı kaldığımız her gün seni özlediğimi bilmelisin."

Kokusunun, sıcaklığının ve kim olduğunun bana hissettirdiklerini; ona sarılmanın Noel'den önce New York'tan ayrıldığımdan beri hissettiğim en güzel şey olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Gerçekten mi?" Ses tonum rahat ama kalp atışlarım hiç de öyle değil. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinene kadar eğiliyor.

"Yaptım," diye devam etmeden önce üzerime doğru nefes alıyor. "Şunu da bilmelisin ki ben çok düşündüm. Will ile olan ilişkim bana çok şey öğretti. Başka bir ilişki istemiyorum..."

Başka bir ilişki istemiyor mu? Acı, fiziksel bir kesik gibi saplanıyor. Onun seks arkadaşı olmak istiyor muyum? Görmezden gelemeyeceği kadar çok ihtiyacı olduğunda kaşıdığı kaşıntı?

Hayır, kesinlikle değilim. Beni herhangi bir kadının incittiğinden daha fazla incittiğini bilmemesi için gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Eğer bu sadece özenle hazırlanmış bir çift taraflı seks görüşmesiyse," diyorum, doğrulmaya başlayıp onu kendimden uzaklaştırarak, "O zaman sadece-"

"Kapa çeneni Deck, bırak da bitireyim." Göğsümü itiyor, böylece kanepeye geri düşüyorum. "Sözüm kabaca kesilmeden önce de söylediğim gibi."

Bir kaşını kaldırmak için duraklıyor. "*Will ile yaşadığım gibi* bir ilişki daha *yaşamak* istemiyorum."

Gözleri yumuşuyor, kahverengisi duyguyla koyulaşıyor.

"Benim saklanmadığım ve senin de saklanmadığın bir ilişki istiyorum" diyor. "Zor şeylerde bile birbirimize güvendiğimiz bir ilişki; kalbimizi kıran ve bize acı veren şeyler."

"Avery-"

"Beni aldatman konusunda asla endişelenmek zorunda olmadığım ve senin de benim seni aldatmam konusunda asla endişelenmek zorunda olmadığın bir yer," diye devam ediyor. "Birbirimizden üç bin mil uzakta olsak bile, iki insanın olabileceği kadar yakın olduğumuz bir yer."

Umut göğsüme tırmanıyor. Umut etmekten korkuyordum ama o burada ve hazır; ellerimi bir saniye bile ondan uzak tutamıyorum. Kıçını avuçluyorum ve onu üzerime bastırıyorum. Vücudunun benimkine ilk sürtünmesinde ikimiz de nefes nefese kaldık.

"Bunların hepsi yapılabilir gibi geliyor," diye mırıldandım.

"Yapılabilir mi?" diye soruyor nefes nefese. "Burada çok fazla risk alıyorum. Daha kesin bir

şeye ihtiyacım olacak."

"Gerçekten mi?" Elim pantolonunu indirip iç çamaşırının engelini aşana kadar aramızda dolaşıyor. Okşayan parmaklarımın altında ıslak ve kaygan. Kalçaları içime doğru sallanıyor ve başı geriye düşüyor. Boştaki elimle bluzunun düğmelerini gevşetiyorum. Geriye düşüyor ve ten rengi sütyeni ortaya çıkıyor.

İnce dantelden meme uçlarını açıkça görebiliyorum.

"Meme uçlarının bu kadar büyük olmasına bayılıyorum." Onları dantellerin arasından emiyorum, ağzım istekli bir emme. İnliyor ve sürtünme arayışıyla üzerimde aceleyle kayıyor.

"Kahretsin, Avery, seni böyle sikmek zorunda bırakma beni," diye mırıldanıyorum, gözlerim kapalı. "Bunu tekrar yaptığımızda çiçekler, mumlar ve her türlü romantik şeyi istiyordum."

"Çiçekleri sikeyim." Kemerimle uğraşıyor ve pantolonumu aşağı kaydırıyor, ona yardım etmek için kalçalarımı kaldırmamı bile beklemiyor. "Bunun için çok zamanımız olacak. Şu anda sana ihtiyacım var."

Duraklıyor, yutkunuyor, gözleri tutkuyla, şefkatle ve ... daha fazlasıyla dolu. Adını koymaya korkuyorum ama orada daha fazlası var.

"Sana ihtiyacım var," diyor tekrar.

"Buradayım bebeğim." Pantolonunu ve külotunu çıkardım.

Beni eline alıyor ve aşağı doğru itiyor, duvarları bana yapışıyor.

"Oh, Tanrım." Başı geriye düşüyor. Yükseliyor ve üzerime düşüyor.

"Evet."

Sütyeninin kaplarını göğüslerinin üzerinde kaydırarak onu ısırıklarım ve yalamalarım için öne doğru itiyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ipeksi tenine karşı. "Avery, uzun zaman oldu. Yavaşla yoksa bu iş başlamadan bitecek."

Duraklıyor, kendini beğenmiş bir sırıtışla yere bakıyor. "Tam olarak ne kadar süreden bahsediyoruz?"

"Noel'den beri biriyle birlikte olup olmadığımı soruyorsan, senden beri." Sert ve emin bir şekilde ittim. "Cevabım hayır."

Kalçasını kavrayıp altından hızına el koyuyorum.

"Ve eğer bu amcığa başka birinin girmesine izin verdiysen," diyorum büyük bir ciddiyetle. "Bana söylemesen daha iyi çünkü o orospu çocuğunun sonu ölüm olabilir."

Boğuk kahkahası dudaklarımda nefes alıyor. "Buraya başka hiçbir orospu çocuğu girmedi."

"Kahretsin." Hayal kırıklığımı yüzüme vuruyorum. "Neden seninle prezervatif kullanmayı hatırlayamıyorum?" "Sorun değil." Alnını benimkine yaslıyor.

"Temizim ve güvendeyim."

Avery'yi çiğ çiğ mi sikeceğim? Bu iş bitmeden gözyaşı dökebilirim.

"Evet." Çabucak başımı salladım. "Ben de."

Dudaklarında müstehcen bir gülümseme kıvrılıyor. "O zaman gidelim."

Sürüşe devam ediyor, yüzü çabayla, eziyetle bükülüyor. Onu sırt üstü çeviriyorum. Gözler kilitli, o kadar sert sevişiyoruz ki, kanepe bu şiddetle kayıyor. Yerde sadece birkaç santim sürtünüyor ama bu ses beni daha da tahrik ediyor.

Ayaklarını sırtımın alt kısmına sabitliyor.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye bağırıyor, gözleri geri dönüyor. "Daha sert, Deck."

"Siktir, bebeğim," diye mırıldanıyorum. Biraz daha sertleşirsem onu kıracağım, ama onun sözüne güveniyorum ve daha sert itip daha derine iner inmez çığlığı süitin lüks sessizliğini delip geçiyor. Ve ben de çok geride değilim, hayatımın en ateşli, en vahşi, en uzun orgazmına doğru bir uçurumdan düşüyorum.

Kanepede uzanıyoruz, sıcak, terli ve nefes nefese, karnımız guruldayana kadar öpücükler

arasında gülüyoruz. Yıllar önce soyunma odasında geçirdiğimiz o ilk gecenin böyle sonuçlanacağını kim bilebilirdi ki? Gecenin geri kalanını birbirimizi oda servisi tepsilerinden besleyerek, birlikte banyo yaparak, sevişerek, planlar yaparak, sözler vererek geçiriyoruz. Acıları paylaşarak, gözyaşı dökerek ve severek. Evet, kelimeler söylenmiyor ama orada ve dünya kadar vaktimiz var. Benim için, orada olduğuna şüphe yok. İkimiz de aşkla karışık acı çektik. Sevdik, kaybettik ve asla tatmin olmadık. Ama ben ondan memnunum ve onun gözlerinde de benden memnun olduğunu görüyorum. İkimizin de geçmişi var ve ikimiz de acı çektik ama hiç sahip olmadığımız şey birbirimizdi.

Ama artık biliyoruz. Tanrı'ya şükür, artık biliyoruz.

Sonsöz

Avery

Bugün Noel günü ve Washington'da ailem kaldırımdaki karı kürüyor. Bir yıl önce bugün ben böyleydim. Bu yıl ise tam tersine masmavi dalgaların altın sarısı kumları yalayışını izliyorum. Deniz kabuğu toplayan küçük kıza ve yaşlı kadına el sallamak için balkona doğru eğiliyorum.

"Ben şanslı bir piçim," diyor Decker arkamdan, kollarını belime doluyor ve beni kendine daha da yaklaştırıyor. "Tüm kızlarım Noel'de tek bir çatı altında."

Yüzümü ona dönüyorum, gömleğinin yakasıyla oynamak için uzanıyorum.

"Annen inanılmaz biri." Tek parmağımla yüzünün kalın çizgilerini takip ediyorum. "Şimdi o gözleri nereden aldığını biliyorum."

"Hmmmm." Boynumun kıvrımını öpmek için eğildi.

"Ve Kiera çok güzel." Boynumu geriye doğru bükerek ona daha iyi erişim sağlıyorum. "Noel'i bizimle geçireceği için çok mutluyum."

"Noel'i bizimle geçireceğin için çok mutluyum." İri elleri sırtımdan aşağı kayarak popomu sıkıyor. "Bu kış. Ayrıyken kışını ne sıklıkta düşündüğümü sorma. Seni ürkütebilirim."

"Tanıştığımız gece bana aletini göstermenden ürkmeseydim," diyorum, göğsüne doğru gülerek, onun tanıdık kokusunu içime çekerek. "Bence muhtemelen güvendesin."

"O zaman bunlar hakkında da konuşmayacağız," diyor boğuk bir sesle ve elbisemin yakalarını kenara iterek sütyenimin üzerinden göğsümü emiyor.

"Güverte." Nefesim kesiliyor ve başını kendime daha sıkı sarıyorum, kalçalarımı ağzıyla ritim tutacak şekilde ona doğru sallamaya başlıyorum. Bir martının ciyaklaması bana Deck'in sahildeki mülkünün özel olmasına rağmen hâlâ açıkta olduğumuzu hatırlatıyor. "Durmak zorundayız bebeğim."

"Sana ihtiyacım var." Elbiseyi düzeltmeden önce göğüslerimin arasına doğru hırlıyor. "Bir hafta daha kal."

Yapamayacağımı biliyor. Dünyanın en iyi futbolcularından biriyle yaptığım röportaj büyük bir başarı. Ne yazık ki röportaj yılın başında Brezilya'da olacak.

"Birlikte tam yedi günümüz var," diye fısıldıyorum boynunun bronzlaşmış sütununa. "Ve telafi etmemiz gereken çok zaman var."

Ağırbaşlı ifadesi hafiflemiyor ve onu biraz sarsarak daha iyi bir ruh haline sokmak için bir gülümseme sunuyorum.

"Deck, hadi ama. Şükran Günü'nde ailemle tanışmak için D.C.'ye geldin. Noel'de Kiera ve annenle buluşacağım." Çenesini kavrayıp bana bakmaya zorluyorum. "Bu işi yürüteceğiz."

"Ama bir dahaki sefere seni ne zaman alacağım?" Parmaklarımızı birbirine bağlıyor. "Sezon tam gaz başlamak üzere. Bu bizim ilk yılımız, bu yüzden playofflara kalamayacağımızı biliyorum, ama beklediğimizden daha iyi gidiyoruz ve gazı bırakamam. Seyahat programım-"

"Bu senin işinin bir parçası," diye araya girdim. "Tıpkı benimki gibi. Birbirimizi her fırsatta

göreceğiz. Bu da

ne yapıyorduk, değil mi?"

Bir keresinde her şeyi bırakıp Deck'in aktarma yapacağı LaGuardia'ya koştum. Sadece bir saatimiz vardı ama en iyi şekilde değerlendirdik. Artık bir erkekler tuvaletinde sikildiğimi söyleyebilirim. Çok sert.

Pişmanlık yok.

"Bunu çok istiyorum Ave." Başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor ve bir karıncalanma izi bırakıyor. "Bunun işe yaramasını istiyorum."

"İşe yarıyor." Çene çizgisine öpücükler kondurmak için çıplak ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Çalışıyoruz, Deck."

"Biliyorum ama daha kolay olabilirdi. SportsCo'nun Los Angeles'ta bir ofisi var," diye hatırlatıyor bana, kalın kirpiklerinin arasından bakarak. "Sen yapamaz mısın? . ."

Bu tartışmayı birden fazla kez yaptığımız için sözünü kesiyor.

"Los Angeles'ta bir ofisleri var ama şu anda *Twofer*'ın New York'ta olmasını istiyorlar." Belirgin bir şekilde duraksıyorum. "Biliyorum çünkü sordum."

Geri çekiliyor, gözlerinde şaşkınlık ve zevk birbirine karışıyor. "Sen mi sordun?"

"Bunun işe yaramasını ben de istiyorum Deck." Geçen yıl ne kadar sabırlı olduğunu düşündüğümde beni ele geçiren duyguya göz kırpıyorum. Will'in ölümünü atlatmamda bana nasıl da yardımcı olmuştu. "Çalışmamızı o kadar çok istiyorum ki. Seviyorum..."

Kendimi yakaladım. Ne oluyor lan? O kelimeleri henüz söylemedik. Onları biliyorum. Onlara inanıyorum. Varlığımın her zerresiyle onlara inanıyorum. Şu anda bizi çoğu zaman binlerce kilometre ayırsa bile hayatımı başka biriyle geçirmeyi hayal edemiyorum. Ama bu büyük bir adım. Bu sözler çok büyük bir adım ve onları verdiğim son adam, hayal edebileceğim en kötü vedayla kalbimi en kötü şekilde kırdı.

Deck kaymamdan dolayı şaşırmış görünmüyor, sadece saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve bana gülümsüyor. Beni sevdiğini biliyorum. Gözleri parlıyor. Sanırım bunu henüz söylememesinin tek nedeni emin olmamı istemesi. Will'den sonra ne kadar kırılgan olduğumu biliyor ve beni cam gibi tutuyor.

Yatak odasında değil. Yatakta bir hayvan gibi sikişiyor ve benden hiç şikayet almıyor.

Diğer her konuda bana karşı olağanüstü dikkatli ve sabırlı davrandı. Ve evet. Onu bunun için seviyorum.

Ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum ve bakışlarının sarhoş edici burbonunda kendimi kaybederek gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

"Seni seviyorum MacKenzie Decker," diyorum; sesim, gözlerim, kalbim sabit ve sarsılmaz.

Derin derin yutkunuyor. Elleri belimde sıkılaşıyor, beni ezecekmiş gibi hissediyorum ama sızlanmıyorum bile. Onu her şekilde hissetmek istiyorum.

"Avery," diyor sonunda. "Bebeğim, seni o kadar çok seviyorum ki bazen bu sevgiyle patlayacağımı düşünüyorum." Başını boynumun kıvrımına doğru eğiyor, oraya ve elbisemin yakasına öpücükler konduruyor. "Ve talepkâr olduğumu biliyorum," diye devam ediyor. "Her zaman daha fazla zamanını istiyorum, gelmeni
burada daha fazla, benimle yolda buluşmak için. Bu adil değil-"

"Sen de bana geliyorsun. Sürekli seyahat ediyorsun. Ben hep çalışıyorum. Yoğun hayatlarımız var ama beni aradığında gelmeyeceğim yer yok. Bu ilişki benim için önemli." Yanağına bir öpücük konduruyorum, parmaklarımı altın sarısı ipeksi saçlarında gezdiriyorum. "Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diyor, gözleri ciddi, ağırbaşlı ve sevgi dolu. "Ve bunu hafife almıyorum. Seni mutlu etmek istiyorum, Ave."

Will'den mutluluğun kendinizle başladığını öğrendim; mutluluğunuzun bu dünyadaki başka bir kişiye bağlı olamayacağını. Nihayetinde, diğer insanlar bizi tamamlayamaz, ancak izin verirsek bizi kırılmışlığımızla sevebilirler. Önce kendinizle mutlu olduğunuzda bir başkasıyla bulabileceğiniz bir mutluluk vardır.

kendiniz. Paylaşılan mücadelelerin, iniş çıkışların ve denemelerin verdiği keyif ve *ben senin yanındayım*, *sen* de *benim yanımdasın*. Bu, ilk önce kendinizde bulduğunuz memnuniyeti daha da parlak, daha da derin hale getirir. Ve birbirimize sarıldığımızda, serin sahil meltemi üzerimizde hafifçe eserken, bunu anladığımda Deck'in sabrını hatırlıyorum; kendimi suçluluk, utanç ve acı bataklığından çıkarırken.

Deck ve benim paylaştığımız sevginin bu olduğundan hiç şüphem yok.

"Mutluyum Deck." Büyük adamıma daha da sokuluyorum, kolları beni sarıyor ve esen rüzgârdan koruyor. "Ben zaten mutluyum."

HIZLI ARA

"Hayatınıza olduğu gibi 'geri dönme' fikrini bir kenara bırakın ve hayata olduğu gibi ve olabileceği gibi 'adım atma' fikrini benimseyin."

- Amy Purdy,
Paralimpik snowboard
madalyası sahibi,
***New York Times* Çok Satan Yazar &**
Her Yönüyle Bada$$

Bölüm 1

Ean

"Yapamayacağını düşünene kadar yapabilirsin."

Açık basketbol sahasının tribünlerinde toplanmış genç, hevesli yüzleri düşünüyorum. San Diego'nun ılıman yaz güneşinin altında oturmuşlar, Gatorade ve su içiyorlar, az önce bitirdikleri maçtan dolayı terlemiş ve yorgunlar. Koçluğunu yaptığım takımın franchise oyuncusu August West bu basketbol kampına sponsor oluyor. Sezon dışında yapmayı en sevdiğim şeylerden biri.

"Pozisyonsuz basketbolun amacı size esnekliği ve çok yönlülüğü öğretmektir," diye devam ediyorum. "Alışık olmadığın bir pozisyonda oynamak zorunda kaldığında nasıl hissettin?"

Erkekler katılmak istediklerinden emin olmadıklarında, çok ilgili görünmek istemediklerinde "sakin ol" sessizliği vardır. Kollarımı kavuşturup onları dikkatle izliyorum; sahada liderliği aldığını gördüğüm oyunculardan biri burada da liderliği alana kadar birkaç dakika öylece oturmalarına izin veriyorum.

"İlk başta hayal kırıklığına uğradım," diyor Lorenzo sonunda. "Ben hiç forvet oynamadım. Ben bir gardım."

"Bu beklenen bir şey." Basketbol topunu kalçama yaslıyorum ve bacağımdaki panoya dokunuyorum. "Zihninizden ve bedeninizden daha önce yapmadıkları şekillerde ve durumlarda çalışmasını istiyorsunuz. Maçın sonunda nasıl hissettin?"

"Bilmiyorum." Lorenzo omuz silkiyor ve sırıtıyor. "Ben her zaman bir gard olacağım ama üç numara oynamam gerekirse oynarım."

"Doğru." Topu sol elimle sektiriyorum ve başımı sallıyorum. "Magic Johnson'ın pozisyonsuz zihniyetin belki de en iyi örneğini sergilediği zamanı hatırlıyor musunuz?"

Elli kadar gencin hiçbirinin yüzünde tanıma ifadesi yok. "Hadi ama," diye alay ediyorum. "*O kadar* da genç değilsiniz, değil mi?"

Kıs kıs gülerler. Bazıları öne eğilir, dirsekleri dizlerinde. Diğerleri arkalarına yaslanmış, dirseklerini arkalarındaki tribüne dayamış. Yüzlerinde şeftali tüyü bile yok, sanırım gerçekten o kadar gençler. Ya da ben o kadar yaşlıyım. Kırk yaşımda NBA'in en genç baş antrenörlerinden biriyim ama bu parlak gözlere ve tükürük gibi parlayan umutlarına bakınca kendimi kolayca yaşlı bir adam gibi hissedebilirim.

"Yıl on dokuz seksen," diye başladım.

Grubun merkezlerinden biri olan Coop, "Kahretsin, ben daha doğmamıştım bile," diyor.

"Seni anlıyorum," diye gülüyorum. "Ama bu oyunun tarihini bilmek sahada ne yaptığınız kadar önemli."

Koçum bana bunu bu çocuklarla aynı yaştayken söylemişti. Bunu ve söylediği çoğu şeyi takdir etmem için biraz yaşamam gerekti ama yine de şimdi anlatacağım.

"Final maçıydı. Lakers, Sixers karşısında üç maça iki galibiyet öndeydi. Deplasmandaydılar ve seriyi kapatabilirlerdi. Kareem Abdul-Jabbar bileğindeki burkulma nedeniyle Los Angeles'ta

mahsur kalmıştı ve şampiyonluk tehlikedeydi. Çaylak bir oyun kurucu olan Magic Johnson o gece sadece Kareem'in yerine pivot oynamakla kalmadı, maç boyunca rotasyon yaparak beş pozisyonda da oynadı."

Uygun bir şekilde etkilenmiş görünüyorlar, bu da beni hikayeyi bitirmeye teşvik ediyor. "Yirmi beş sayı attı

ikinci yarıda. Toplamda 37. Ve bir *çaylak* olarak takımını ilk şampiyonluğuna taşıdı. Pozisyonsuz basketbolun en iyisi."

Grubun hızlı bir incelemesi, belki de örneğin sağır kulaklara düşmediğini düşündürüyor. Yatırım yapmış ve tribünlerinin kenarında görünüyorlar.

"Sizden bunu yapmanızı istememin bir nedeni de dezavantaj olarak görülebilecek bir durumu büyüme fırsatına dönüştürmek için harika bir alıştırma olmasıydı."

August yanıma geliyor ve omzumu sıkıyor.

"Koçumu alkışlayın çocuklar," diyor ve alkışlar için duraklıyor. "Koç Jagger'ın konuşması bir sonraki konuğumuz için mükemmel bir başlangıç oldu. Azmiyle ve tam da Koç'un az önce bahsettiği şeyi yaparak milyonlara ilham verdi. Bazılarının dezavantaj olarak görebileceği bir şeyi alıp büyümek için kullanıyor. Quinn Barrow, kısa bir aradan sonra bizimle sohbet edecek."

Çocuklar dağılıyor ve bir sonraki bölümün gerçekleşeceğini tahmin ettiğim klimalı binaya geri dönüyorlar.

"Demek Quinn Barrow, ha?" Ses tonumu soğukkanlı tutarak soruyorum. "Bugün onu doğuracağını bilmiyordum."

"Ne?" August dalgınca soruyor, gözlerini kısarak binaya doluşan çocuk grubuna bakıyor. "Özür dilerim.

Kimsenin kaçmadığından emin olmak için. Ne dedin sen?"

"Quinn Barrow," diye tekrarlıyorum sabırla.

"Konuşuyor mu?" "Evet, Banner bizi bağladı."

Banner Morales-Foster, August ve San Diego Waves takımındaki birkaç arkadaşımın menajerliğini yapan Elevation adlı spor ajansının ortaklarından biri.

"O başka bir şey." Otoparka doğru yürürken August'un yanına düşüyorum.

"Uh, Jag." August omzunun üzerinden az önce ayrıldığımız yöne bakıyor. "Az önce geçtiğimiz senin Rover'ın değil miydi? Başka bir randevu için gitmen gerektiğini sanıyordum."

Telefonumu çıkardım ve mümkün olduğunca gizli bir şekilde asistanıma mesaj atarak Body Armor'la olan öğle yemeği toplantımı iptal etmesini istedim. Bir yıldır Quinn'le tanışmak istiyordum. Şansımı kaçırmayacağım.

"İptal." Telefonumu ona doğru salladım. "Asistanımdan bir mesaj aldım, biraz takılabilirim."

"Harika. Quinn'i dinlemek için vaktin var mı? Oldukça harika bir

konuşmacıdır." "Takımı motive edecek birini her zaman aradığımı

biliyorsun."

August, çocukların girdiği binanın kapısını açarak, "Evet, belki bu sezon konuşmacı olarak gelmesini isteyebilirsiniz," dedi. "Basketbol kampı için zamanını bağışladı ama Waves'in ödeme yapması gerekecek. Ve o da ucuz biri değil."

Ucuz, odanın önünde duran kadın için kimsenin kullanacağı bir kelime değil. İyi kesimli ve vücuda oturan yeşil elbisesi, ince omuz askılarından sarkıyor ve vücudunun sıkı kıvrımlarını ve lezzetli kabarıklıklarını tozlayarak dizlerinin hemen altında duruyor. Bir masanın üzerine zıplayarak bir oda dolusu genç adama bakıyor. Pahalı bile kokuyor. Kokusu genç oğlan kokusunu bastırıyor. Temiz, taze, keskin ve narenciye kokulu bir şey.

"Sıradaki konuğumuz *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde yer alan bir yazar," diyor August. "Los Angeles'ta Titanium adında son derece popüler bir spor salonunun sahibi, yakın zamanda yepyeni bir fitness uygulaması yayınladı, uluslararası bir konuşmacı ve Emmy adayı bir Netflix özel programı var. Lütfen Quinn Barrow'a sıcak bir karşılama yapın."

Odanın arka tarafındaki duvara yaslanmış, çocuklarla birlikte alkışlıyor ve Quinn'in başlamasını

bekliyorum. Onu maçlarda stadyumda birkaç kez görmüştüm. Televizyonda gördüm. Kitabını aldım ve okudum. TED konuşmasını izledim. Fitness uygulamasının adının *Girl, You Better* olduğunu biliyorum ve ben tam olarak hedef kitle değilim ama yine de indirdim.

Beni büyülüyor.

İstatistiklere ve verilere olan takıntımdan dolayı bana Makine diyorlar. Ligde suskunluğumla ünlüyüm. Çekingen. Hatta belki de münzevi.

Ben bir spor salonu faresiyim. Spor salonunda değilsem, evdeyimdir. Bu iş, bu oyun tüm hayatını tüketiyor. Kanıtlamam gereken çok şey var. İlk kez playoff'a kalıyoruz ve bir şampiyonluk yüzüğünün peşindeyim. Başka bir şey için ne yer ne de zaman var ve açıkçası ben de başka bir şey *istemedim*. Ama sonunda Quinn Barrow'u şahsen görmek, onu tanımak istiyorum.

"İyi günler," diyor hâlâ masada otururken. "Genç sporcularla konuşma fırsatı bulduğum her an onur duyuyorum."

Sesinde bir elektrik yükü var. Sanki bir prize takılı ve içinden geçen gücü zar zor kontrol edebiliyor. Sesi bununla titreşiyor. Küçük kalabalığa bakarken, bu enerji yüz hatlarını aydınlatıyor. Bu hevesli çocuk grubuna bakarken, sanki biri ışığını yakmış ve o da parlamış gibi görünüyor.

"Ben de bir zamanlar sizin olduğunuz yerde oturuyordum," diye devam ediyor. "Hayatımın nasıl olacağını tam olarak biliyordum. Her şeyi planlamıştım. Dünya çapında bir koşucuydum ve geleceğim bacaklarımın beni ne kadar hızlı ve ne kadar uzağa götürebileceğine bağlıydı. Rekorlar kırmıştım ve her şey değiştiğinde Olimpiyat seçmelerindeydim."

Bir elini hoyratça saçlarında gezdiriyor. "Harika bir yarış koşuyordum, grubun lideriydim ve seçmelerde rekor kırmak üzereydim" diyor. "Bir patlama sesi duydum ve bir de baktım ki yerdeyim. Koşucular her zaman düşer. Yani, Olimpiyat denemelerinde berbat bir durum ama alışılmadık bir şey değil. Ama bu sıradan bir düşüş değildi. Dizim yerinden çıkmış ve arkasındaki popliteal arter yırtılmıştı."

"Acıdı mı?" Coop soruyor.

"Tanrım, evet." Quinn gözlerini kapatır ve hızlı bir nefes verir. "Cehennem gibi. Aslında bir dakikalığına bayılmışım. Beni hastaneye götürdüler ama yırtığın ne olduğunu hemen anlayamadılar. Baldırım ve dizimin arkası morarmaya başladı. Alt bacağıma ve ayak parmaklarıma kan gitmediğini fark ettiklerinde artık çok geçti."

Eğiliyor, parmaklarını bir saniyeliğine elbisesinin eteğinin altında çalıştırıyor, sol bacağını dizinden çekip çıkarıyor. Bacağını grubun görebilmesi için havaya kaldırıyor; protez bacağının ucunda sağ ayağındakine uygun kırmızı tabanlı bir ayakkabı var.

Lorenzo küfürün sınırlarını zorlayarak, "Şiiiiiit," diyor.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Yüzünde alaycı ve küçük bir gülümseme belirip kayboluyor. "Bacağımı kurtarmak için altı ameliyat yaptılar ve sonunda birini aldılar."

Sesi hafif, tavrı gerçekçi ve her şeyiyle sarsılmaz bir özgüvene sahip ama bir eliyle bacağını tutuyor. Ve oda o kadar sessiz ki, bu trajedide bir sonraki sayfaya geçmesini beklerken, eteğinin altında eskiden umutlarının ve hayallerinin olduğu o boşluğu görmezden gelemiyorum.

"Ameliyattan sonra uyandığımda," diyor protezden gruba bakarak, "hayatımın bittiğini düşünmüştüm, ama bazen hayat hayallerimizi doğru tarafa çevirmek için onları baş aşağı çevirmenin bir yolunu bulur. Lafı dolandırmayacağım, çünkü gerçeği hak ediyorsunuz. Hayatıma son vermeye çalıştım."

İki parmağını kaldırıyor ve bileğinin iç kısmında eğri büğrü bir demiryolu izi beliriyor. "Bir değil, iki kez." Felsefi bir omuz silkme, elbisesini sabitleyen ipeksi kurdelelerin altındaki ince omuzlarını kaldırıyor. "Kararlı biriydim ve hayatımda hiç olmadığım kadar karanlık bir yerdeydim. Küçüklüğümden beri peşinden koştuğum kariyerim bir anda yok olmuştu. Ben yapmadım O kişiden başka biri nasıl olunur bilmiyorum. Bu beni karanlık bir yola sürükledi."

"Seni ne kurtardı?"

Sorunun gerçekten ağzımdan çıkmasına şaşırdım. Yine de pişman değilim, çünkü ilk kez gözlerimin içine bakıyor ve kaldığım için memnunum.

"Kendimi kurtardım," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor, bakışları benimkine sabitlenmiş. "Ama başka biri hayatımın kurtarılmaya *değer* olduğuna inanmama yardım etti. Banner Morales-Foster, menajerim ve en iyi arkadaşım, o zamanlar beni Jane Doe olarak tanımıyordu ama ikinci intihar girişimimden sonra beni hastanede ziyaret etti. Bana tekrar koşacağımı ve içimde vazgeçemeyeceği özel bir şey olduğunu söyledi. Beni binlerce insanın önünde konuşurken görebildiğini söyledi. O zamanlar kendim için hayal bile edemeyeceğim bir vizyon çizdi."

Quinn sol kalçasına dokunuyor, eli elbisesinin ipeksi kumaşının altındaki kasların üzerinde geziniyor. "Bırakın koşmayı, yürüyemiyordum bile ama söylediği her şeyi gerçekleştirdik. Çoğu kişi bana engelli derdi ama bu bacağımı kaybetmek beni *mümkün kıldı*, yapabileceğimi düşündüğümün çok ötesine geçmeye zorladı. Muhtemelen şimdiye kadar yapabileceklerimin de ötesinde."

Sonraki yirmi dakika boyunca Quinn, o hastane yatağından çok satanlar listelerine, cirolara ve tanınmış bir isim olmaya uzanan beklenmedik yükselişini anlatıyor. Sonunda, erkeklerin görmesi için ete benzeyenlerden şık çelikle parlayanlara kadar çeşitli protez türlerinin bulunduğu bir çanta çıkarıyor.

"Peki favorin var mı?" O masaya dizerken ben de yanından soruyorum.

"Bu gibi etkinlikler için giydiğim ayakkabıyı seviyorum," diyor kıkırdayarak. "Geniş ayakkabı koleksiyonumu gösterebilirim ama koşarken böyle bir şey giyerdim."

Sık sık ampute kişilerin kullandığını gördüğüm C şeklindeki bıçaklara uzanıyor.

"Bunlar daha hafif." Birini hissetmem için bana uzatıyor, sonra da karşılaştırmam için daha ağır bir bacak uzatıyor. "Ve bıçaklar tendonlarımızın çalışma şeklini taklit ediyor. Mucit bunları tasarlarken çitaların ve kanguruların koşma şeklinden ilham almış."

"Demek çok koşuyorsun?" Söyleyecek bir şey bulamıyorum ama dikkatini mümkün olduğunca uzun süre çekmek istiyorum. Kırılgan kurdele kayışlarının altındaki omuzlarının seksi eğimi ve başka her yerde çok güçlü görünürken boynunun savunmasız kıvrımı dikkatimi dağıtıyor.

"Evet. Çoğu sabah öyle yapıyorum." Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama Coop ona protezlerden biriyle ilgili bir soru sordu. Coop'un durduğu masanın diğer tarafına geçip bir açıklama yapmaya başladı.

Lanet olsun.

Daha ne kadar kalmayı planladığından emin değilim. Genelde bir yerlerde oyalanmam. İşim bittiğinde, giderim. August bunu biliyor ve spekülasyonları odanın öbür ucundan bana ulaşıyor. Yanıma sokulduğunda hiç şaşırmadım.

"Hâlâ burada mısın, Koç?" diye soruyor. "Bu kadar uzun süre burada kaldığın için teşekkürler."

"Önemli bir şey değil." Omuz silkiyorum, omuzlarım kaskatı, doğal ve rahat görünmeye çalışıyorum. "Çocuklar harika." "Quinn de öyle, değil mi?" August kaburgalarıma dirsek attı.

"Ona çıkma teklif etmelisin."

Donup kalıyorum ve genellikle savunmada yavaş kaldığında onu azarlamak için ayırdığım kış bakışını atıyorum.

"Bana ne dedin?" Soruyorum, sesim alçak ve soğuk.

"Um." August dudağını ısırıyor ama gülümsemesi yine de kırılıyor. "Sürekli onu izlediğini ve odanın içinde onu takip ettiğini fark ettim, bu yüzden belki de ona çıkma teklif etmen gerektiğini düşündüm."

"Onu odanın içinde takip etmeyeceğim."

"Uh, evet. Öyle sayılırsın." August'un gülümsemesi kaybolur. "Cidden, Koç, hiç dışarı

çıkmıyorsun. Arkadaşlarının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tüm hayatın o sahada geçiyor. Ben tavsiye verecek biri değilim-"

"Ve yine de bu yanlış yerleştirilmiş bilgelik titreşimini alıyorum."

"Ama," diyor yorumumu görmezden gelerek, "spor salonu dışında bir hayat yaşamakla ilgili bir iki şey öğrendim. Şiddetle tavsiye ederim."

August benden neredeyse on beş yaş daha genç ama şimdiden bir karısı, iki çocuğu ve San Diego'da güzel bir evi var. Ben bunların hiçbiri için yeterince yavaşlamadım. Hiçbir şey beni yavaşlatmak *istemedi*.

Quinn'in boğuk kahkahası etrafı sarıyor ve *Tonight Show'un* setinde olduğu kadar bir oda dolusu genç oğlanın arasında da rahat görünüyor. Kamu hayatından bildiğim her şeye hayranım. Onu şahsen gördüğüm bu kısa an beni daha da etkiledi. Başımı döndürüyor. Nabzımı hızlandırıyor.

Beni yavaşlatmak istiyor.

August geriye doğru yürüyüp omuz silkerek, "Bu çocukları öğleden sonraki antrenmanları için hazırlamam gerekiyor," diyor. "Sadece söylüyorum, kaybedecek neyin var ki?"

Haysiyet ve öz saygı gibi küçük şeyler.

"Hoşça kalın çocuklar," diyor Quinn ve grup August'un ardından bir sonraki faaliyetlerine doğru yola çıkarken el sallıyor. Protezleri kutulara yerleştirmeye başlıyor.

"Yalnız mısın?" diye sordum. "Bir maiyetin olmasını beklerdim."

Homurdanıyor, bacakları düzenli bir şekilde kasaların bölümlerine ayırıyor. "Maiyet yok. Özellikle de böyle bir şey için - Los Angeles'tan hızlı bir yolculuk ve bir grup çocuk. Mümkünse tek başıma olmak isterim."

İşini bitirdiğinde, oldukça ağır görünen dört kasa vardı. "Bunları
tek başına mı getirdin?" diye sordum.

"Şimdi düşündüm de, August yüklememe yardım etti ama idare edebilirim."

"Zorunda değilsin," diyorum, valizlerden üçünü alıp birini taşıması için ona bırakarak. "Annem bir kadının tüm bu eşyalarla arabaya kadar tek başına yürümesine izin verdiğimi bilse derimi yüzerdi."

"Bu bayan gayet iyi olurdu. Bazı şeyleri kendi başıma çözme eğilimim var ama yardımınız için teşekkürler."

Çıkıyoruz ve aramıza rahat bir sessizlik giriyor. Neredeyse otoparka varmak üzereyiz ve ben iyi ev eğitimimi ileri sürmekten fazlasını yapmadım. Bir kızı yedinci sınıf dansına davet ederken bu kadar zavallı değildim. Zihnim şu anda açık bir alan gibi ve konuşacak tek bir şey bile bulamıyorum.

"Ben Ean, bu arada."

"Kim olduğunu biliyorum." Gülüyor. "Artık baş antrenörsün, değil mi? Artık Waves'te asistanlık yapmıyorsun, değil mi?"

"Evet. Koç Kemp'e prostat kanseri teşhisi kondu. Durumu oldukça kötü ve yaşam savaşı veriyor. Her zaman kendi takımım olsun istemiştim ama bu şekilde değil. Hepimiz için zor oldu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Sesinde samimiyet var ve sonra kalp atışlarını hızlandıran bir gülümseme sunuyor. "Yine de gerçekten iyi olduğunu duydum."

Bir sırıtış, önceki anların ağırbaşlılığından sıyrılmaya çalışıyor. "İyi biriyim sanırım. Beni henüz kovmadılar."

"Mütevazı," diyor. "Hoşuma
gitti." "Pek sayılmaz. Sadece
kendinin farkında."

Krem rengi bir Tesla Model X'in önünde duruyoruz. Fob'undaki bir düğmeye basıyor ve kelebek kapılar açılıyor.

"Vay anasını." Çoğu kişinin sadece hayalini kurduğu bir arabanın seksi hatlarına karşı bağışıklığım yok.

"Hoşgörünüze sığınıyorum." Pembe, çantasını arabaya yüklerken kendinden emin hareketlerindeki tek öz-bilinç belirtisi olan yüksek elmacık kemiklerinin tozunu alıyor.

"Çok çalışıyorsun," diyorum bavullarımı onunkilerin yanındaki arka koltuğa yerleştirirken.

"Sana iyi davranılmasını hak ediyorsun.

kendin."

"Ve biliyorum. İnanın bana. Ben tam bir

divayım." "Buna hiç inanmıyorum."

"En iyi arkadaşıma

sor." "Banner?"

"Onu tanıyor musun?" diye soruyor, sonra kaşları açılıyor. "Tabii ki tanıyorum. Adamlarınızdan bazılarının menajeri."

"Evet, bugünkü hikayenizde de ondan bahsettiniz."

"Ah, doğru." Tesla'nın kaputuna vuruyor ve bana bir veda gülümsemesi çeviriyor. "Şey, sanırım en iyisi-"

"Kahve içmek ister misin?" Bir gergedan zarafeti ve inceliğiyle ağzımdan kaçırıyorum.

Geniş yeşil gözleri şaşkınlığını açıkça yansıtırken bir süre bana bakıyor. Lanet olsun, o bir fitness kralı. Muhtemelen lahana falan içiyordur.

"Ya da bir smoothie," diye öneriyorum. "Köşede bir yer var, orada-"

"Belki başka bir zaman," diyor, kaşlarını hafifçe çatarak. "Birkaç gün içinde turneye çıkıyorum."

Birkaç gün içinde. Bugün değil. Ama hala ilgilenmiyorum.

"Salı günü yeni bir kitabım çıkacak," diye açıklıyor, ki bu doğru olsa bile, garip adamı hayal kırıklığına uğratmanın nazik bir yolu gibi geliyor.

"Ah," diye mırıldanıyorum. Bu, onun gücüne ne kadar hayran olduğum hakkında ona hiçbir şey söylemeyen gereksiz bir ses. Birkaç yıl önce ESPY'lerde onu ilk gördüğüm andan beri ondan ne kadar etkilendiğim hakkında.

Evet, yıllar. Bu kadına yaklaşmak için cesaretimi toplamam bu kadar uzun sürdü ve fena halde başarısız oluyorum. Bana bir pano, boktan olasılıklar ve otuz saniye verin, ben sizin adamınızım. Benden bir karış kısa bir kadın ve görünüşe göre tüm cesaretimi kaybediyorum.

"Kitabınızın adı ne?" Beyin lapam konuşmam için ağzıma bir sinyal göndermeyi başarıyor.

"*Biyonik Güzellik*," diyor gülümsemesi yeniden belirerek. "Protez sanatı yaratmak için moda tasarımcılarına danışarak geçirdiğim bir yılı anlatıyor. Tüm bu bacak olayının en garip yanlarından biri insanların bakışları, özellikle de çocuklarına *bakmamalarını* söyleyen ebeveynlerin bakışları, ki bu da sessizce bizde bir sorun olduğu mesajını veriyor. Sanki utanılacak ve uzak durulması gereken bir şeymişiz gibi. Başka tarafa bakmayı daha da zorlaştıran bir şey yaratmak istedim. Garip olduğu ve bacağını kaybeden kıza acıdığınız için değil, ama başka tarafa bakamıyorsunuz çünkü orada çok etkileyici bir şey var."

Bunu yapmak için bir kitaba, bir turneye ya da moda tasarımcılarına ihtiyacı yok. Yüzündeki tutku, konuşurken gözlerindeki ateş beni tamamen büyülüyor.

"Gitsem iyi olacak," diyor.

Nedendir bilinmez, arabasına binmek için döndüğünde elimi sırtının alt kısmına bastırıyorum. Vücudu zayıf ve güçlü, ama elbisesinin ince kumaşında yumuşak ve sıcak bir his var. Keşke parmaklarımı sırtının kıvrıldığı yere uzatabilsem, kavisini okşayabilsem.

Kendimi ürkütüyorum, bu yüzden elimi bırakıyorum. Fark etmemiş gibi görünüyor.

Arabaya tırmanıyor, fıstık ezmesi rengindeki deri koltuklara yerleşiyor.

"Eğer kahve konusunda fikrini değiştirirsen." O kapatmadan önce elimi kapıya koyuyorum. "Bu benim boş sezonum, yani bolca boş zamanım var."

Yalanlar.

Bugün onu görmek için bir toplantımı iptal ettim bile. Sezon dışında, neredeyse çalıştığım kadar

çalışıyorum.

biz oynarken. Hazırlık kendini kanıtlıyor.

"Bak, bu çok tatlı," diyor, çökmekte olan deriye yaslanıp direksiyon simidindeki karmaşık dikişleri okşayarak. "Ama gerçekten çok meşgulüm ve açıkçası kahve için zamanım yok. Kahve beni yavaşlatıyor."

"Çoğu kişi için hızlanıyor gibi göründüğünde ilginç bir etki."

"Kahveye gerek yok," diye devam ediyor sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Yardımınız için teşekkürler ama bir sonraki randevuma gitmem gerekiyor."

Ve aşırı pahalı çelik ve elektrikli araba mühendisliğinin bir gösterişiyle, o gitti.

Bölüm 2

Quinn

Onun gibi insanlar ...

Bu düşünceyi bitirmeyeceğim. Eskiden böyle düşünürdü. Kendi acısı ve depresyonu içinde debelenen, hayatının zaten bittiğini varsayan o kız, öyleyse neden son vermesin? Biri sormadıkça genellikle intihar girişimlerim hakkında konuşmam ama bugün konuştum. Odanın arkasında beliren Ean Jagger'ın çok farkında olduğum için mi bilinçaltımda bunu yaptım? Onu korkutmaya mı çalışıyordum? Ya da onu içeri çekmeye mi? Bu bir test miydi? Eğer öyleyse, geçti mi kalmadı mı bilmiyorum ama gelmeye devam ettiğini biliyorum.

İlk başta bakışlarını hayal ettiğimi düşündüm; sabit yoğunluğu klimada bile içimi ısıtıyordu. Ama konuşmam ilerledikçe, fazla konuşmasa da odadaki diğer herkesten daha fazla onun farkındaydım. Farkında olduğunu sanmasam da görmezden gelinmesi zor bir adam. Açıkçası, bir de boyu var. Çıplak ayakla 1.70 boyundayım. Bugün topuklu ayakkabılarımla beş on civarındaydım ama o yine de benden neredeyse bir karış uzundu. Ben onu 6-7 civarına koyardım. Bu boyu, siyah çerçeveli gözlükleri ve otoparkta yanımda dururken güneşi engelleyecek kadar geniş omuzlarıyla bana Clark Kent'i hatırlatıyor. O devasa vücudun bariz tasmalı gücü ve yüzünün sade güzelliği, gömleğinin altındaki göğsündeki S harfini görmek istememe neden oluyor. Dikkat çekici ama Los Angeles'ta tanıştığım pek çok erkek gibi gösterişli değil.

Yıllar geçtikçe, konu romantizm olduğunda erkeklerin niyetlerini anlamak daha da zorlaştı. Tekerlekli sandalye ve ardından yürüteç kullanırken, hareket kabiliyetini yeniden öğrenme ve özgüvenimi yeniden kazanma sürecine başladığımda, kapımı tam olarak çalmıyorlardı. Ama Amerika'nın Titanyum Sevgilisi oldum ve hayatın kaybettiğim bacağımla değil, içimde bulduğum kadınla ilgili olduğunu fark ettim. O dirençli, dayanıklı, hırslı ve cömert bir kadın.

Gerçekten çok hızlı zengin oldu.

Ve aniden, bom. Erkekler geri döndü. Yenilenen özgüvenim ve çok şey yaşamış bu vücuda bakma şeklim mi yoksa daha şişman çantam mı onları çekiyor asla bilemiyorum, bu yüzden çok azının teklifini kabul ediyorum.

Kahve.

Ean bugün bunu teklif etti ama ben kabul edemedim. Gözlerinde *kahveden* çok daha fazlasını okudum. Yüzümü inceledi, sanki görmek istediği başka bir şey yokmuş gibi bana sabitlendi. Kısa bir süre önce başka bir adam bana bu şekilde bakmıştı. Ted, istedikleri kadarını sunuyormuş gibi görünen gözleriyle beni kandırmıştı ama o bir sahtekârdı. Ean Jagger gerçek gibi görünüyor, ama eğer değilse incinmek için zamanım yok. Yapacak işlerim var.

QuinnPossible fitness serim için harika bir tişört olurdu.

"Yapacak işlerim var," diyorum, telefonuma ses kaydı yapmak için toparlanmaya ara veriyorum.

"QP için yeni tişört."

Yürüyüş yaparken QP'yi hayal ettim. Banner bir hafta içinde bir teklif ve olası yatırımcılar ayarladı. Bu kız tam bir baş belası, ama ben de öyleyim. Müthiş bir ekip olduk. Aklımdan her zaman o kadar çok fikir geçiyor ki yakalanmasam yarısını kaybederim.

Hemen. Ve fikirler paradır.

Telefonum çalmaya başladığında ses kaydı hâlâ ağzımdaydı. Ekrandaki isme bakıyorum ve gülümsüyorum.

"N'aber, Willa?" diye sordum.

"Hem de çok," diye yanıtlıyor asistanım, sesinin Marilyn Monroe soluğuyla çelişen kaba bir yanıt. "Bu sabah nasılsınız?"

"Güzel." En sevdiğim ipek pijamalarımı katlayıp bavula yerleştiriyorum. "Yolculuk için hazırlanıyorum." "Harika. Tam da bu yüzden aramıştım. Seyahat programını aldın mı?"

"Evet. Araba yarın sabah 10'da burada olacak? Bu doğru mu?"

"Evet, hanımefendi. Atlanta ve New York'un detayları da e-postada."

"Gördüm."

"Ve yolculuğun bu ayağını San Diego'da bitiriyorsunuz."

"Sonra tekrar atlamadan önce birkaç gün yola çıkmayın. Anladım."

"Bu konuda ısrar etmen çok akıllıca," diyor.

"Kendimi ve vücudumu tanıyorum." Elimi uzun zamandır benden başka kimsenin görmediği ipeksi iç çamaşırlarımın üzerinde gezdiriyorum. "Oraya geri dönmeden önce evimde ve hayatımda sadece birkaç güne ihtiyacım var."

"Kitap şimdiden büyük yankı uyandırmaya başladı."

"Yaşasın," diye otomatik cevap veriyorum, hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için kontrol listemi zihinsel olarak gözden geçiriyorum. "Yoldayken gerçekten eğlenceli şeyler *yapmak* için zaman bulduğunuzdan emin olun."

"Programımı gördün. Tam olarak ne zaman eğlenceli bir şey için zaman bulacağım?"

"Basit olabilir. Princeton kampüsündeki tiyatronun hemen karşısında The Bent Spoon adında ünlü bir dondurmacı var."

"Süt ürünleri." Ürperiyorum.

"Laktoz intoleransın yok. Tüm alerjilerini biliyorum. Aptallığa ve alçaklığa alerjin var. Hepsi bu kadar."

"Duş almayı unutma." Gülüyorum ve yatağımın kenarına oturuyorum. "O boka karşı çok alerjim var." "Bir top dondurma seni düğümlere bağlamaz. Bu her şeyden çok bir deneyim. Basit zevkler, Q."

Basit zevkler.

Sırtınızda bir erkeğin kocaman, sıcak eli gibi, bir dokunuş kadar basit bir şeyle arzulandığınızı ve değer verildiğinizi hissettiriyor.

Ancak bu gibi duygular nadiren basittir.

Bölüm 3

Ean

"Granger'la konuşmam gerekiyor mu?" San Diego Waves'in basketbol operasyonları başkanı Mack Decker'a soruyorum. "Sezon başlamadan önce bu saçmalığı çözmemiz gerekiyor. Bir uzaklaştırmayı daha kaldıramayız."

"Belki." Polo gömleğinin içinde geniş omuzlarını silkiyor. "Banner'ın adamlarından biri, o yüzden muhtemelen biz müdahale etmek zorunda kalmadan önce durumu çözecektir. Ligin karışmasını da istemeyecektir. Herkes onun oyuncularını hizada tuttuğunu bilir."

Kesinlikle öyle. Banner'ın *daha* iyi tanındığı tek şey meşhur Titanyum Sevgilisi olabilir.

"Quinn Barrow hakkında ne biliyorsun?" En sevdiğimiz taco dükkanındaki koltuğumda arkama yaslanıyorum ve biramdan bir yudum alıyorum.

Deck sebzeli taco'sundan bir ısırık alırken bana bakıyor. Bunlar onun birkaç hilesinden biri. Vücuduna girenler konusunda Deck kadar disiplinli biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Kendisinin de oyuncu olduğu dönemden kalan bir miras bu ve gelecekte ilk turda Hall of Famer olmasının nedenlerinden biri.

"Quinn?" Ağzını peçeteyle siliyor ve gözlerini bana dikiyor. "Seni mi soruyorsun?"

Dişlerimi sıktım ve dik oturdum. Hiçbir zaman diğer erkeklerle "fetihler" hakkında konuşan ya da istediğim bir kadın söz konusu olduğunda tavsiye isteyen erkeklerden biri olmadım. Ben de bir basketbolcuyken bile, sporun getirdiği cinsel avantajlardan tam olarak yararlanmadım. Ben daha çok ilişki adamıyım, ama benim yaşımdaki çoğu erkek kadar çok ilişkim olmadı. Drama sevmem. Dağınıklıktan nefret ederim. Ve insanlar genellikle her ikisi de.

"Sadece soruyorum," diye mırıldandım. "Bana ne
anlatabilirsin?" Decker'ın hınzır gülümsemesi
sinirlerimi bozuyor. "Jag bir kızdan hoşlanıyor,"
diye şarkı söylüyor.

"Siktir git, Deck." Hızlıca yutmak için biramı geri yatırdım. "Boş ver."

"Özür dilerim, özür dilerim." Ellerini kaldırıyor ve sırıtışını genişletiyor. "Bu yepyeni bir deneyim. Seni üniversiteden beri tanıyorum dostum ve daha önce hiç bir kadın hakkında soru sorduğunu hatırlamıyorum."

"Bir şeyi öğrenmek istediğimde kendim öğrenirim, ama Quinn . .. şey, o farklı." "Ampute olduğu için mi?" Deck kaşlarını çattı.

"Ne?" Ona ters ters baktım. "Tabii ki hayır. O yüzden değil. Olsa olsa, belki de beni aştığı içindir."

Deck bir kahkaha ve Dos Equis ile boğulur. "Senin liginin dışında mı? Dostum,
kadınlar seni seviyor." Gözlerimi deviriyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Her
neyse."

"X'lerinize ve Os'lerinize o kadar gömülmüşsünüz ki fark etmiyorsunuz."

Umurumda değil desek daha doğru olur. İhtiyaçlarım var. Tabii ki var. Ve çoğu erkek gibi onları

tatmin ediyorum, ama ben kırk yaşındayım, on dört değil. Sırf bunun için göt almak eskidi.

Belki bir süre sonra yalnız ve anlamsız da geliyordur.

Decker gereksiz bir şekilde, "Senin o karamsar, düşünceli havanı seviyorlar," diye detaylandırıyor.

"Uzun boylu,

esmer, yakışıklı. Gözlükler zeki olduğunu düşünmelerini sağlıyor. Seksi inek bir şeydir." Homurdanıyorum. "Ben inek değilim."

"Aynı fikirde değilim. Kimse içinde önemli miktarda inek olmadan sizin yaptığınız türden veri, istatistik ve stratejiler üretemez."

"Bu benim işim. Bunu ciddiye alıyorum."

"Bu yüzden seni mümkün olan en kısa sürede yakaladık." Deck bir ısırık daha alıyor. "Ekibin başında çok iyi bir iş çıkarıyorsun bu arada."

"Koç Kemp nasıl?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak.

Deck taco'sunu yere bırakır ve dirseklerini masaya dayayarak parmaklarını dikleştirir. Sadece başını ciddi bir şekilde sallayarak cevap verir.

"Kahretsin." Ben de biramı yere bıraktım. "Birkaç hafta önce onu görmeye gittiğimde oldukça kötü görünüyordu, ama umuyordum ki ..."

"Olmayana kadar umut vardır," diyor Deck dudaklarını bükerek ve taco'sunu geri alarak. "Ama bu sadece, özel olabileceğini düşündüğün bir şeyin peşinden gitmemek için hayatın çok kısa olduğunu tekrarlıyor." Masanın üzerinden bilmiş bir bakış fırlatıyor. "*Onun* özel olabileceğini düşündüğünde."

"Avery'nin özel olduğunu nereden biliyordun?"

Biri karısından söz ettiğinde genellikle yüzünü kaplayan memnun sırıtış tam olarak ortaya çıkıyor. "Bu oldukça ilginç bir hikaye. İlk tanıştığımızda soyunma odasında benimle röportaj yapmaya çalışıyordu ve ben havlumu düşürdüm."

"Lanet olsun." Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Avery'yi tanıdığım kadarıyla, taşaklarını bağlı bırakmasına şaşırdım." "Zar zor. Küçük bir kedi gibi tükürüyordu ama aramızda bir vızıltı da vardı. Sanki daha önce
daha önce ya da o zamandan beri hiç kimseyle hissetmedim. Söylemeye utanıyorum ama eski karımla bile."

"Dur bir dakika. İlk tanıştığınızda oyuncu muydunuz? Ama sadece birkaç yıldır birliktesiniz."

"Doğru." Yüzünün üzerinden bir gölge geçer. "On yılımızı boşa harcadık. Eski sevgilimle evlendim ve hiçbir şeye değişmeyeceğim kızım oldu. Avery başka biriyle nişanlandı. Sonunda birbirimize geri dönebilmemiz küçük bir mucize."

Bana yönelttiği bakış açık sözlü ve bilgili. "Eğer mecbur değilseniz, işi mucizeye bırakmanızı tavsiye etmem," diyor. "Avery ile bir açık gördüğümde, tam saha pres yaptım, dostum."

"Bire bir savunma," diyorum başımı sallayarak. "Pes etmek yok."

"Anladın sen onu. O yüzden kendi stratejini belirle, ama parmağını kıçına sokup öylece oturma. Sezon başladığında bunu doğru düzgün araştıracak vaktin olmayacak. Eğer Quinn'in özel biri olabileceğini ve aranızda bir bağ olabileceğini düşünüyorsanız, bana onu sorarak zaman kaybetmeyin. Onu kendin öğren. Ve daha da önemlisi, bırakın *o sizi* öğrensin."

Cebimden telefonumu çıkarıyorum. Ekran, dün Quinn'le tanıştığımdan beri takıntılı bir şekilde kontrol ettiğim web sitesine dönüyor. Titaniumsweetheart.com Quinn'in bir fotoğrafını gösteriyor, saçları dünkünden biraz daha uzun ve üzerinde "QuinnPossible" yazan bir tişört giymiş. Yaklaşan gösteriler sekmesine tıklıyorum ve uzun bir şehir ve mekan listesi çıkıyor.

Vay canına. Hayatımın meşgul olduğunu sanıyordum. Deck haklı. Sezon başladığında, onu ciddi bir şekilde takip edecek zamanım olmayacak. Quinn'in peşinden gitmeye değer bir şey olup olmadığını görmek istiyorsam, onun peşinden gitmem gerekecek. Artık dünya çapında bir koşucu olmayabilir, ancak önümüzdeki birkaç ay için sitesinde yayınlanan görünümlere bakıldığında, hala hızlı hareket ediyor. Onu yakalamak istiyorsam, atağa geçmem gerekecek. Eğer bu bir oyun olsaydı,

takımıma topu sahaya taşımalarını ve mümkün olduğunca çabuk sayı pozisyonuna girmelerini söylerdim.

"Sanırım stratejimi buldum," diyorum Decker'a, sırıtarak ve biramın sonunu yudumlayarak.

"Öyle mi?" diye sorar. "Neymiş o?" "Hızlı bir mola."

Bölüm 4

Quinn

"Çoğu insanın bana baktığında ne kaybettiğimi gördüğünü biliyorum." Sol bacağıma dokunuyorum, bu gece fırçalanmış metal karbonun yan tarafı yapay elmaslarla süslenmiş. "Ve anlıyorum. İlk başta ben de böyle hissetmiştim. Ama şimdi ne kazandığımı görüyorum."

Durup Princeton'daki McCarter Tiyatro Merkezi'ni dolduran izleyicilere bakıyorum. "Hayatımı bu kadar kökten değiştiren şey koşullar değildi," diyorum. "Onlarla ne yapmayı seçtiğimdi. Onları nasıl görmeyi seçtiğim. Bir koşucu olarak belki Olimpiyatlara katılabilirdim. Sonunda bir kutu Wheaties'e dönüşürdüm, elbette. Ama bacağımı kaybetmek, yeni gerçekliğimi kabullenmek, yeniden yürümeyi ve koşmayı öğrenmek. Yeniden ve hatta eskisinden daha iyi yaşamayı öğrenmek - bu benim yörüngemi değiştirdi."

Hepsine elimle işaret ediyorum. "Bu gece burada sizinle birlikte olamazdım. Zorluklar olmasaydı, zorlukların üstesinden gelmek üzerine kitaplar yazamazdım. Titanium adında bir spor salonu olmazdı çünkü Titanium Sweetheart olmazdı."

Seyirciler güldüğünde gülümsüyorum.

Biyonik Güzellik kitabımı elime alarak, "Bu gece giydiğim bacak ve bunun gibi pek çok bacak var olmayabilirdi, çünkü engelliliği sanat ve moda yoluyla yüceltme konusunda tutkulu olmazdım," diyorum. "İnsanlara baktıklarında görebilecekleri güzel bir şey verdim. Bu olmasaydı belki iyi bir hayat yaşıyor olurdum ama *bu* hayatı yaşıyor olmazdım. Ve ben bunu seviyorum. Hiçbir şeye değişmem. Teşekkür ederim."

Alkışlar çok sevindirici çünkü etkinliğin bitmek üzere olduğunu gösteriyor. Yaptığım işi seviyorum, ancak uçuş rötarları ve bu geceki hazırlıklardan sonra işimin bitmesine hazırım.

Beni buraya getirmeyi koordine eden öğrencilerden biri olan moderatör, "Bayan Barrow bazı sorularımızı yanıtlamayı nezaketle kabul etti," diyor. "Sadece birkaç soru alacağız ve koridorlarda mikrofonlarımız var."

Neredeyse bir saattir ayakta duruyorum ve uzun bir uçuştan sonra boynum ve omuzlarım gergin hissediyor.

Bacaklarımdaki kaslar ağrıyor. Minnetle yüksek tabureye oturuyorum ve bir yudum su içiyorum.

Sonraki on beş dakika boyunca sorularla uğraştım. Her zamanki sorular. Hayalet ağrım var mı? Protezle yürümek nasıl bir duygu? Peki ya duş almak?

Moderatör sahnenin kenarına doğru yürür. "Sanırım zamanımız bu kadar."

Koridordaki mikrofonlardan birinden derin bir ses "Özür dilerim," diye araya giriyor. "Son bir sorum var."

Sesin derin gürültüsünü tanıyarak keskin bir bakış attım. Ama bu o olamazdı. Neden o olsun ki?

"Bayan Barrow," diyor Ean Jagger, mikrofon ağzına ulaşacak kadar yukarı çekilmediği için çömelerek. "Benim sorum daha kişisel bir nitelikteydi."

Etrafındaki kadınlar ve birkaç erkek onu yakından inceliyor, ellerinin arkasından fısıldaşıyorlar. Bazıları onu tanıyor olabilir. Bazıları ise, itiraf etmeliyim ki, iyi bir erkek örneğine hayranlık

duyuyor olabilir.

"Ne kadar kişisel?" Kısmen seyirciyi rahatlatmak, kısmen de kalabalığın önünde pusuya düşürüldüğümde bile kolay kolay telaşlanmadığımı göstermek için alaycı bir gülümsemeyle soruyorum.

Beyaz gülümsemesi, kısmen Kaliforniya güneşi, kısmen genetik olan bronz teninde parıldayan bir ışıltı. "Bu kadar yoğun bir programla," diyor, "kişisel ilişkiler için zaman bulmak zor mu?"

"Kişisel ilişkiler mi?" Yüz ifademi küçük bir kaş çatmayla buruşturarak soruyorum. "Hangi nitelikte
tam olarak?"

Seyirciler arasında bir ilgi mırıltısı dalgalanıyor. İlgiden rahatsız olan bir hatun değilim ama onunla sadece bir kez tanışmış olsam da spot ışıklarının altında bir adam olmadığını biliyorum. Bakalım bununla ne yapacak.

"Şey, sanırım bir ..." Bakışlarımı cesurca karşılıyor ve bizi ayıran tiyatro uzunluğuna rağmen, gözlüklerinin koruduğu ama bir o kadar da açıkta duran o karanlık, yoğun gözlerin etkisini hissediyorum. ". .
. romantik bir doğası var."

Seyircilerin mırıldanmaları giderek artıyor, boğaz temizleme ve kıkırdamalarla noktalanıyor.

"Daha açık ol," diye emrediyorum, ayağa kalkıp ellerimi kalem eteğimin ceplerine sokuyorum.

"Randevular," diye karşılık veriyor, bakışlarını yüzümden hiç ayırmadan. "Programın bu kadar doluyken randevulara zaman ayırabiliyor musun?"

"Bir arkadaş mı soruyorsun?"

Seyirciler bu sözüme kahkahalarla gülüyor ve çenesinin yan tarafındaki bir kas gerilerek esniyor. Gülümsemiyor.

"Hayır, kendim için soruyorum," diyor, sesindeki ciddi tını kalabalığın eğlencesini bastırıyor ve yanıtımı beklerken alçak mırıltılara dönüşüyor. "Benimle akşam yemeği yer misin?"

"Hayır."

Kelimenin odaya inmesine izin verdim ve onun adına gerginliği ve utancı, benim adıma da beceriksizliği hissettim. Devam etmeden önce bir anlığına hepimizin ortak rahatsızlığımızın sıkı duvarları ve tiksindirici havası içinde yaşamamıza izin veriyorum.

"Ama dondurma hakkında ne düşünüyorsun?"

Bölüm 5

Ean

Bunu yaptığıma hala inanamıyorum.

Kameralardan mümkün olduğunca kaçınan ve spot ışıklarını mümkün olduğunca oyuncularıma bırakan adam. Koç olmanın ve yıldız sporculardan daha az dikkat çekmenin rahatlatıcı olduğunu düşünen kişi.

Evet dediğine hala inanamıyorum. Sayılır.

"Demek dondurma seviyorsun?" Tiyatrodan Princeton'ın Palmer Meydanı'na doğru attığımız ilk adımların sessizliğini doldurarak soruyorum.

"Fazla değil." Bana bakıyor, gözleri üniversite kasabasının kaldırımlarını kaplayan lambaların altın ışığında zümrüt gibi parlıyor. "Asistanım bana bu yerden bahsetti ve mutlaka kontrol etmemi söyledi."

Burası The Bent Spoon'a dönüşüyor. Girişin ötesine taşan kısa bir sıra ve büyük kare pencerenin altındaki ahşap bir bank, büyüleyici mekana bakışlar sağlıyor.

"Sıra dışı lezzetleriyle ünlüdür," diyor bana.

Başımı salladım, nasıl devam edeceğimden emin değildim. Bunu çok iyi düşünmemiştim. Princeton'a uçmak. Beş yüz kişinin önünde ona çıkma teklif edeceğim. Nefesimi tuttum ve aşağılanmaya hazırlandım.

Buradan olası sonuçlar:

1. Bir bara gittim ve bulabildiğim en sert içkiyle üzüntülerimi boğdum.
2. Bir uçağa atla ve kıçımı eve götür.
3. Tanıdığım en harika kadınla yemek yedim.

Bu tam olarak onlardan biri değil, ancak bunun iyi bir karar olduğunu hissetmem için üç numaraya yeterince yakın.

Dondurmacı için kısa kuyrukta beklerken "Bunu sık sık yapıyor musun?" diye soruyor.

"Neyi sık sık yapıyor muyum?" Kasıtlı olarak aptalı oynayarak soruyorum, böylece eylemlerimi tam olarak nasıl gördüğünü ifade edebilsin. Takip etmek mi? Büyük romantik jest? Kamikaze görevi mi?

"Oh, bilirsin işte. Seninle çıksınlar diye kadınları topluluk önünde konuşma yaparken tuzağa düşürmek."

Gülümsüyorum ama bunu zorlamak biraz acı veriyor. "O zaman bu bir acıma randevusu mu? Beni kötü göstermek istemedin mi?

"Eminim bunu da denklemin bir parçası olarak hesaplamışsınızdır." Koyu kahverengi kaşları, yüzüne düşen kızıl saçlarının altında kayboluyor. "Ünlü olan tek kişi ben değilim. O insanların çoğu seni beni tanıdıklarından daha iyi tanıyor."

"Seni manipüle etmek istememiştim." Boğazımı temizliyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. "Denediğin için teşekkür ederim

duygularımı bağışla. Buna gerek yoktu." Sıradan çıktım ve geri çekildim.

"Bunu yapmak zorundaymışsın gibi hissetme." Dondurmacıya doğru elimle işaret ediyorum. "Eminim yorgunsundur.

İstersen seninle oteline kadar yürüyebilirim. Ya da bırakmam. Yalnız kalmak istersen, yapabilirim-"

"Yalnız başıma çok zaman geçiriyorum," diyor bana sabit bir şekilde bakarak. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca önümde çok yol var. Bu gece yanımda birinin olması sorun değil."

Başını The Bent Spoon'a doğru eğiyor. "Ayrıca, taze ricotta dondurmalarını denemek istiyorum." "Ricotta dondurması mı?" Şüpheyle soruyorum ve onunla birlikte sıraya giriyorum.

"Size alışılmadık tatları olduğunu söylemiştim. Asistanım menüyü gönderdi."

Telefonuna bakıyor ve ben de görmek için eğiliyorum. O temiz, narenciye kokusu etrafımı sarıyor ve gizlice onu içime çekiyorum.

"Gerçekten uzun boylu gibisin," diyor usulca.

Ona bakıp sırıtıyorum. "Mesleki tehlike." "Bütün koçlar uzun boylu değildir."

"Ben önce bir balerdim." Omuz silkiyorum. "NBA'e girdiğimde saha kenarında değil, sahada olacağımı düşünmüştüm. Kolejde dizimi sakatladım ve basketbol hayallerim suya düştü."

"Anlayabiliyorum," diyor alaycı bir ifadeyle. "Hayat bize limon verir ama margarita yapabiliriz, bunu hep söylerim."

Kıkırdıyorum, sıra ilerledikçe ilerliyorum. "Hastanedeyken bunlardan sonsuz miktarda kullanabilirdim. Bana verdikleri tek şey jöleydi."

"O zaman ortak bir noktamız var," diyor, gülümsemesi soluyor. "İkimiz de hayatlarımızı yeniden düşünmek zorunda kaldık. Bir B planı bulmak."

"Evet, ama bence her zaman böyle olması gerekiyordu. Strateji, istatistik, liderlik gibi şeyler benim bir parçam ve bence koçluk başıma gelebilecek en iyi şey. Yıllarca ligde kalsaydım bunu bu kadar erken ya da bu kadar net görebilir miydim emin değilim."

"Aynen. Bu gece söylediklerimde ciddiydim. Artık hayatımı seviyorum. Buraya gelmek için engeller vardı ve bazen hala zor, ama sahip olmaya değer bir şey için çalışıyorsunuz."

"Anlaştık."

"Aylarca süren acılı rehabilitasyon sürecine, kötü takılmış protezlere, o eski kızı bırakmanın ve yeni benin gerçekte kim olduğunu anlamanın zihinsel ıstırabına katlandım, ama yeni ben oldukça harika."

"Anlaştık," diye tekrarlıyorum, nemli cildi, ince kaşları ve uzun kirpikleriyle kalkık yüzüne gülümseyerek.

Sonunda dondurmacıya giriyoruz ve elimi sırtının küçük kısmına bastırarak onu öne doğru itiyorum. Sertleşti. Narin kıvrımındaki gerilim çizgisini hissediyorum.

Lanet olsun. O kadar mı ürkütücüyüm? "Özür dilerim," diye mırıldanıp elimi bırakıyorum.

"Neden özür diliyorsun?" diye soruyor, bakışlarını lezzet seçeneklerinin yer aldığı kara tahta menüye sabitleyerek.

"İstemediğin halde sana dokunarak gergin olduğumu düşünmeni istemedim."

Bakışlarını menüden kaydırarak bana alaycı bir bakış attı. "Ta Cali'den Princeton'a geliyorsun, yüzlerce insanın önünde bana çıkma teklif ediyorsun ve sıradan bir dokunuşun gerginlik yaratacağını mı düşünüyorsun?"

İkimiz de bunun kulağa ne kadar saçma geldiğine gülüyoruz. Sipariş verme sırası bizde ama başlamadan önce ona gerçeği söylüyorum, tuhaf davranışımı garip bir şekilde sorun etmemeye devam etmesini umuyorum. "Bana sıradan gelmiyor."

Yeşil gözleri benimkilerle buluşmak için kısılıyor. O cevap vermeden önce, tezgahın arkasındaki genç kadın

bize dostça bir gülümseme veriyor ve Quinn'in cevabını sonraya saklayan bir soru soruyor. "Ne alırsınız?"

Bölüm 6

Quinn

"Peynirli dondurman nasıl?" Ean soruyor.

Kıkırdıyorum, çiftlikten yeni çıkmış ricotta dondurmamdan bir kaşık alıyorum ve meydandaki bankımıza geri yerleşiyorum.

"Şok edici derecede lezzetli," diyorum gülerek ve kaşığımı ona doğru itiyorum.

"Tadına bak." "Hayır." Başını çeviriyor ve sırıtıyor. "Ben bitter çikolatamla iyiyim." "Aralarından seçim yapabileceğin onca egzotik tat varken sen güvenli olanı seçtin."

"Sanırım bir gece için yeterince risk aldım," diyor, sesi kuru ve gülümsemesi bir tarafa eğik.

Göz ucuyla onu izliyorum. Bacakları uzun, çelik gibi bir kas yığını. Kollarının bronz teni, limon rengi gömleğiyle tezat oluşturacak şekilde sağlıkla parıldıyor. Bankta arkasına yaslandığında, gömlek kabarık karın kaslarına yapışıyor. Dondurmamın serin tatlılığını dilimin üzerinde yuvarlıyorum. Tam şu anda tadı nasıl? Çenesini ve dolgun dudaklarını kaplayan bitter çikolata.

Kafasını kaldırıyor ve beni ona bakarken yakalıyor. Acaba yüzümdeki bir şey onu düşüncelerimden haberdar mı ediyor, ya da en azından ondan hoşlandığımı mı? Bir saniyeliğine hareketsiz kalıyor, gözlerimi o nüfuz edici şekilde inceliyor. İçimi görüyormuş gibi hissettiren o şekilde.

Kağıt bardağımın kenarlarını sıyırıyorum ve kaşığı kaldırıyorum. "Hepsi tamam."

Dondurma külahından son ısırığı alıyor ve iyi giyimli pantolonundaki kırıntıların tozunu alıyor. "Ben de."

Etrafımızda polo tişörtleri ve sundressleriyle yaz trafiği akarken, sessizlik kozamızda birbirimizi izliyoruz. Ayın ve sokak lambalarının loş ışığında parlak renklerden oluşan bir palet.

"Uçağım erken kalkıyor," diyorum, bakışlarımı onun koyu renk gözlerinden ağzının sert ve şehvetli kıvrımlarına kaydırarak.

"Evet, ben de." Dudaklarını yalıyor ve boğazını temizleyerek ayağa kalkıyor.

Yürümeye başladığımızda "Nassau Inn'deyim," diyorum. Başımı sedir ağacından yapılma kiremitleri olan otele doğru eğiyorum.

"Evet, ben de."

Çok yakın yürüyoruz, hâlâ sessiziz ve ellerimiz sürtüşmeye devam ediyor. Bu dördüncü kez olduğunda, parmaklarımızı birleştiriyor ve beni daha yakına çekiyor. Utanmadan, kaslı cüssesinin altına sokuluyorum, korunduğumu hissediyorum.

Ve korkunç derecede azgın.

"Ben ikinci kattayım," diyorum. "Evet, ben de."

Bu ifadeyi sürekli kullanmasına gülüyoruz ve merdivenleri çıkıyoruz. Odama vardığımızda yüzümü ona dönüyorum ve sırtımı kapıya dayıyorum. Gecenin bitmesini istemiyorum, *bunun* bitmesini istemiyorum. İhtiyaç

ve içimdeki arzu birbirine karışıyor, çekirdeğimden başlayıp tehlikeli bir şekilde kalbime yaklaşıyor. Bir erkekle yatmayalı bir yıldan fazla olmuştu. Erkek türü söz konusu olduğunda son deneyimim pek de güven verici değildi. Hayatımın çılgın temposu ve Ted'in kafama yerleştirdiği şüphe arasında, yakınlık, fiziksel ya da başka türlü, öncelikler listemde üst sıralarda yer almadı. Ama bu gece, öyle. Ean ile öyle.

"İstersen içeri gelebilirsin." Sesim boğuk, gözlerimde okuyabildiğinden emin olduğum arzuyla ve onun geniş, güzel vücudunu ya da yakışıklı yüzünün keskin düzlemlerini incelemekten kendimi alamadığım şekilde ham.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyor, kara kaşlarını hafifçe çatarak.

Göğsüm sönüyor, sinirden delinmiş bir balon gibi.

Ciddi misin?

Kim bir kadına bu kadar aleni, *bu kadar romantik* bir şekilde çıkma teklif etmek için ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçar ve gecenin sonunda fiyonkla bağlanmış bir fırsat sunulduğunda sevişmek istemez?

. . .

Belki de benimle nasıl olacağından emin değildir? Sahnede bu kadar yetenekli ve kendime güvenliyken neleri "kaçırdığımı" unutmak çok kolay. Yatak odasının kapıları kapandığında, çıkan tek şey kıyafetler olmuyor.

"Sorun değil." Sarsılarak başımı salladım. "Anladım."

Bunu Ean'dan beklemiyordum ama tanıdığımı sandığım bir adamla yaşadığım son deneyimden sonra şaşırmamam gerekirdi. İçgüdülerime güvenmeyi gerçekten bırakmalıyım, eğer onlar beni ezik bir kalbe götürmeye devam edecekse. Kırık değil. Vücudumdaki herhangi bir şeyin herhangi biri için kırılmasını reddediyorum.

"Ne elde ettiğini sanıyorsun Quinn?" diye soruyor, kaşları hafifçe çatılıyor, ifadesi kararıyor.

"Düşündüm de... sorun değil," diyorum aceleyle, sadece koridordan çıkıp odama gitmek ve ondan uzaklaşmak istiyorum. "Bazı erkekler nasıl olacağından emin değildir. Bununla başa çıkabileceğini düşünen ilk kişi sen değilsin ve sonra
-"

Beni göğsüne doğru çekiyor ve sözlerimi kesiyor. Ağzı benimkinin üzerinde bir marka, sıcak ipek ve tatlı, bitter çikolatadan oluşan bir mülk. Onun tadı dilimde patlıyor ve ayak parmaklarımın üzerinde yükselip ağzımı onunkinin altında genişletiyorum. Sırtımı okşuyor, tek bir dokunuşla aramızda ilk hissi uyandıran o geniş eller kalçalarıma yerleşiyor. Ağzıma karşı inliyor.

"Siktir, Quinn," diyor dudaklarını boynumun kıvrımında gezdirerek. "Bunu istemediğimi nasıl düşünebilirsin? İçim yanıyor."

Onu bulmak için aramıza uzanıyorum, bana yalan söylemediğini söyleyen kocaman ereksiyonu kavrıyorum. Parmaklarımın arasında o kadar kalın ki. Beni gerdiğini düşününce külotum sırılsıklam oluyor.

"O zaman kal." Bir elimi kıçının sıkı kaslı kıvrımında gezdirerek onu daha da yaklaştırıyorum. "Ben de istiyorum."

Ağzımın derinliklerine dalıyor, dili benimkini arıyor, aceleyle benimkine karışıyor. Beni tatmak için acele etmiyor ve elini aşağıya kaydırarak popomu kavrıyor. Aleti bacaklarımın arasına girene kadar beni yukarı çekiyor. Bu hisle inliyorum ve ona sürtünüyorum.

"Tabii ki evet." Ben de onu öpüyorum, daha sert, daha derin. Bu gerçekleşecek. Bu kule gibi adamın benim çok daha küçük bedenime çarptığını, üzerimde gezindiğini ve bacaklarımı açtığını hayal ediyorum. Ağzım sulanıyor. Aletini emmek istiyorum. Parmağımı kıçına sokmak istiyorum.

Bir yıldır kimseyle ya da kimseye yapmadığım her şeyi yapmak istiyorum ama bunları onunla yapmak istiyorum. Bu kuraklık sırasında sikini düşündüğüm kadar özlemedim, ama birdenbire çok susadım.

Öpüşmemizi kesiyor ve alnım birbirine değene kadar beni ayak parmaklarımın üzerinde yukarı çekiyor. "Ben odama gidiyorum Quinn."

Gözlerimi açıyorum, şok beni hareketsiz bırakıyor. "Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?"

"Odama." Nazik parmaklarıyla perçemimi yüzümden geriye doğru itiyor. "Çok güzelsin."

"Tanrım, teşekkürler, ama ben iltifat istemiyorum. Sevişmek istiyorum. Seninle. Bu gece."

Başparmağımla omzumun üzerinden odamı gösteriyorum. "Tercihen orada, ama o kadar heyecanlıyım ki tam burada, salonda bir gösteri yapıyor."

Gülümsüyor, dudaklarıma fısıltıyla bir öpücük kondurmak için başını eğiyor. "Bunu senin de istemene sevindim.
Bu da buraya uçtuğum için kendimi daha az aptal hissetmemi sağlıyor."

"Bunca yolu geldin," diyorum, ses tonum yalvarırcasına. "Sadece-"

"Hızlı bir sikişten daha fazlasını istiyorum Quinn," diyor, gülümsemesi soluyor ve sesi sertleşiyor. "İlk gecemiz harikaydı. Daha fazlası için zamanımız var."

"Ama ..."

Eteğimin cebine uzanıyor ve telefonumu çıkarıyor, numaraları tuşluyor ve bir mesaj gönderiyor.

"Artık numaram sende var," dedi. "Ve bende de seninki var. İrtibatta kalacağız."

Temas halinde *mi?* Temasta kalmak istiyorum. O dalgalı saçlarının tepesinden, zar zor sığdırabildiğim kocaman bir aletin habercisi olduğunu umduğum koca ayaklarının ucuna kadar ona dokunmak istiyorum.

Ama görünüşe göre bu gece öğrenemeyeceğim. Daha önce sinirliysem, şimdi düpedüz kızgınım. Cinsel olarak hüsrana uğradım. Ve biraz da aşağılanmış.

"Her neyse," diyorum, oda anahtarımı bulmaya çalışıyorum ve aceleyle içeri giriyorum. "İyi geceler." O başka bir şey söyleyemeden kapıyı kapatıyorum.

Bölüm 7

Ean

Atlanta'ya geç indim.

Benim hatam değil. Lanet havayolu şirketi. Rötarlı uçuşlar. Quinn'in Emory Üniversitesi'ndeki konuşmasını dinlemeye zamanında yetişmeyi planlıyordum ama arabam Glenn Memorial Oditoryumu'na yanaştığında kalabalık dağılmıştı ve Quinn görünürde yoktu.

"Lanet olsun."

Bir kadını ülkenin öbür ucuna kadar kovalarsam olacağı bu. Özellikle de mesajlarıma ya da aramalarıma cevap vermediğinde. Birbirimizi gördüğümüzden beri son birkaç gündür sadece birkaç mesaj attım ama yanıt alamadım. Umarım geceyi onunla geçirmememin onu istememeyle ilgili olmadığını düşünmesinin ne kadar yanlış olduğunu anlatabilmişimdir. Hiçbir şey gerçekten daha uzak olamazdı. Otel odama varır varmaz duşta mastürbasyon yaptım. Ve dört saat boyunca sikiniz tuğla gibi sertken uçmayı deneyin. O öpücüğü her hatırladığımda oluyor, sadece sıcaklığını değil.

Ama sıcaklık.

Dudaklarımız birbirine değdiği andan, Amerika'nın Titanyum Sevgilisi'ni herkesin görebileceği bir koridorda kapıya dayayıp sikmeme saniyeler kaldığını fark ederek ağzımı çekmek zorunda kaldığım ana kadar hissettiğim doğruluk duygusu.

İçgüdülerim onarılması gereken bir şeyler olduğunu söylüyor. Sadece geçen geceki karşılaşmamızdan değil, onda onarılması gereken bir şeyler var. Düzeltebileceğimi, onu düzeltebileceğimi sanmıyorum ama en azından yatıştırabilirim. Tabii bana izin verirse. Eğer benimle konuşursa.

Quinn'in hâlâ burada olup olmadığını öğrenene kadar beklemesini istediğim servis şoförüne "Bana bir saniye ver," dedim.

Telefonumda bir Instagram bildirimi yanıp sönerken parmağım onu aramak için Quinn'in kişisine basmaya hazırlanıyor. Quinn bir paylaşım yaptığında beni uyarması için ayarlamıştım. Onun ve Banner'ın bir fotoğrafı var.

QuinnPossible Kız arkadaşınız #BannerMorales sizi yolda şaşırttığında! Bu gece beni ağırladığınız için teşekkürler @emmoryuniversity! ATL'yi seviyorum. Şimdi yemeğimizi yiyelim.
Sluttyveganatl hakkında iyi şeyler duydum! Rapor vereceğim!

"Hey," diyorum dikiz aynasından şoförün bakışlarını yakalayarak. "Beni Sürtük Vegan'a götür."

Bölüm 8

Quinn

"D *ios*," diye mırıldanıyor Banner hamburgerinden yarım yamalak bir ısırık alırken. "Bunun içinde et olmadığından emin miyiz?" "Öyle diyorlar." Gülüyorum ve dişlerimi kendi dişlerime geçiriyorum. "Ama bu doğru olamaz. Hiçbir şey
vegan bu suçluluğun tadını
alabilir." "Seninkinin
adı ne?"

"Süper Sürtük'ü aldım." Kıkırdıyorum ve üstteki topuzu kaldırıyorum. "Bakalım. Guac, jalapeños, vegan peyniri, karamelize soğan ve şu kullandıkları sürtük sosu var. Seninki ne?"

"Sloppy Toppy." Bir ısırık daha almadan önce başını sallıyor. "Gelecek hafta buna pişman olacağım. Bu yemeği *Girl, You Better* uygulamama kaydetmemek için kendimi *zor* tutuyorum. Aldığım kalori yüzünden taşaklarımın patlamasını istemiyorum."

"Bunu seni kötü hissettirmek için tasarlamadım ve hey. En azından vegan."

Banner şüpheci bir kaş kaldırıyor ve çenesinden aşağı damlayan sürtük sosunu silkeliyor. "Yarın daha sıkı çalışacağım. Yeni antrenör senin kadar köle gibi çalışmıyor."

"Spor salonuna geri dönebilmek için bu turu bir an önce tamamlamam için bir neden daha. Müşterilerimin bana ihtiyacı var." Bir avuç insanı çalıştırıyorum, Banner da onlardan biri.

"Her gece farklı bir şehirde olmak, bilgelik incilerini kapalı gişe oynayan kalabalıklarla paylaşmak hoşuna gitmiyor mu?" Banner alay ediyor. "Halkın sana yaltaklanması hoşuna gitmiyor mu?"

Bana "yaltaklanacak" bir erkeğe razıyım ama onu görmezden geliyorum. Neden olduğundan bile emin değilim. Reddedilmesinin utancı, yatağımda *tek başıma* uykuya dalmadan önce kayboldu. Beni geri tutan başka bir şey var. Konuşmak istemediğim ama yakında konuşmak zorunda kalacağım bir şey.

"Geldiğin için teşekkürler B," diyorum en iyi arkadaşıma.

İlk günden itibaren, temsilci ve müşteriden daha fazlasıydık. Hastane yatağıma merhametten başka bir şeyle gelmedi. O zamanlar kendisi de üniversiteyi yeni bitirmişti ama hayata bir şans daha vermem için beni ikna etti.

"Princeton'daki ilk durağa kadar gitmek istiyordum," diyor. "Ama iki bebeğim de bunu imkânsız kıldı."

"İkisi de mi?" Hamburger ağzımın yarısına gelmişken duraksayarak soruyorum. "Benden bir şey mi saklıyorsun? Sadece bir yeğenim olduğunu sanıyordum."

"Angela evimdeki diğer bebeğe kıyasla daha kolay." Bana alaycı bir bakış atmak için duraklıyor. "Jared."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. Banner'ın kocası klasik bir alfa erkeği-sahiplenici, bölgeci ve karısından uzak kalmaktan nefret ediyor.

"Gün ağarmadan önce eve dönmek için kırmızı gözle uçuyorum," diyor mağdur bir ses tonuyla.

"Beni kandıramazsın. Onunla birlikte evde olmayı, onun seni orada istediği kadar çok istediğini biliyorum."
Geniş gülümsemesi görülmeye değer güzellikte. "Evet, haklısın. Uzakta olduğum için evimi çok özlüyorum.

O ve Angela. Onlarla hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum. Emzirmeyi çoktan bitirdiğime inanabiliyor musun?" Aniden gelen gözyaşlarına gözlerini kırpıştırıyor. "Sütüm artık tamamen kurudu."

"Sanırım bir tane daha içmen gerekecek," diye nazikçe takılıyorum. "Hazır olduğumu biliyorsun. İkna edilmesi gereken kişi Jared."

Sadece birkaç yıldır evliler, ama Banner'a kalsa, bir ev dolusu bebeğe doğru yol alıyor olacaklardı.

"Seni hiçbir şeyden mahrum edemez. İstersen sana bir düzine çocuk verir."

"Oh, istiyorum." Bana doğru bir bakış attı. "Peki ya sen? Ted'den beri kimse hakkında konuştuğunu duymadım."

Ugh. Adını duymak bile . . .

"Ve ikimiz de bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz," diye mırıldanıyorum, iştahım kaybolurken hamburgerimi yere bırakıyorum.

"Hey, o bir pislikti."

"Neredeyse çok geç olana kadar farkına varamadığım biri."

"Başka biri daha olacak," diyor Banner, sesi nazik.

"Belki bir ihtimal vardır," diye itiraf ediyorum, bunu Banner'la tartışmak isteyip istemediğimden emin değilim.

Kazacak ve ben bu gece bununla ilgilenmiyorum.

"Kim?" diye soruyor, gözleri kocaman açılmış ve sanal antenleri titriyor. "Bana nasıl söylemezsin?"

"Bu resmi bir şey değil. Bir öpücükle-"

"Bir öpücük mü?" Banner fısıltıyla bağırır. "Söyle bana, sürtük. Kendini tutuyorsun." "Önemli bir şey değil. Ean Jagger sadece-"

"*Koç* Jagger?" Banner gıcırdıyor. "San Diego Waves'in koçu Ean Jagger gibi mi?"

"Evet."

"Ve sen bana söylemedin mi?"

"Şimdi sana anlatmaya çalışıyorum ama sürekli bölüyorsun." "Tamam. Bu adil. Şimdi bana her şeyi anlat."

Onunla August'un yaz kampında tanıştığımı hatırlıyorum. Cazibe parıltısı. Princeton'a gelişini ve kalabalığın önünde bana çıkma teklif edişini. Öpüşmeye geldiğimde Banner'ın hem gözleri hem de ağzı kocaman açılmıştı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Banner sersemlemiş gibi başını sallıyor. "Ama o... neredeyse hiç konuşmuyor. Düpedüz ... kaba. Ona Makine diyorlar çünkü fotografik bir mahkeme hafızası var."

"Onun kesinlikle etten kemikten olduğunu doğrulayabilirim."

Ve kemik.

Tanrım, elimdeki kalın, sert boyu. O geniş omuzlar, sivrilen bel ve o kalça. Koltuğumda kıvranıyorum, bacaklarımın arası sıcak ve ıslak.

"Açık olduğumu açıkça belirttim," diye itiraf ediyorum, yüzüm nadiren kızarıyor. "Ama beni geri çevirdi. Hızlı bir sikişten daha fazlasını istediğini söyledi."

"Ean Jagger gibi zeki, yakışıklı, varlıklı, başarılı bir adamın seninle bir geceden fazlasını istemesi kötü bir şey mi? Belki de anlamlı bir şeyler inşa etmek istiyordur?"

Duygularımı çok yakından incelemek istemediğim için

omuz silkiyorum. "Eğer konu o sümüklü Ted ise-"

"Öyle değil." Onu ikna etmek için bakışlarını tutuyorum. "Mesele o değil. Sadece Ean bir geceden ve iyi vakit geçirmekten fazlasını arıyorsa, belki de onun için doğru kişi ben değilimdir diye düşünüyorum."

"Banner omzumun üzerinden bir şeye sırıtarak, "Sanırım bir geceden fazla sürecek," diyor. Makine hakkında söylediklerimi unut. O tam bir hayalperest." "Ha?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ve neredeyse Impossible hamburgerimi düşürüyordum ki 1.80 boyunda, kararlı, güzel kıçlı bir erkeğin masamıza doğru geldiğini görüyorum.

Bölüm 9

Ean

İyi ki doğruca buraya gelmişim, yoksa onu yakalayamayabilirdim.

"*Onu yakaladım*" tamlama. Onu görmek için bir hafta içinde iki kez ülkenin öbür ucuna uçtuğunuzda bir kadının peşinde olduğunuzu inkar edemezsiniz. *Onun sizi* görmezden gelmesine aldırmayıp yine de geldiğinizde.

"Quinn, merhaba," diyorum masasına ulaştığımda. Banner'a başımla selam veriyorum. "Bayan Morales-Foster, sizi görmek güzel."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Koç." Quinn ve benim aramda bir bakış fırlattı, dudakları gülümsedi.

Etrafımıza bir sessizlik çöküyor ve Quinn hâlâ beni izliyor ama konuşmuyor.

"Umarım oğlun Granger sezon başlamadan kendine çeki düzen verir," diye Banner'a tekrar sesleniyorum, çünkü Quinn bu konuşmada resmen dilsiz.

"Kendini toparlayacaktır," diyor. "Söz veriyorum, antrenman kampının ilk günü onu orada tutmaya hazır olacağım."

Başımı salladım ve hafifçe gülümsedim. "Bunu duyduğuma sevindim."

Banner telefonundan saati kontrol ederek, "Yetişmem gereken bir uçak var,"

diyor. "Şimdiden mi?" Quinn arkadaşına ters ters bakarak sorar. "Kırmızı göz

olduğunu sanıyordum."

"Hâlâ otele uğrayıp valizimi almam gerekiyor." Ekranına birkaç kez dokunuyor. "Bir Uber çağırıyorum."

Quinn kaşlarını çatarak, "Şoför burada bekliyor," diye itiraz eder.

"Harika. Gitmeye hazır olduğunuzda," diyor Banner, ayağa kalkarak, "sizi gitmek istediğiniz yere götürecek."

"Banner-"

"Seni seviyorum," diye araya giriyor Banner Quinn'in yerine ve sarılmak için uzanıyor. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Seni gördüğüme sevindim Koç. Granger'ın gelişimi hakkında seni ve ön büroyu bilgilendireceğim."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Eve iyi yolculuklar."

Quinn'e son bir kez bakarak kapıya doğru yöneldi. "Oturabilir

miyim?" diye sordum.

"Burada mı?" Quinn kaşlarını kaldırıyor ve ağzının gür çizgisini düzeltiyor. "Emin misin? İşleri çok hızlı götürmek istemem."

Yarı eğlenmiş, yarı kızgın bir şekilde nefesimi üflüyorum. "İlk buluşmada seninle yatmak istemediğim için kendimi suçlu hissetmeme neden olmayacaksın. Eminim bu bir tür çifte standarttır."

Omuzlarını silkiyor, çıplak omuzları pürüzsüz ve hafifçe bronzlaşmış. Elbisesinin korsajı göğüslerinin yüksek kıvrımlarını sarıyor. Parmak uçlarıyla tutturulmuş, yeni bir kuruş gibi parlak ve bakır rengi saçları restoranın ışıkları altında parlıyor. "İstersen oturabilirsin."

Bir koltuk çekip arkama yaslanıyorum ve o başını kaldırıp beni izleyene kadar onu izliyorum. "Neden bana kızgınsın?" Birkaç dakika daha sessiz kaldıktan sonra soruyorum.

"Kimse eli kolu bağlı ve azgın kalmak istemez, Koç." Dudaklarını alaycı bir açıyla büktü. "Sanırım kafam karıştı. Senin ne hakkında olduğunu bildiğimi sanıyordum. Yanlış hesaplamış olmalıyım."

"Ne istediğimi sanıyordun? Aynı şeyi istediğimizden oldukça eminim ama ben sadece biraz daha beklemek istedim."

"Senin sadece bir güdük mırıldanıcısı olduğunu sanıyordum." Beni deli eden o güzel omuzlarını umursamazca bir kez daha silkiyor.

"Güdük mırıldanıcısı da neyin nesi?" İşlerin umduğum gibi gitmemesine biraz sinirlenerek soruyorum. "Ampüteleri becermekten zevk alan biri," diyor, gözlerini kasıtlı bir şekilde benimkilere kaldırarak

Provokasyon.

Kıpırdamadan duruyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bunu hak etmiyorum," diyorum usulca. "Tanıştığımız andan itibaren seninle aramda bir bağ hissettim. Hatta tanışmadan önce bile."

Telefonumu cebimden çıkarıp uygulama simgeleri arasında gezinerek *Girl, You Better'*a ulaşıyorum. "Bunu *beta* sürümündeyken indirmiştim. İki kitabını da okudum. San Diego'da yaşarken Los Angeles'taki spor salonuna yazıldım, şehirde olduğumda ve orada çalıştığımda seni görme ihtimalim var."

Demek istediğimi vurgulamak için parmağımı masaya vuruyorum. "Kendimi bir değil, iki değil, üç kez seninle birlikte ortaya koydum, bunun nereye varabileceğini görmek için çok fazla risk aldım."

Ona dik dik bakıyorum, söylediğim her kelimede gözlerinin büyüdüğünü gördüğümde kayıtsız kalıyorum. "Ve sen beni bu kadar aşağılık bir şeyle suçlamaya cüret ediyorsun? Bu kadar sapkınca? Senin için hissettiğim şey..."

Saf.

Kelimenin ağzımda erimesine izin verdim. Bunu ona vermeyeceğim. Onunla bir şansın benim için ne anlama geleceğini, ona ne kadar hayran olduğumu, onu olduğu kişi için ne kadar çok istediğimi ve birlikte ne olabileceğimizi göremiyorsa, o zaman siktir et.

Ayağa kalkıp odayı geçiyorum, giderken telefonumdan bir Uber seçiyorum. Atlanta'nın yaz havası küçümsenmiş bir sevgili gibi yüzüme tokat gibi çarpıyor - ironik, çünkü haksızlığa uğramış hisseden benim. Kapı arkamdan açılıyor, gülüşen lokantacıların ve Dirty South hip-hop'ın sesleri sızıyor.

"Uber'ini iptal et." diyor.

Aşağı bakıyorum ve bakışlarımız çarpışıyor. O yaprak yeşili gözler ve arkalarındaki direnç ve güç karşısında yumuşamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bir arabam var." Başını park yerindeki koyu renkli bir cipe doğru eğiyor. "Seni gitmek istediğin yere götürebilirim. En azından bunu yapabilirim."

"Tek istediğim seni daha iyi tanımakken, bir velet gibi davranıp beni haksız yere aşağıladıktan sonra en azından bunu yapabileceğini mi söylüyorsun? Sana saygı duymak için mi?"

Bakışlarını yere indiriyor ve başını sallamadan önce dudaklarını büzüyor. "Aşağı yukarı öyle, evet." Bir an için kıpırdamıyorum, zar zor nefes alıyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir nefesle Uber'imi iptal ediyorum.

"Hadi gidelim." Onu beklemeden işaret ettiği cipe doğru ilerliyorum. Arka koltuğa tırmanıyorum ve dirseğimi cama dayayarak kapıya yaslanıyorum.

"Nerede kalıyorsun?" diye soruyor.

Kahretsin.

"Henüz tam olarak bir otelim yok," diye mırıldanıyorum.

"Ne? San Diego'dan onca yolu kalacak bir yer bulmadan mı geldin?" "Bir son dakika kararıydı."

Sonraki birkaç dakika boyunca tek ses, aracın rölantide çalışan motorunun alçak homurtusu, klimanın vınlaması ve ses sisteminden belli belirsiz çalan Anita Baker'ın "Sweet Love" şarkısı.

"Geldiğine sevindim." O kadar yumuşak söylüyor ki ilk başta hayal ettiğimi sanıyorum.

Ona bakmak için dönüyorum, sokak lambasının her parıltısı gözlerindeki, yüzündeki şaşkınlığı ortaya çıkarıyor. "Öyle görünmüyordu." Sertliğimi koruyor, üzerimde kurduğu hâkimiyete boyun eğmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Bu hafta aramalarını ve mesajlarını görmezden geldiğim için özür dilerim." Uzun bir nefes verdi. "Bir velet gibi davrandım ve haklısın. Bunu hak etmedin."

Koltuğa dönüyorum ve sırtımı kapıya yaslıyorum, böylece onu tamamen görebiliyorum. "Neden?" Omuz silkiyor, gözlerini aramızdaki koltuğa indiriyor.

"Bilmiyorum. I-"

"Bana yalan söyleme, Quinn." Uzanıp işaret parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum.

"Neden?" Birkaç saniye gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve dudağını ısırıyor. "Bir adam var."

Elim yüzünden düştü ve sırtım kaskatı kesildi. Bunu beklemiyordum. Ne kadar aptalım. O çok güzel, başarılı ve akıllı. Tabii ki *bu adam var*. Muhtemelen onunla birlikte olmak isteyen tüm erkekler için bir döner kapısı vardır. Tanımadığı rastgele bir koç ortaya çıkmaya başlar, ama o erkekleri seçer ve ben çok hızlı, çok derine indim. Aramadığı bir şey yapmaya çalıştım.

"Şu anda yüzündeki o çatık kaşlarla ne düşünüyorsan," diyor alaycı bir gülümsemeyle, "muhtemelen yanlış düşünüyorsun."

Başımı salladım. Düşüncelerim bir an için çılgına dönmüştü. "Anlat bana."

Eteğinin ipeksi kumaşını düzeltiyor ve "güzel ayakkabılarının" paçalarını ve topuklu ayakkabılarını giydiğini fark ediyorum.

"Yaklaşık bir yıl kadar önce bir adam vardı," diyor, "bana gelmeye başladı. Onunla yayıncımın düzenlediği bir sektör partisinde tanıştım. Yakışıklıydı ve harika bir mizah anlayışı vardı. İnanılmaz sohbetlerimiz oldu. Ondan etkilenmiştim. Birkaç hafta çıktık ve ben bunu bir sonraki seviyeye taşımaya hazırdım."

Bu konuşmayla ilgili her şeyden nefret ediyorum, özellikle de nereye varacaksa çünkü yüzündeki ifadeye bakılırsa iyi bir yere varacak gibi görünmüyor.

"Bir gece akşam yemeği için onun evine gittim ve ona hazır olduğumu göstermeye kararlıydım..." Başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. ". . . bilirsin."

Sikişmek için.

Umarım bunu söylemez, çünkü bu kadar tatlı, seksi ve güçlü bir kadının kendini bir yerlerde değersiz olduğunu kanıtlamış birine vermesi düşüncesi beni hasta ediyor.

"Bir gecelik çanta ve her şeyi hazırladım." Acı acı gülüyor. "Öpüşüyorduk ve ona rahatlamak istediğimi, üstümü değiştirmek istediğimi söyledim."

Kendinden emin bir şekilde yukarı bakıyor. "Çorabı artık uzvunuza giydiğinizde, silikon bir astar var ve bütün gün terledikten sonra ... şey, her zaman taze hissetmiyorsunuz." Yüzünü buruşturuyor. "Kokmuyor ama yalnız uyuduğumda bile yatmadan önce temizlemek ve duş almak konusunda titizim. Başka biriyle yatarken ... kesinlikle önceden duş almayı tercih ederim, özellikle de ilk seferde."

Kucağına bakıyor ve devam etmeden önce derin bir nefes alıyor. "Eve geri döndüğümde onu göremedim ve koridorda dolaşmaya başladım. Yatak odasında beni daha fazla oyalayabileceğinden emin olmadığını fısıldadığını duyabiliyordum. Bunu çok istediğimi ve muhtemelen uzun zamandır seks yapmadığım için sertleştiğimi söylüyordu. Ona 'bebeğim' diye seslendi ve yeni ürününe yatırım yaptığımda buna değeceğini söyledi. Beni istediği için değil, gelecekleri için sikeceğini söyledi."

Mizahsızca gülüyor. "Yeni bir direnç bandı için patenti olduğu ortaya çıktı. Sanırım biraz

bir tür cinsel köpekbalığı tankı."

"Umarım onun lanet suratını tokatlamışsındır," diye homurdanıyorum, ellerim koltuğun yan tarafında yumruk şeklinde kıvrılmış. "Onunla yüzleştim, evet," diyor gülümseyerek. "Ama tokat atmadım. Sadece benden uzak durmasını söyledim.

ve sokakta onun bir pislik olduğunu ve hayvanlarla ilişkiye girdiğini söyleyeceğime söz verdim." "Lanet olsun." Islık çaldım. "Sert ama umarım *LA Times*'a bir ilan vermişsindir."

"Aslında çok uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yaptım." Parmaklarını kucağında çeviriyor, dudaklarından acı bir kahkaha dökülüyor. "Ağladım."

"Ağladın mı?" diye sordum. "O orospu çocuğu için mi?"

"Hayır." Arabanın loş iç ışığında gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Benim için, Ean. Kendim için ağladım."

Bölüm 10

Quinn

Başımı çaresizce sallıyorum, bu duyguyu, bu tepkiyi kendim de tam olarak anlayamıyorum. "Muhtemelen bunu terapistimle çözmem gerekiyor," diyorum, gülmeye zorlayarak ve ikimizi de kandırmayarak. "İfade etmesi çok zor."

"Dene." Bizi ayıran koltuğa uzanıyor ve elimi tutuyor. Restorana girdiğinden beri ilk kez rahatlıyorum. Belki her şey yoluna girecek. Belki de her şeyi mahvetmedim.

"Yaptığım işi yapacak gücü bulmam uzun zamanımı aldı," diyorum. "Kariyerimi kastetmiyorum. Sabahları kalkmayı kastediyorum. Aynaya bakmak ve gördüğüm şeyi olduğu gibi kabul etmek. Yeni gerçeklik ve her şey."

Sessizleşiyorum ve elimi sıkarak devam etmemi işaret ediyor.

"Protezle yürümeye ilk başladığınızda," diyorum, "sürecin bir parçası da protezin sizi destekleyeceğine inanmayı öğrenmektir. Altınızda duracağına inanmak. Bu bir tür inanç gerektirir. Bacağınızı kaybettiğinizde tüm denge merkeziniz altüst oluyor. İlk başladığımda en büyük korkum düşmekti, özellikle de toplum içinde. En kötüsü de acıyan bakışlar ya da daha kötüsü kasıtlı olarak bakılmamasıydı. Sizi görmezden geliyorlardı çünkü bu *onları* ne kadar rahatsız ediyordu. Bu bakmamaları uzun, kaba bakışlardan çok daha derinden hissettim çünkü bunlar beni görünmez ilan ediyordu."

Yutkunuyorum ve gözlerimi kasıtlı olarak kaçırarak devam ediyorum. "Bir konuşmacı olacak kadar kendime güvendikten ve ilk maratonumu koştuktan, bir daha asla yapamayacağımı düşündüğüm tüm bu şeyleri yaptıktan sonra bile, hala bir randevuya çıkmamıştım."

Parmakları parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor ve tekrar başka tarafa bakmadan önce yukarı doğru bir bakış atıyorum.

"Belalı biri olduğumu biliyordum," diyorum kendimi küçümseyen bir kıkırdamayla. "Zeki, iyi bir konuşmacı ve harika bir iş kadını olduğumu biliyordum ama kendimi arzu edilir biri olarak görmem uzun zaman aldı. Bir *bütün* olarak, bacağım gitmiş olsa bile, ama başardım. Saygı duyduğum ve bana saygı duyan insanlarla çıkmaya ve yakınlaşmaya başladım. Bazen garip hissettim ama asla istenmediğimi düşünmedim. Bu, dışarıda size böyle hissettirecek erkekler olmadığı için değil, çünkü var. O erkeklerin hayatıma girmesine izin vermemeye dikkat ettim. Akıllıca seçim yapmak için kendime güvendim. Ve sonra yapmadım."

Başımı sallıyorum ve duygularımı yutuyorum. "İstemek için yanlış adamı seçtim," diyorum, hissettiğim tüm öz-sansürü Ean'a attığım bakışa dökerek. "Kendim için yarattığım, sert, kendinden emin ve tam da olmam gereken kişi olduğum dünyaya birinin sızmasına izin verdim. Beni istenmeyen biri gibi hissettirmesine izin verdim. Bütün olmadığımı." Başımı eğiyorum ve dudağımı ısırıyorum. "O zamandan beri bir daha denemedim."

"Bir yıldır kimseyle *birlikte* olmadın mı?"

"Doğru." Kirpiklerimi kaldırıp gözlerini üzerimde yakalıyorum, şefkatli ve sıcak. "Protezi ilk kullanmaya başladığım zamanki gibiydi. Beni tutacağına güvenmiyordum ve düşmekten korkuyordum ama şimdi düşmenin bu hayatın bir parçası olduğunu fark ediyorum. Düşmek

istemiyoruz çünkü incinmekten korkuyoruz ama bazen yapabileceğimiz en insani şey incinmek ve yapabileceğimiz en cesur şey de iyileşmektir. Geçen yıl bunu unutmuşum."

"Neden ben?" diye soruyor ve tüm güzelliğiyle ne kadar muhteşem olduğu konusunda iltifat beklemiyor.

düşünceli bir ihtişam. Gerçek merak, sorguyu tatlandırıyor.

"Tanrım, bilmiyorum." Yalan söyleyerek omuz silkiyorum. "Basketbol kampında bana dokunduğunda seninle aramda bir bağ hissettim. . . bana dokunduğunda-"

"Sırtına. Sırtına dokundum ve sana bu şekilde dokunduğum için beni bir sapık olarak gördüğünden emindim."

"Hayır. Aslında dokunulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüm. Beni ben olduğum için istediğine inandığım bir adam tarafından dokunulmak. Benden kahve istedin ama daha fazlasını istediğini söyleyebilirim."

"Çok fazla şey istedim," diye mırıldanıyor.

"Yolculuğumda neyi fark ettim biliyor musun?" Yumuşakça sordum. "Bazen çok fazla şey istemek iyidir. Bazen 'çok fazla' istemek her şeyi elde etmenin yoludur."

Gözlerinde bir duygu parlaması -duygu, arzu, derin, karanlık ve saklı bir şey- beliriyor. "İstediğim şeyin peşinden gitmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Aynı anda heyecanlı, kararsız ve bakışlarının yoğunluğundan tahrik olmuş bir şekilde başımı sallıyorum. "Tamam," diyor ve bizi şoförden ayıran bölmeyi kilitlemek için düğmeye basıyor.

"Yapacağım."

Bölüm 11

Ean

Arka koltukta bir an için tek ses, bölmenin yerine kilitlenirken çıkardığı küçük tıkırtı oluyor ama Quinn'in hızlı ve kesik kesik nefesleri havayı dolduruyor. Loş ışıkta bakışlarımız birbirine karıştığında, çıra tutuştuğunda çıkan kıvılcımlar gibi. Keskin, hızlı ve parlak. Elini tekrar uzatıp dudaklarıma götürüyorum. Yüzüne bakmadan, ağzımı avucuna bastırıyorum ve sonra parmaklarının arasına öpücükler serpiştiriyorum, parfüm gibi bileğine öpücükler püskürtüyorum. Dirseğinin içindeki hassas deriyi yalayarak koluna doğru ilerliyorum ve ince bedeninde bir titreme hissediyorum.

Başparmağımı göğüs ucuna sürtüyorum ve askısız elbisesinin ipeğinin altında boncuk boncuk oluşunu izliyorum. Başı geriye doğru eğiliyor ve tam istediğim gibi koltuğa yaslanıyor. Öpücüklerim kulağının arkasındaki narin parşömen derisinden inatçı çenesine ve dudaklarına doğru ilerliyor. Dilimle ağzının tatlı, ipeksi iç kısmını süpürerek dalan bir öpücük bu. Alt dudağını sertçe emiyorum ve sonra küçük ısırıklarla yumuşatıyorum. Elimi buklelerinin kısa başlığına sokuyorum, ipeksi tellerin parmaklarıma yapışmasının tadını çıkarıyorum.

"Göğüslerini emmek istiyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Yapabilir miyim?" Göğsü derin bir nefesle kabarıyor ve başını sallıyor. "Evet. Tamam."

Ağzımı boynundan aşağı kaydırıyorum, o temiz, narenciye kokusunu içeri çekiyorum ve köprücük kemiğini öpüyorum. Dudaklarımla elbisenin yakasını kavrıyor, ağzımı meme uçlarına değdirme vaadiyle onunla alay ediyorum. Kıpırdanıyor, kalçaları dönüyor ve boğazından kaçan küçük iniltiler duyuyorum.

İşte bu, bebeğim. Seni de benim gibi çıldırtana kadar bunu istemeni istiyorum.

Ağzımı elbisenin içinden bir meme ucunun üzerine açıyorum, ağzımın sert emişiyle ipeği nemlendiriyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, sırtını kamburlaştırıp meme ucunu ağzıma daha da bastırıyor. "Jag, hadi."

Kahretsin, bu çok seksi. Bana daha önce hiç böyle seslenmemişti ve gece bitmeden adımı böyle haykıracağından eminim. Onu sikmeyi otele saklayacağım. Şimdilik, sadece bu hoş adamın deri koltuklarına boşalmasını istiyorum.

Ağzıma almaya devam ediyorum ve elimi kalçasında gezdiriyorum, teni çok pürüzsüz ve sıkı. Bir parmağımı amını örten ipeğin üzerinde gezdiriyorum.

"Tanrım," diye inleyerek parmak eklemimi klitorisine bastırdım. "Damlatıyorsun. Seni tatmak için sabırsızlanıyorum." İnliyor ve kıvrılıyor, göğüslerini ortaya çıkarmak için askısız elbiseyi aşağı doğru sallıyor. Duruyorum ve bakıyorum.

Tekrar sormayı düşünmeden önce ağzımı dayadığım şeker kaplı meme uçlarıyla dolgun ve sertler.

"Evet." Zevkle nefes alıyor ve ben de başımı onun üzerine eğiyorum. Parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor, itiyor, ağzımı tatlı, yumuşak etiyle dolduruyor. Ağzımı birinden diğerine geçiriyorum, ikisinin de tadını, hissini seviyorum, ta ki nefes nefese kalıp yalvarıncaya, bacaklarını

ince, küstah bir davetle açıncaya kadar.

"Ne istediğini bilmeni seviyorum," diyorum ona, elim göğüslerinin arasındaki çıplak tende, karnının üzerinde, elbisesinin altında ve kalçalarının arasında geziniyor. Parmaklarımı onun içine sokuyorum

ve parmaklarımın ucuyla klitorisini ovuyorum. Sarsılıyor, kalçaları kalkıyor. Tekrar başlıyorum, küçük sinir düğümünü sıkıştırıp bükene kadar dokunuşumu sertleştiriyorum. Islaklığının sesi kanımı ateşe veriyor. İnliyor, dudağını ısırıyor ve uzanıp kendi göğsünü tutuyor, meme ucunu çimdikliyor. Yere doğru kayıyorum. Ben iri bir adamım ve burası dar bir alan ama sadece iki şey için yere ihtiyacım var. Ağzım ve onun amı.

Külotunu bacaklarının üzerinden aşağı sıyırıyorum, proteze ulaştığımda dikkatli oluyorum. Onu incitmek istemiyorum ve yapacağım herhangi bir şeyin incitip incitmeyeceğinden de emin değilim.

"İyisin," diyor, gülümsemesi kararsız ama yine de emin. "Acımıyor."

Başımı sallıyorum ve bacaklarını omuzlarımın üzerine kaldırıyorum. Elbisesi ve külotu olmadığı için uyarılmışlığının kokusu yoğun ve her tarafımı sarıyor. Bu beni inletiyor. Buradan nasıl canlı çıkacağımı bilmiyorum. Burnumun yan tarafını uyluklarının içindeki deriye sürterek bana, en gizli, en mahrem yerine bu kadar yakın olmama alışmasına izin veriyorum. Uylukları yanaklarıma değip titrediğinde daha derine itiyorum, dilimle nemli, dolgun dudaklarının arasında geziniyorum.

"Oh," diyor ve tek kelimeyi bir sonraki oktava gönderiyor.

Tekrar yapıyorum, daha uzun bir kaydırma. Dilimi klitorisine daha bilinçli bir şekilde bastırıyorum. Parmakları saçlarımı sıkıyor, beni teşvik ediyor. Kaygan dudaklarından birini ağzımın içine çekip yalıyorum.

"Yüce Tanrım," diye nefes nefese kalıyor, kurtulmak için kalçalarını kıvırıyor. "Bu çok fazla. Yapamıyorum..." "Durmamı mı istiyorsun?" Diğer dudağını ısırarak soruyorum.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırarak bacaklarını sırtımda birleştiriyor. Protez bacağının orantısız ağırlığını diğerinden daha fazla hissediyorum ve onun dünyada gezinmesini, dezavantaj olması gereken bir şeyi avantaja, sadece kendisi için değil yüz binlerce kişi için bir yaşam biçimine ve ilhama dönüştürmesini düşünmek, ona daha da fazla değer vermemi sağlıyor. Ciddi bir açgözlülükle yalamaya başlıyorum, bu konuda özensizleşiyorum. Onu daha geniş açmak için kalçalarının altından kaldırıyorum, yaklaştırıyorum. Klitorisini çimdikliyorum ve bacaklarının arasındaki vadiyi öpüyorum, ta ki ağzından yüksek sesli iniltiler sızana ve vücudundan ıslaklık akıp beni tutkusuyla ıslatana kadar.

Onun tam memnuniyetinde boğuluyorum.

Bölüm 12

Quinn

Bu çok iyi hissettiriyor.

Arkamda duran Ean ellerini kalçalarıma yerleştiriyor ve dudaklarını ensemde gezdirmek için eğiliyor. Ağzını oradaki hassas derinin üzerinde açıyor ve emiyor.

Ellerim titriyor ve çantamdan anahtar kartını çıkaramıyorum. Pes ediyorum ve geniş göğsüne yaslanıp başımı ona yaslıyorum. "Böyle devam edersen asla içeri giremeyeceğiz."

"Bu noktada, bunu burada yapmaktan daha iyisini yapamam," diye kıkırdıyor, nefesi kulaklarımın etrafında kıvrılan kısa saçlarımın arasından geçiyor. "Ama bırak deneyeyim."

Anahtarı aldı ve bizi içeri aldı. İçeri adımımızı atar atmaz, hava beklentiyle yoğunlaşıyor. Arzuyla.

Belirsizlikle.

Gerçeklik anı. Her şeyi açığa çıkarma zamanı.

Kalan uzvum hakkında utandığımdan değil. Sadece *partnerimin* ilk seferde nasıl hissedeceğinden emin değilim. Bu önemli bir ayrım. Erkeklerin iyi olacaklarını düşündükleri zamanlar oldu, ancak beni, nispeten "normal" görünen ve Louboutin giyen ten rengi bir protezle dolaşmak yerine, bir uzvun olması gereken yerde boş bir alan görme gerçeği onları rahatsız etti. Mutlu bir yüze benzeyen bir yara izi olan yuvarlak bir kütük. Onları tanımadığımdan değil ama bazen onlar da *kendilerini* tanımıyorlardı. Bununla iyi olacaklarını düşündüler ama uyum sağlamakta zorlandılar. O adamlara kapı gösterildi. Kendimi bir hayır kurumu gibi ya da sevişmek için uğraşmak zorunda kaldıkları biri gibi hissetmeme gerek yok.

Ted ve ben hiçbir zaman seks yapmadık, bu yüzden onun hoşnutsuzluğunu ya da rahatsızlığını gizlemek için yüz hatlarını düzeltmesini izlemek zorunda kalmadım, ama eminim yapsaydık, göreceğim şey buydu. Onun böyle bir adam olduğunu çok geç anladım.

Ritz'in başkanlık süitinin cömertliğinin derinliklerine doğru yürüyorum. Keskin çizgiler ve metalden oluşan şık modernlik soğuk gelebilir ama koyu renkli ahşap aksanlar ve Güneyli misafirperverliği mekânı ısıtıyor.

"Hâlâ iyi miyiz?" Ean kapıdan soruyor.

"Evet." Başımı salladım ve omzumun üzerinden ona gülümsedim. O da bana gülümsüyor, yanıma geliyor ve ellerini kollarımda gezdirerek parmaklarımızı birleştiriyor. Beni öptüğünde, ağzımı derinlemesine keşfediyor, o kadar derin ki dilinde amımın tadını alıyorum. Öpücük daha sıcak, daha sert, dudaklarım acıyana kadar büyüyor ve beni tekrar ıslatıyor. Külotum cebinde, bu yüzden ıslaklık kalçalarımdan aşağı damlıyor. Ağızlarımızın arasında nefes alış verişimiz ağırlaşıyor ve her iki elinde birer yanak olmak üzere kıçımı sıkmak için uzanıyor.

"Seni becermek istiyorum," diye fısıldıyor alnını benimkine yaslayarak. "Hem de çok, Quinn, ama eğer rahat değilsen, artık istemiyorsan-"

"Seviyorum." Başparmağımla dolgun dudaklarını okşayıp ağzına doğru itiyorum. Hemen emiyor, başparmağımı ağzının derinliklerine çekiyor ve her emişinde içimde bir kıpırdanma oluyor. Onun tutkusu bir makara gibi ve ben onun en ufak dokunuşuna karşılık veriyorum.

"Önce hızlıca bir duş almamın sakıncası var mı?" diye sordum. "Havayı bozmak istemem ama ben-" "Zaten açıkladın ve ben iyiyim. Acele etmeyin."

Başımı sallayıp hızla yatak odasına yürüyorum ve kapıyı kapatıyorum, hemen diğer tarafta Sports Center'ın başladığını duyuyorum. Sırıtıyorum ve başımı sallıyorum. Hiçbir zaman ondan uzak kalamıyor.

Bir otel banyosunda neyle karşılaşacağımı asla bilemiyorum, ancak Willa otelin ihtiyaçlarımı karşılayacağından emin olmak için önceden aramak konusunda çok iyi. Elbette evdeki duşuma hiç benzemiyor; bir bank, birkaç tutunma çubuğu, ayarlanabilir bir el duş başlığı ve çok sıcak suyla kendimi yakmamak için bir basınç karıştırma valfi ile donattım. Yine de bu harika. Duşakabinde bir bank var. Suyu başlatıyorum, sonra protezimi çıkarmak için küvetin kenarına oturuyorum. Sıkı astarı güdüğümden sıyırıyorum ve her gün astar ve kalan uzvum için kullandığım antibakteriyel temizleyiciyi alıp üstünkörü bir temizlik yapıyorum. Duş almak üzere olmama rağmen, temizleyicinin bir kısmını ellerime pompalıyorum ve burada olduğum sürece güdüğüme sürüyorum ve bu çok kolay oluyor.

Bunu yaptıktan sonra, bacaklarımı küvetin kenarına doğru sallıyorum, astarımı kurutma rafına yerleştiriyorum ve birlikte seyahat ettiğim katlanabilir yürütecin zaten kurulu olduğu duşa atlıyorum. Duş almak tehlikeli olabilir. Islak fayansların üzerinde tek ayak üzerinde zıplamak felakete davetiye çıkarmak demek, bu yüzden yürüteç beni güvende tutuyor. Ean'den ayrılalı sadece birkaç dakika oldu ama bank sayesinde duşu ve saçımı yıkamayı hızlı ve olaysız bir şekilde tamamladım. Kendimi tutunma çubuğundan yukarı çekiyorum ve yürüteci kullanarak oturup kurulandığım küvetin kenarına geri dönüyorum.

Bunun olacağını tahmin etmediğim için yanıma en seksi iç çamaşırlarımı almadım ama petrol mavisi kısa saten bir slip giydim. Simli bir frastaglio dalan yakayı çerçeveleyerek boynumu ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Vücudumu formda ve sağlıklı tutmak için çok çalışıyorum. Bununla gurur duyuyorum, ancak bir partnerin beni protez olmadan ilk kez görmesinin kaçınılmaz gerginliği hala karnımın içini çiziyor.

Derin bir nefes alarak yemek odasına doğru birkaç adım atıyorum ama yatak odasının kapısının çerçevesinde duruyorum. Ean kanepede oturuyor, kaslı bacakları önünde sonsuza dek uzanıyor. Televizyon seyrederken ellerini başının arkasında birleştiriyor, bu pozisyon kollarındaki kasları esnetiyor. Ufak bir gerginlik var, ama bu vücudumun ihtiyacının ezici kükremesini azaltmıyor.

Onu istiyorum.

Ve ondan gördüğüm her şey beni istediğine işaret ediyor, olduğum gibi.

Boğazımı temizliyorum ve kafası yatak odasının girişine doğru dönüyor. Ağzı hafifçe aralanıyor ve televizyonu kapatmak için kumandayı kapıyor. Gözleri, makyajsız yüzümün üzerinde, ıslak ve hafifçe kıvrılmış saçlarımın tepesinden başlıyor. Bakışları göğüslerimin üzerinde gezinirken ısınıyor ve meme uçlarım ipeğin altında geriliyor. Bakışlarının yoğunluğu bir dokunuş gibi hissettiriyor. Gözleri daha da aşağıya kayıyor ve ne gördüğünü biliyorum. Terliğim uyluğumun ortasına denk geliyor, böylece ilk kez diğer bacağımın zayıf, kaslı kıvrımının yanında havada süzülen kütüğümü görüyor. Gözlerini benimkilerle buluşturmak için tekrar yukarı kaldırıyor ve arzusunun soğumadığını görmek beni rahatlatıyor. Aksine, ayrı kaldığımız süre uzadıkça bakışları daha da ısınıyor.

Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyor. Üzerimde bir ayak yükseliyor ve ben de başımı geriye doğru eğip, benimkilere cevap veren duygularla parlayan karanlık gözlerle buluşuyorum. Sadece arzu ve tutkudan değil, son kez zorladığım hızlı sevişmenin ötesine geçen bir ihtiyaçtan kaynaklanan bir duygu. Yakınlık ve anlayış ihtiyacı. *Samimiyet.*

"Çok güzel görünüyorsun," diye nefes alıyor, sesi boğuk. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Başını eğiyor, elini nemli saçlarımın arasına sokuyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Dilini ağzımın içine sokması acil ve ani bir hareket. Vücudu açlığını pek çok şekilde itiraf ediyor. Saçlarımdaki parmaklarının sıkılaşması. Boğazının arkasından gelen boğuk sesler. Zorlayıcı

Ağzının tadını çıkarıyor, alıyor ve alıyor ve alıyor, sert gövdesinin bana karşı titrediği çaresiz bir açlık.

Elleri kıçıma kayıyor ve kollarını kıçımın altında kavuşturuyor, beni kaldırıyor ve hızlı adımlarla yatağa doğru yürüyor. Bana yardım ediyormuş, yürüyemediğim için endişeleniyormuş gibi değil, sanki onun taşıyacağı, tüylü yatağa yatırıp sahipleneceği benmişim gibi beni sahiplenerek kaldırıyor. Üzerimde duruyor, gözlerini vücudumda gezdiriyor, alt dudağını ısırıyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Nazik olmak için elimden geleni yapacağım," diyor sesi titreyerek. "Ama seni çok istiyorum." "Nazik olmaya ihtiyacım yok." Elini kendi elimle yakalamak için uzanıyorum. "Becerilmeye ihtiyacım var."

Sözlerim onu harekete geçirdi ve kısa saçlarının kaba dalgalarını karıştırarak polo tişörtünü başından geçirdi. Aceleyle, yatağın ucunda çırılçıplak kalana kadar pantolonunu, külotunu ve çoraplarını çıkardı.

Güzel. Tanrım.

Ean'in vücudu disiplinin, sıkı çalışmanın, kas ve sinirin bir haritasıdır. Göğüsleri dolgun ve kabarık, uçları koyu renk meme uçlarıyla kaplı. Karın kaslarından oluşan dört yığın, karnından aşağıya doğru inen çıkıntılı bir merdiven oluşturuyor ve dar bir bele doğru sivriliyor. O bir aygır, uylukları uzun, yağsız ve esnek. Baldırları tik ağacı gibi oyulmuş ve şekillendirilmiş.

Ve sikini.

Eşin eşi tanımasının atavistik bir tepkisiyle, ağzımı tamamen dolduracak iki büyük taşakla çerçevelenmiş, uzun ve gururlu bir şekilde sarkan sikini görür görmez bacaklarım açılıyor. Başından beri ona nasıl sakso çekmek istediğimi hatırlayarak yutkunuyorum.

"Aletini emebilir miyim?" Nefes nefese ve susamış bir şekilde sordum.

Gözleri parlıyor ve boğazının güçlü sütunu derin bir yutkunmayla kasılıyor. Sözsüzce yatağa tırmanıyor, kalçalarını gövdemin üzerine yayıyor ve siki dudaklarımın üzerinde, ulaşamayacağım bir yerde durana kadar yukarı kayıyor. Onu tatma, boğazımın duvarlarını kazımasını hissetme ihtiyacıyla neredeyse inleyeceğim. Aradaki mesafeyi kapatmak için hiçbir hamle yapmıyor, ne kadar çok istediğimi görmek için bekliyor.

Çok istiyorum.

Tacı dudaklarıma değene kadar başımı kaldırıyorum. Tuzlu ön spermi ağzımın köşesine kayıyor ve onu yakalamak için dilimi oynatıyorum.

"Kahretsin," diye soluyorum, dilimi içeri çekiyorum, ağzımın çatısına bastırıyorum, böylece onun tadını tamamen çıkarabiliyorum. "Tadın çok güzel, Jag."

Ağır nefesler göğsünü ve karnındaki kasları şişiriyor. Kalçalarını başımın iki yanında biraz daha açıyor, kendini ağzıma doğru dikkatli bir şekilde birkaç santim indiriyor.

"Mmmmm," diye inliyorum dudaklarımın arasından geçip boğazımın arkasına doğru kayan uzunluğunun etrafında. Ağzımı yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı kaydırıyorum, kaygan, sıcak sertliğin tadını çıkarıyorum. Başımı geri çekiyorum, aletini bırakıyorum, taşaklarından birini emmek için açı yapıyorum.

"Siktir, Quinn," diye kükrüyor. Her bir topunu parlayana ve sikindeki damarlar gerilene kadar yalıyorum. Aşağı uzanıyor, çenemi tutuyor ve kendini ağzıma geri itiyor ve kalçaları acımasız itişlerle pistonlanıyor ve onu boğazımın arkasına vuruyor.

"İyi misin?" Bana bakıyor. Neredeyse çılgınca başımı sallıyorum, boğazımdan aşağı dökülmeden önce duracağından korkuyorum. Bunu istiyorum. Onun özünün ağzımı kaplamasını, bir nehir gibi içimin en derin kısımlarına akmasını istiyorum.

Hareketleri agresif ve çıkardığım öğürme sesleri, yüzüme dökülen gözyaşları onu teşvik ediyor gibi görünüyor. Nazik parmakları yanaklarımdaki ıslaklığı siliyor ve yavaşça çekiliyor.

"Jag, hayır." Aletini yeniden yakalamak için başımı hareket ettiriyorum ama başparmağını dudaklarıma bastırıyor. Geriye doğru kayarak yataktan kalkıyor ve gözlerini pahalı saten ve ipeklerle kaplı vücudumda gezdiriyor.

"Sana göstereyim," diyor, gözleri üzerimde geziniyor, elleri takip ediyor, elbisemin eteğini yukarı kaldırıp bacaklarımı ortaya çıkarıyor.

Hala örtülüyüm. Amımı bile göremiyor ama bütün gece kendimi en çıplak hissettiğim an bu. Yüzünü yakından izliyorum. Bir erkek fikrini değiştirdiğinde işaretleri bilirim - bunun onun için olmadığımı anladığında. Küçülen penis. Garip yarım gülümseme. Değişen gözler. Tereddütlü eller.

Ean'de bunların hiçbiri yok.

Ağzı bu ana ağırlık katan ağırbaşlı bir çizgiye düşüyor. Kalçalarımı okşuyor, her iki kalçamı da, sabit, yoğurucu elleriyle. Ve gözleri, benimkilerle buluşmak için kalktıklarında, tutku, şefkat ve başka bir şeyle yanıyorlar. Adını koyamadığım bir şey.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Minnettarlık.

Bu bakışın adını koyamadım çünkü sevişmeden önce hiçbir erkeğin gözlerinde görmemiştim. Bedenimi onunla paylaştığım, sırlarımı paylaştığım için minnettarım. Savunmasız gerçeklerim ve kaçınılmaz gerçeklerim konusunda ona güveniyorum. Kaymayı birkaç santim daha yukarı itiyor, bacaklarımın arasına bakıyor ve derin derin yutkunuyor.

"Arabada," diyor. "Senin tadını alabiliyordum, kokunu alabiliyordum ama karanlıktı ve seni gerçekten göremiyordum.

Çok güzelsin Quinn."

Ellerini aşağı kaydırıyor, dizime ve kütüğüme aynı hürmetle, aynı nezaketle dokunuyor ve sonra bacaklarımın arasındaki ağrıyan vadiye dokunuyor. Parmakları ıslaklığımın arasından kayıyor, kayıyor ve odadaki tek ses benim nefes alışlarım oluyor. Nefesi sertleşiyor, gözleri bacaklarımın arasında sabitleniyor. Dört parmağını içime sokuyor.

"Ahhh." Sırtım yataktan eğiliyor ve daha derine inmesi için kendimi açarken bacaklarım kalkıyor, genişliyor. Parmakları beni sadece amımın ve göt deliğimin sularını yukarı ve aşağı yayacak kadar uzun süre bırakıyor ve sonra dört parmağı da geri dönüyor, agresif. Geri çekiliyor ve klitorisimi tokatlıyor.

"Jag." Adı ağzımdan dökülüyor ve ellerim çarşaflara gömülüyor.

Parmakları içimde dönüyor, dönüyor ve onu her iki deliğimde de hissediyorum, dört parmağı amımda, başparmağı kıçımda. Diğer eliyle slipi sonuna kadar yukarı itiyor, karnımı ve göğüslerimi serin havayla yıkıyor. Bir meme ucumu sıkıyor ve büküyor, göğsümü o kadar sert sıkıyor ki bıçak sırtında zevkle haykırıyorum. Kalçalarımı pompalıyorum, orgazmımı kovalıyorum, onu, dokunuşunu, parmaklarını kovalıyorum.

İşgal et. Geri çekilin. İşgal et. Geri çekilin.

İşkenceci ritim duyularıma savaş açıyor, uluyana kadar savunmamı hırpalıyor. Ağlıyorum. Hırlıyorum, çaresiz iniltiler, pençeleyen parmaklar ve zonklayan bir klitoris yığınına dönüşüyorum. Nabzım hızla atıyor ve onun emri altındayım.

"Jag, yapamam..." Hıçkırıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Beni becermek zorundasın."

"Henüz değil." Parmaklarını daha derine sokuyor, başparmağını daha derine. Dışarı çekiyor, suları yayıyor.

Elinin tersiyle klitorisimi tokatlıyor.

Ve sonra ben geldim.

Birdenbire, aniden nefesim kesiliyor. Bu bir binadan fırlamanın, inişsiz serbest düşüşün şoku. Yerçekiminin gücü göğsüme baskı yapıyor. Zevk omurgamın tabanından çözülüyor ve sırtıma, omuzlarıma yağ gibi yayılıyor. Eriyorum, kemiklerim ve kanım şiltenin içinde eriyor ve beni bu

muhteşem uyuşukluk içinde sırılsıklam bırakıyor.

Göğüslerime, karnıma, bacaklarımın arasına öpücükler yağdırıyor, yalamak için durduğu yerde, diliyle sularımı alırken inliyor. Sonra bacaklarımı öpüyor, sol bacağıma özel, nazik öpücükler saklıyor.

"Şimdi," diye fısıldıyor, başımın üzerinden geçip gidene kadar slipi çekiştiriyor. "Şimdi sevişiyoruz."

Dudaklarımdan kırık bir kıkırdama dökülüyor ve şaşkın gözlerle onun iri bedenini izliyorum. Sevgisini taşan bir kalple içime çekiyorum. O şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şey. Bir erkek anıtı, ama taş değil. O kas, et ve kemik. İyilik, şefkat ve nezaket.

"Nasıl buldun?" diye soruyor usulca. "Daha iyi olan pozisyonlar var mı? Ya da-" "Senin üstte olmanla başlayalım," diye cevap veriyorum tembel bir gülümsemeyle.

Misyonerlik kaldıraç açısından en kolayı ama aynı zamanda onun ağırlığını içime bastırırken hissetmek istiyorum.

Yerdeki pantolonuna uzanıp bir prezervatif çıkardı ve hızlıca taktı. Yatağın üzerine sürünerek üzerime çıktı. Bir elini yatağa dayayıp diğer eliyle saçlarımı geriye doğru itiyor, parmakları elmacık kemiklerimin üzerinde ve dudaklarımda geziniyor.

"Merhaba," diyor gülümseyerek.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, sırıtışım büyüyor.

Bacaklarımın arasını okşamak için aşağı uzanıyor ve sonra kendini konumlandırıyor. Gözlerimiz kilitlendi ve içeri itti.

"Ah." Nefesim kesiliyor çünkü o çok büyük ve bir yıldan fazla oldu. Kukum, sanki kaçıp gitmesinden korkuyormuşum gibi onun etrafında kenetleniyor. Vücutlarımız bu sıkı, ıslak ve sıcak temas noktasında birleşiyor.

"Kahretsin," diye inliyor, gözlerini sıkarak kapatıyor. "Bu ... sen ... ... *Quinn*'sin."

Bir santimetresini bile alamayacağımdan emin olana kadar daha derine, inanılmaz derine ilerliyor. Tam yanacağımı düşündüğüm anda geri çekiliyor ve tekrar tekrar, hızlı, agresif ve amansız bir şekilde içeri itiyor. Kalçalarımı kaydırıyorum ve içimdeki başka bir odanın, kimsenin girmediği bir iç avlunun kilidini açan o gizli noktaya çarpıyor. Düşüyorum, yanıyorum, karanlık bir mutluluk boşluğuna çarpıyorum. Ve bir kükreme ve mırıldandığım bir "Teşekkür ederim. Tanrım, Quinn, teşekkür ederim." Boynumun kıvrımına doğru, o da öyle.

Bölüm 13

Ean

"Savunmaya geri dönün!"

Ben de bir smaç görmeyi en az bir sonraki basketbolsever kadar seviyorum, ancak bazen oyuncuların daha fazla gösteriş yapmak istemesine ve oyunun temellerine daha az dikkat etmesine neden olduğunu düşünüyorum.

Önümüzdeki sezon Waves'e gelecek olan ilk tur draft seçimi Clyde'ı ele alalım. Yukarı çıktığında kafası çemberin üzerinde ama yere vurduğunda temelleri berbat.

"Sezon başlamadan önce yapmamız gereken çok iş var," diyorum işimiz bittiğinde ona. "Yarın buraya dönüyoruz. Aynı saatte."

"Teşekkürler Koç," diyor. "Önümde uzun bir yol olduğunu biliyorum."

"Öyle." Jeremy ve Reggie'ye başımı sallayarak bankta oturup onları izlemelerini söyledim. İlk otuz dakika boyunca onların üzerinde çalıştım. "Aynısı sizin için de geçerli. Yarın yine buradasınız."

"Yarın bir işim var," diyor Reggie sırıtarak. "*Playboy* malikanesinde parti."

Ona doğru yürüdüm ve yüzüne doğru eğildim. "Yarın burada olmazsan, Playboy malikanesine kendim gelirim ve sokak lambaları yandığında annen gibi kıçını oradan sürükleyerek çıkarırım. Anlaşıldı mı?"

Gözleri büyüdü. "Ben yetişkin bir adamım, Koç."

"Evet, yetişkin bir adam kadromda yer kaplıyor ve şu anda hak ettiğinden daha fazla para kazanıyor. Ön büro seni D ligine gönderdiğinde kaç davetiye alacağını düşünüyorsun?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor.

"Saat iki mi?" "Mükemmel."

Jeremy bir ESPN dergisi çıkardığında toparlanıyorduk. Vücut sayısı. Alçak sesle ıslık çalıyor, gözlerini sayfaya dikmiş.

"Bu piliç çok iyi."

"Evet," diye onaylıyor Clyde. "Tek bacağının olmaması umurumda değil."

Başımı kaldırdım ve dergiyi ellerinden almak için yanlarına gittim. Ve işte oradaydı. Quinn, koşucu çömelişine geçmiş, sanki harekete geçmeye hazırlanıyor. Ellerini yere bastırarak uzattığı kolları, tadına baktığım dolgun ve dik göğüslerini gizliyor. Uzun hatları ve zarif kasları var, kıçı yuvarlak ve sıkı. Kızıl saçları dağınık ve narin profili çenesinin kararlı duruşuyla yalanlanıyor. Şık bacaklarından biri gergin ve kendi tasarımlarından biri olan protez, yüzeyine hafifçe çizilmiş çiçekler ve sarmaşıklarla parlak karbondan. İşlevsel ve güzel bir şey.

"Ahem."

Sahanın kenarından gelen boğaz temizleme sesi dördümüzün de dikkatini çekiyor. Ben geniş bir sırıtış patlatıyorum ama diğer üçünün ağzı açık kalıyor. Gözleri sayfadaki güzel kadından önlerinde duran ete kemiğe bürünmüş haline kayıyor.

"Böldüğüm için özür dilerim," diyor Quinn, yüzünde belirsiz bir gülümseme ve kaşlarını çatarak.

"Umarım sorun olmaz.

Sadece uğradım. Burada olacağını söylemiştin ve ben de şehirdeydim, o yüzden ..." Takımımdaki çocukları görmezden gelerek birbirimize bakıyoruz.

"Oh." Şaşkın üçlüye döndüm. "Quinn, bunlar Reggie, Jeremy ve Clyde. Çaylaklar."

"Merhaba çaylaklar," diyor gülerek ve uzattığı eliyle öne doğru bir adım atarak.

Hepsi el sıkışıyor. Biz ligdeki ilk yılımız ve yaklaşan ödül sezonu hakkında sohbet ederken o, ağaçların arasındaki küçük bir peri gibi aramızda duruyor.

"Gitsek iyi olacak," diyor Clyde. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Barrow." "Evet, tanıştığımıza memnun oldum," diyor Billy. "ESPY'lerde görüşürüz."

Sürüklenip gidiyorlar ve onlar gittikten sonra kollarımı kıçının altında kavuşturup yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar onu kaldırıyorum. Öpücük sıcak, vahşi ve umutsuz. Kolları boynuma dolanıyor ve parmakları saçlarımda dolaşıyor. Bacaklarını belime doluyor ve yüzümü görecek kadar geri çekiliyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor ve son bir kez hızlıca öpmek için öne doğru eğiliyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, ağzını yakalıyorum ve onu tekrar derinden öpüyorum. "Bu hafta seni çok özledim."

"Ben de seni özledim. Yarı yarıya San Diego'daki etkinliğime gelmeni umuyordum," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

Yüzümü buruşturuyorum. "Eğer ev sahipleri bugün aynı saatte bir toplantı planlamamış olsalardı, inanın bana, ben de olurdum."

"Her şey yolunda," diyor boynumu okşayarak. "Sana gelmemin zamanı gelmişti." "Bunu doğru anladım." Gülüyorum.

Sahaya inene kadar vücudumdan aşağı kayıyor. "Ben içeri girdiğimde sizinkiler ortaokul çocukları gibi ne diye kıs kıs gülüyorlardı?"

"Bu mükemmel bir tanımlama." Gözlerine düşen saçlarını geriye doğru itiyorum. "Aslında *ESPN* dergisindeki bir fotoğrafındı. Vücut sayısı."

Gözleri dönüyor. "Aman Tanrım. Ve onlar buna bakarken ben içeri mi girdim? İyi ki bilmiyordum."

"Yani bir haftalığına evde misin?" Boynuna öpücükler kondurmak için eğilerek soruyorum. "Ellerimi senden uzak tutamıyorum."

"Şikayet ettiğimi duymayacaksın." Kıkırdıyor. "Ve evet. Yola çıkmadan önce bir haftalığına evdeyim." Gülümsemesi soluyor ve ayaklarını biraz sürüyerek yürüyor. "Birkaç günlüğüne Malibu'ya gitmeyi düşünüyordum. Orada bir yerim var."

"Oh?" Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum ve gözlerimiz buluşsun diye çenesini kaldırıyorum. "Arkadaş ister misin?"

Gülümsemesi doğan bir güneş gibi, görkemli ve göz kamaştırıcı. "Ben de soracaktım. Kaçabileceğinden emin misin? Mevsimi biliyorum-"

"Henüz başlamadı. Başladığında başka bir şey yapmam zor olacak, o yüzden şimdi boş zamanımı değerlendirmeliyiz."

"İkimiz de çok talep görüyoruz."

"Evet, ama ben varım." Ağzının köşesini öpmek için eğildim. "İlişkiler emek ister ve emek ikimizin de gerçekten iyi olduğu bir şeydir."

Başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bir ilişkimiz var mı?"

Gülümsemem düşüyor. "Olsak iyi olur. Umarım öyleyizdir. Anneme evleneceğimizi

söyledim."

Ağzı açık kalıyor ama gözlerindeki paniği ifade edemeden onunla dalga geçtiğimi fark ediyor. Göğsüme yumruk attı, kahkahası spor salonunda yankılandı.

"Seni sinsi piç. Şaka yaptığını anlamalıydım. Herkes 'Makine'nin soğukkanlı olduğunu sanıyor. Ben senin ne kadar şakacı olduğunu biliyorum."

"Çünkü başka kimsenin göremediği şeyleri görüyorsunuz."

Parmak uçlarında yükseliyor, kollarını tekrar boynuma doluyor ve kulağıma fısıldıyor. "Kocaman sikin mi?"

"O da var." Kıkırdıyorum. "Sana her şeyi gösteriyorum." Ayılıyorum ve tüm ciddiyetimle ona bakıyorum. "Sana her konuda güveniyorum."

"Ben de öyle hissediyorum," diyor ve kirpiklerini kaldırıp bana bakıyor. "Biz deli miyiz? Bunları söylemek, bunları bu kadar çabuk hissetmek?"

"Hiç sanmıyorum," diyorum ona usulca. "Haklısın. Hızlı hissettiriyor ama doğru hissettiriyor."

Sonsöz

Quinn - İki Yıl Sonra

"Kimi giyiyorsun Quinn?"

Kırmızı halıdaki muhabirlerin ve yanıp sönen kameraların arasından gelen bu soru beni gülümsetiyor.

"Lotus Ross." İpeksi şal elbisemin kapağını geri çekerek Bionic Beauty bacağımın uzunluğunu gösteriyorum, ayrıca elbisemle uyumlu olacak şekilde parlak ve payetli.

Bir diğeri "Lotus'un GloUp markasının bir hamile serisi var mı?" diye soruyor. Kocaman karnımı ovuşturuyorum ve sırıtıyorum. "Belki yakında. Lo bunu sadece benim için tasarladı."

"Bu kadar soru yeter," diye bağırıyor Ean, suratındaki sürekli asık ifadeyle. "İçeri girmemiz gerek." Beni yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak kırmızı halının geri kalanından aşağı indirirken el sallıyorum.

"Jag, saçmalıyorsun."

"Hayır, sadece sekiz aylık hamile bir kadının kızgın güneşin altında elbisesi hakkında bir dizi anlamsız soruya cevap vermek istemeyebileceğini düşünerek düşünceli davranıyorum."

Yanılmıyor. Omurgamda küçük bir ateş yanıyor. *Bu bebek.*

"ESPY'ler bu gece Yılın Kocası ödülü mü veriyor?"

"Hayır." Binaya girmemiz için kapıyı açtı. "Ama bu sevimli kızılın Jimmy V Azim Ödülü'nü alacağını duydum."

"Burada olmamın tek nedeni bu," diyorum ona gülümseyerek ve belime hızlıca bastırarak.

Daimi suratı bir intikam duygusuyla geri döndü. "Biliyordum."

Etrafıma uzanıyor ve bilerek parmaklarını sırtımdaki kaslara geçiriyor. Öne doğru yığılıyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum.

"Bu çok iyi hissettiriyor, bebeğim. Bunu yapmaya devam et." Gülüyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Tanıştığımız ilk günü hatırlıyor musun, sırtımı okşamıştın?"

Kahkaha patlaması yakınlarda duran birkaç kişinin dikkatini çekiyor. Çok gürültülü olduğu için mi, yoksa her gün tanık olma ayrıcalığına sahip olduğum bir fenomen olan The Machine'in gerçekten güldüğü duyulduğu için mi emin değilim.

"Bu elleme değildi." Elleri sırtımdan aşağı kayarak kıçımı kavrıyor ve sıkıyor. "*Bu* elleme."

"Ean," diye ciyaklıyorum, kimsenin fark edip etmediğini görmek için etrafıma bakıyorum. "Eğer yarın internette benim İyi Yıl balonuna benzeyen bir fotoğrafım ve senin de kıçımı elediğin bir fotoğraf olursa-"

"Ne yapacaksın?" Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Bana oral seks yapmayacak mısın? Bu bir yalan. İkimiz de sikimi ağzına almayı ne kadar sevdiğini biliyoruz."

Amım bunu onaylıyor, sıkıyor ve böyle halka açık bir yerde onun kirli sözleriyle külotumu sular altında bırakıyor. Meme uçlarım sertleşiyor. Üçüncü trimester azgınlığımı seviyor ve her fırsatta

kışkırtıyor. Doyumsuz olduğumu biliyor.

"Kendini bir yerlerde bir süpürge dolabında becerilirken bulmak istemiyorsan," diye mırıldanıyorum,

"Bu tür yorumları minimumda tutacaksın."

"Ben de tam olarak bunu istiyorum," diyor, sesi kısık ve boğuk. "Amerika'nın Titanyum Sevgilisini bir süpürge dolabında becerdiğimi söylemek."

Ona yaramaz bir gülümsemeyle, "Eve gider gitmez, seni çıplak ve hamile karına hizmet etmeye hazır halde istiyorum," diyorum. "*Aşağıda* biraz zaman geçirmeyi bekle."

"Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor." Kıçımı sıkıca kavrıyor. "Welp, bu külotlar bitti."

"Güzel. Çıkar da cebime koyabileyim."

"Ean, senin bu evlilikte makul, muhafazakâr ve ağırbaşlı olan kişi olman gerekiyordu." "Sanırım bunu Sürtük Vegan'ın otoparkında pencereden dışarı fırlattık."

Başımı arkaya eğip gülüyorum, hatırladıkça göğsüme bir sıcaklık doluyor. "O zamandan beri geri dönmedik."

"Arka koltukta muhtemelen senin çığlıklarını ve inlemelerini duyan o zavallı travma geçirmiş şoförle karşılaşmaktan korkuyorum."

Ean o zaman beni kovaladı - sadece bir olasılık olan bu şeyi peşinden koşacak kadar çok istiyordu. Peşimden koşmak için.

"Harika bir geceydi," diyorum, aniden gelen gözyaşlarımı kırpıştırarak.

"Hey." Yanağıma dokunuyor, parmakları ıslak çıkınca kaşlarını çatıyor. "İyi olduğuna emin misin? Bacağın acıyor mu? Daha ince bir astar mı giyiyorsun? Protezci takman gerektiğini söyledi-"

"Jag, ben iyiyim." Çenesinin sert çizgisini okşamak için uzandım. "Benim için endişelenme."

"Senin için endişelenmek benim işim." Koca göbeğimi avuçluyor ve kaşlarını çatıyor, dolgun dudakları geriliyor.

Görünüşe göre tipik bir şey yapmıyorum. Kırk yaşıma yeni girdim, yaşlandığımda hamile kalmanın getirdiği hafif risklerin yanı sıra protezimdeki ayarlamalarla da başa çıkmaya çalışıyorum. Kilo aldığım için artık uzvumda daha fazla miktarda yumuşak doku var. Doku bozulması ve şişme hizalama sorunlarına yol açabilir, bu da düşme olasılığını artırır. Tüm bu bilgiler için Ean'in orada olmamasını tercih ederdim. Sanırım o zaman yüzümdeki sürekli gülümseme ilk kez ortaya çıktı.

Ean beni dikkatle izleyerek, "Belki de dışarıda oturmayıp burada kalabilirsin," diyor. "Kalçaların nasıl? O koltuklar pek rahat değil."

"Kalçalarım iyi. Söz veriyorum."

Eğilip alt dudağımı ağzına alıyor, sertçe emiyor ve belimdeki ağrıyan kasları sürekli yoğuruyor.

"Keşke o topukluları giymeseydin," diye mırıldanıyor öpüşürken. "Eğer bir kez sendelediğini görürsem, ödülü almak için seni o sahneye taşırım."

Daha çok, eğer hemen oturmazsak, ödülü kabul etmemem için bir yol bulacağından ve beni eve geri göndereceğinden endişe ediyorum.

"Bu ayakkabı biraz sıkıyor," diyorum yüzümü buruşturuyormuş gibi yaparak. "Şimdi oturabilir miyiz?"

"Tabii ki bebeğim." Beni tiyatro girişine doğru yönlendiriyor ve koltuklarımızı buluyoruz.

Tören başladığında uzun bir oh çekiyorum. Oturuyorum. Ayaklarım ağrımıyor. Sırtım ağrımıyor. Kocam kaşlarını çatmıyor. Dünyada her şey yolunda. Ean'in eline uzanıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Yılın Koçu."

Birkaç hafta önce NBA'den bu ödülü aldığında her zamanki mütevazı ve kendini beğenmiş halini takınmıştı. "Bana sürekli bu şekilde hitap ettirmediğim için şanslısın."

"Bu gece deneyeceğim. Bakalım koca sikin ağzımdayken nasıl ses

çıkaracak." "Kahretsin, Quinn," diye homurdanıyor, koltuğunda kıpırdanıyor.

"Şşşt!" Alaycı bir şekilde kaşlarımı çattım. "Her şey seninle ilgili değil, Jag. Ödülümün zamanı geldi."

Gözlerini iyi huylu bir şekilde deviriyor ve elini tutup hızlı bir öpücük için dudaklarıma götürüyorum.

Ödülüme eşlik eden video paketini yayınladıklarında beklenmedik bir şekilde duygulandım. Muhtemelen hamilelik hormonları, ama aynı zamanda Olimpiyat seçmelerindeki o genç kızı görmek. Son yarışımı koşmadan dakikalar önce birisi bu fotoğrafı çekmişti. Kameraya doğru baktım ve el salladım, hayatımın nasıl değişmek üzere olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Düştükten sonraki fotoğrafları gördüğümde, gözleri çukurlaşmış ve bileğinde umutsuzluğunun bir kanıtı olan bandajlar olan üzgün bir kız gördüm. Yüzünü tutup ona dayanmasını söylemek istiyorum. O yataktan kalkıp peşinden gidebilirse onu bekleyen harika bir hayat olduğunu. Ve sonra o kabuk insandan bugün olduğum kadına dönüşen mucizevi evrimi izliyorum.

Adım söylendiğinde Ean ayağa kalkıyor ve beni sadece sahneye değil, merdivenlere kadar da götürüyor. Ona bunun gerekli olmadığını söylemeye çalıştığımda tek kaşını kaldırıyor. Bakışları, eğer ona bıraksaydım beni sahneye taşıyacağını hatırlatıyor, bu yüzden vazgeçiyorum. Yerine dönmüyor ama işim bittiğinde bana yardım edebilmek için kanatlara doğru kayıyor. Alkışların kesilmesini ve ayaktaki herkesin oturmasını bekliyorum.

"Vay canına." Heykeli kaldırıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu başka bir şey. Çok şaşırdım."

Gözlerimin yaşardığını hissetmeme rağmen kendimi seyirciye bakmaya zorluyorum. *Lanet olası hormonlar!*

"Yıllar önce bana azim ödülü alacağımı söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim."

Büyük salonun etrafına alaycı bir gülümseme yaydım. "Aslında, muhtemelen yüzüne karşı ağlardım. O zaman mücadelemi bulamamıştım ve sen de bulmalısın. Aşılamaz gibi görünen bir şeyle, sizi yıkacakmış gibi hissettiren bir durumla karşı karşıyaysanız, beni dinleyin."

Kendime acıma duygusu kıçını göstermeye çalıştığında aynada kendime attığım sert bakışı onlara da atıyorum. "Hâlâ hayattaysanız, hâlâ umut var demektir. Hayatın sizi tekrar bütün olmamanız için parçalayabileceği yeterince parça yok. Belki aynı değilsin ama önemli olan yönlerden bütünsün."

Arkamdaki büyük ekranı işaret ediyorum. "Asla hayatın bana bir şeyler borçlu olduğuna inanan o taze yüzlü kız olmayacağım. Hayat sana hiçbir şey borçlu değil. İyi şeyler, kötü şeyler, hepimizin başına gelir ve çoğu zaman bunların hiçbiri üzerinde kontrolümüz yoktur. Asıl mesele hayatın sizi nasıl kırmaya çalıştığı değil. Hayat *herkesi* kırmaya çalışır. Hikaye sizin düşmeniz değildir. Hikâye tekrar tekrar ayağa kalkmanızdır. Ben ayağa kalktım."

Şu anda gözyaşlarımın yüzümden akıyor olması umurumda bile değil. "Ayağa kalktım ve yeniden yürümeyi öğrendim. Eskisi gibi düzgün adımlarla değil. Adımlarımda her zaman bir aksaklık olacak. Vücudum kusursuz değil. Bundan emin olmak için yedi ameliyatlık yara izim var. Vücudum kusursuz olmayabilir ama güçlü."

Gözyaşlarımı siliyorum ve gülmeyi başarıyorum. "Bana Amerika'nın Titanyum Sevgilisi ve Biyonik Güzeli diyorlar. İnsanlar titanyum olanın, biyonik olanın bacağım olduğunu sanıyor. Yanlış. Benim *irademe* titanyum. *Ruhum* biyonik. *Ben* çelikten yapılmışım ve zor zamanlar beni yıkamaz."

Duruyorum, burnumu çekiyorum ve kalabalığa bir kez daha sert bir bakış atıyorum. "Beni ben yapan zor zamanlardır. Beni zorluklar, aksilikler ve boktan koşullar inşa etti. Kaybettiklerim için artık ağlamayacağım çünkü çok şey kazandım. Hayal bile edemeyeceğim bir kariyer. Yapabildiğim her şey için beni yapamadığım şeylerin ötesinde gören arkadaşlar."

Banner'ı kocası Jared'in yanında otururken bulana kadar kalabalığı aradım, yüzü benimki gibi

gözyaşlarıyla doluydu.

"Banner." Sesim kesiliyor ve başımı eğiyorum, duygularım bir anlığına sesimi çalıyor. "Teşekkür ederim kızım. Herkes her şeyin bittiğini düşünürken, sen beni daha yeni başladığıma ikna ettin. Sen her şey en karanlık olduğunda bile iyiyi gören ve en iyiyi hayal eden o nadir insansın. Yapamayız

Senin kadar iyi arkadaşları hak etmek için her şeyi yaparım. Onlarla ya kutsanırız ya da kutsanmayız ve sana sahip olduğum için çok mutluyum."

Ağzını kapatıyor ve başını sallıyor. Yıllarca süren sıkı çalışma, inanç ve en iyi arkadaşların koşulsuz sevgisi bizi büyük odanın karşısında bile birleştiriyor.

Başımı çeviriyorum ve Ean'ın kanatlarda durduğunu görüyorum, onu hiç ağlarken görmediğim halde yüzü ıslak. "Beni kovalayan, seven, benden asla vazgeçmeyen bir kocam olduğu için minnettarım." Daha fazla gözyaşı dökmemek için dudağımı ısırıyorum. "Senin gibi erkeklerin var olduğundan bile emin değildim. Beni o kadar mükemmel sevdin ki. Sahip olduğumuz şey bir mucize ve hayatımın geri kalanını seninle imkânsız şeyler yaparak geçirmek istiyorum, Jag."

Kalabalığa döndüm ve heykeli havaya kaldırdım. "Bu gece ve tüm desteğiniz için teşekkür ederim."

Ayakta alkışlayanları görmezden gelerek yürüyüp gidiyorum. Gözlerim sadece büyük, güzel kocamı görüyor. Doğruca kollarına atılıyorum ve o da beni sıkıca tutuyor, kulağımı kokluyor ve saçlarımı okşuyor. Uzun dakikalar boyunca birbirimize sarılıyoruz. Ona karşı titriyorum, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. O kadar saf ve derin bir sevinçle ki bunu kelimelerle tarif edemem. Bazı duygular için kelimeler yoktur. Bu yakınlık, bu aşk başlı başına bir dildir.

"Seninle gurur duyuyorum Quinn," diyor sonunda, sesi hâlâ boğuk. "Sen başıma gelen en iyi şeysin ve kızımızın seni örnek alacağı için çok mutluyum."

Ona güzelliğin gerçekte ne olduğunu anlatmak için sabırsızlanıyorum. Parlak şeylerin değil, cesur şeylerin gerçek güzelliği oluşturduğunu. İşler zorlaştığında oluşan karakter. Zalim olabilecekken nezaket. Anlamamakla yetinebilecekken empati kurmaktır. Başkalarının görünmez saydıklarını görmektir. Dünyaya gösterdiğimi umduğum her şey.

Ama daha da önemlisi, kendime göstermeyi öğrendiğim her şey.

***

Baştan başlamak ister misiniz?
HOOPS Serisi'nin 1. kitabı Long Shot'tan
bir alıntı için okumaya devam edin.
Uzun Atış'ta kahramanın dahil olmadığı yakın partner şiddetinin grafik tasvirleri olduğunu lütfen unutmayın. Bu içerik aşağıdaki alıntıda değil, romanın tamamında yer almaktadır.

Uzun Atış Alıntı

Yarın babamın doğum günü.

Ya da öyle olurdu. On beş yıl önce ben altı yaşındayken öldü, ama en önemli anlarda, en önemli olanlarda, sanki yanımdaymış gibi hissediyorum. Ve hayatımın en büyük gecesinin arifesinde, umarım beni görebilir. Umarım gurur duyuyordur.

Yarın hayatımın en önemli maçı var. Her ne olursa olsun, kıçımın otel odamda güvenle saklanıyor olması gerekirdi, dışarıda bir batakhanede vakit öldürüyor değil. Bir avuç bar çerezi atıp zencefilli gazozumu yudumluyorum. Yanımdaki masada bir tur bira daha sipariş ettiler. Tanrım, maç öncesi gerginliğimi alacak kadar güçlü bir şey için neler vermezdim ama maçtan önce asla içmem. Ve yarın herhangi bir maç değil.

Saatime baktım. On beş dakika gecikti mi? Bu Koç Kirby değil. O tanıdığım en hızlı adamdır. Tam onu aramayı düşünürken ekranımda adı beliriyor. Elimdeki fındık kasesini ve bir şeylerin ters gittiğine dair içimi kemiren duyguyu bir kenara itiyorum.

"Hey, Koç."

"West, hey." Sesi, bir şeylerin ters gittiğini doğrulayan zoraki bir sakinlik taşıyor. "Geç kaldığımı biliyorum.
Üzgünüm."

"Hayır, sorun yok. Her şey yolunda mı?"

"Ben Delores." Karısının adını söylerken sesi titriyor. Basketbol benim lise koçumun ikinci aşkı. St. Joseph's Prep'teki ilk yılımda onunla tanıştığım günden beri Delores'in onun ilk aşkı olduğunu biliyordum.

"O iyi mi?"

"O ... şey, oteldeydik ve göğsünde ağrılar başladı ve nefes almakta zorlanıyordu." Koç'un endişeli iç çekişi diğer uçtan geliyor. "Burada acil servisteyiz. Bütün bu lanet testleri yapıyorlar ve-"

"Hangi hastane?" Çoktan ayağa kalkmış, mütevazı faturayı ödemek için cüzdanımı çıkarmıştım. "Yola çıkıyorum."

"Cehennemliksin." Dört yıl boyunca içimdeki tüm tembelliği çıkaran çelik, ses tonunu sertleştiriyor. "Yarın gece Ulusal Şampiyona'da oynayacaksın. Olman gereken son yer bir hastanenin bekleme odası."

"Ama, Delores-"

"Bu benim sorumluluğum ve ben
hallediyorum." "Ama, ben-"

"Sizinkiler şehre gelmedi mi daha?" Konuyu kapatmak için protestomun üzerinden geçti.

"Hayır, efendim." Duraksadım, kızgınlığımı kontrol ettim. "Matt bugün çalışmak zorundaydı. O ve annem yarın uçakla geliyorlar."

"Peki ya üvey kardeşin?"

"Almanya'da mahsur kaldı. Müşterilerinden biri için bir etkinlik varmış." Üvey kardeşimle kan bağımız olmayabilir ama spor sevgimiz var. Ben, sahada. O, dışarıda, bir menajer olarak.

"Orada olamayacağı için üzgünüm," diyor Koç. "İkinizin ne kadar yakın olduğunu biliyorum."

"Sorun değil." Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. "Annem ve Matt yanımda. Ve tabii ki sen." "Bara gelemediğim için üzgünüm, gerçi senin kıçın neden büyük geceden önceki gece dışarı çıkmak istedi ki?

dans etmek beni aşıyor."

"Biliyorum, Koç. Sadece ihtiyacım vardı ..." Neye ihtiyacım *varmış*? Oyun kitabının içini dışını biliyorum ve o kadar çok film izledim ki gözlerim kaymaya başladı.

Bu gece huzursuzum. Yılların fedakarlığı, benim ve ailemin, beni buraya getirdi. Ve hattın diğer ucundaki adam olmasaydı bunu başaramazdım. Koç son sekiz yılda, liseden mezun olup üniversiteye geçtikten sonra bile bana çok yatırım yaptı. Gözlemciler ve analistler bir yıl erken profesyonel olmam için ısrar ettiğinde, beni kalmaya ve diplomamı bitirmeye ikna etti. Seçmelere gitmeden önce temellerimi güçlendirmek ve olgunlaşmak için. Ama DNA'sını bana aktaran adam - kanat açıklığı, büyük elleri, uzun, zayıf vücudu ve sanırım oyuna olan sevgisi - bu gece düşünmeye devam ettiğim kişi.

Babam.

Bu anı kiminle paylaşmam gerektiğinden emin değildim ama takım arkadaşlarımın gürültülü bir barda kız avına çıkmayacağını biliyordum. Her ne kadar maçtan önceki gece ancak bu kadar taşkınlık yapabilseler de, bu bana cazip gelmiyordu.

"Neye ihtiyacın varsa al ve oradan çık," diyor Koç ve beni tekrar o ana döndürüyor. "Kıçını kaldır ve otele geri dön. Mannard Ulusal Şampiyona öncesinde bile sokağa çıkma yasağını ihlal ettiğin için seni yedek kulübesine *gönderecek*. Boyundan büyük işlere kalkışma."

"Evet, efendim. Biliyorum."

Koç'un vurdumduymaz liderliği ve üvey babamın askeri geçmişi sayesinde beyefendiler ve hanımefendiler doğuştan geliyordu. Her ikisinin rejiminde de disiplin ve saygı tartışılmazdı.

"Gitmem gerek," diyor Koç. "Doktor geliyor."

"Beni haberdar edin."

"Yapacağım." Devam etmeden önce bir an duraksıyor. "Eğer mümkünse yarın maçta olacağımı biliyorsun. Sadece Delores'in iyi olduğundan emin olmam gerekiyor. Maçı kaçırmamın tek nedeni o. Seninle gurur duyuyorum West."

"Biliyorum. Teşekkürler, Koç." Duygular boğazımı yakıyor ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Babamın doğum günü, yarınki maçın baskısı ve şimdi de Delores'in hastanede olması... Bu günün, tüm bu şeylerin toplam ağırlığı altında sendeliyorum ama tekrar konuşurken bunların hiçbirinin sesime karışmadığından emin oluyorum. Koç'un yarına hazır olmadığımı düşünmeden de endişelenecek yeterince şeyi var. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Delores önce gelir."

"Umarım yarın görüşürüz," diye devam ediyor hışımla. "O lanet yerin ışıklarını söndür." "Evet, efendim. Öyle yapmayı planlıyorum. Bir şey öğrendiğinde beni ara."

Garsonu bulmaya ya da hesabı istemeye bile zahmet etmiyorum. Bunun yerine masaya bir yirmilik bırakıyorum, ılık zencefilli gazozumu karşılamaya yeter de artar bile. Sokağa çıkma yasağından önce birkaç saatim daha var ama Koç sinirlerimi yatıştırmaya gelmeyecekse otele dönsem de olur. Takım arkadaşlarımla karşılaşmadan içeri sızmaya çalışacağım.

Neredeyse kapıya varmıştım ki barın diğer ucundan gelen bir ses beni durdurdu.

"Saçmalık!" diye gürlüyor boğuk, kadınsı bir ses. "Bunun boktan bir karar olduğunu çok iyi biliyorsun."

Eşiğin hemen gerisinde, bir denizci gibi küfür eden kadını görmek için dönüyorum. Kıvrımlar zayıf, sıkı vücudunu noktalıyor: dar bir tişörtün içindeki belinin girintisi, kot pantolonunun içine

dökülen yuvarlak kalçaları. Taburesinden sıçrıyor ve öne doğru eğiliyor, vücudu öfkeyle gergin, yumrukları barın üzerinde ve gözleri düz ekrana dikilmiş. Boyu 1.80'in beş santim üzerinde olmalı. Benim boyumda bir adam

Boyu herkesin üzerinde yükselmeye alışkındır ama ben biraz uzun boylu kadınları severim. Gece yarısı kadar koyu ve yoğun saçları bir macera gibi, yüzünün etrafında her yöne doğru vahşi ve evcilleşmemiş bir şekilde dolaşıyor, omuzlarının üzerinden süzülüyor. Kızgın görünüyor, geniş, dolgun ağzı gergin ve çenesinin zarif çizgisi bükülmüş.

Tüm bu tavırlarla eşleştirilmiş güzel yüz ilgimi çekti. Bu gece biriyle yatamayacak olsam bile, en azından bütün gün beni ezen baskıdan uzaklaşabilirim. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç haftadır beni eziyor. Babamın ölümünün her zaman beni sardığı melankolik düşüncelerden kurtulmak istiyorum - neleri kaçırdığımıza dair düşünceler. Kaybettiklerimizi. Onu ateşlenmiş ve televizyona küfrederken, hakemlere küfrederken görmek, taşıdığım yükün bir kısmını hafifletiyor. Birkaç gün önce NCAA şampiyonluğuna ulaştığımızdan beri etrafımı saran kalın gerilim duvarını delip geçen tek şeye doğru yürürken buluyorum kendimi.

"Pislik herif," diye mırıldanıyor, kot pantolonlu kıçını tekrar bar taburesine yerleştirirken. "Bunun bariz bir faul olmasına imkan yok."

Yanındaki boş tabureye oturuyorum ve son sahneyi tekrar gösteren ekrana bakıyorum. "Aslında bunun bariz bir faul *olduğuna* eminim." Aramızdaki kaseden bir avuç fındık alıyorum.

"Ya hakem kadar kör ve aptalsın," diyor, gözleri ekrandan hiç ayrılmadan, "ya da beni tavlamaya çalışıyorsun. Her iki durumda da, hiç etkilenmedim."

Bir avuç fındığım ağzımın yarısına kadar dondu. Üniversitede yılın oyuncusu seçilme şansım var, dört yıldır kampüsün büyük adamıyım ve onuncu sınıftayken ESPN'*in Haftanın Oyunu programındaydım*. Ortaokuldan beri hiçbir kız beni reddetmedi ama meydan okumaktan asla çekinmem.

"Sadece sohbet ediyorduk." Omuz silkiyorum ve yüzümü ona dönmek için dizlerimi sallıyorum. "Yine de eğer seni almamı istersen, bunu karşılayabilirim."

Sonunda bana bakmaya tenezzül etti. Kalp şeklindeki yüzü dikkat çekici, sert ve narin bir kontrast. Yüksek elmacık kemikleri, düğme burnunu kesen koyu kaşları ve ela gözleri var. Ela, yeşil, kahverengi ve altının tüm tonlarını tanımlamak için çok düz bir kelime. Hiç böyle gözler görmemiştim. Aynı anda birkaç renk. Aynı anda birkaç şey. Acaba arkalarındaki kız da bu kadar çok boyutlu mu?

"Yarınki büyük maçtan önce seni yormak istemem." Dudaklarının kenarları bana gülmemek için elinden geleni yapıyormuş gibi kıvrılıyor.

Bu beni duraksatıyor. Yani kim olduğumu biliyor. Bu genelde benim lehime olurdu ama içimden bir ses onun sıradan bir top hayranı olmadığını söylüyor. "Hayranı mısın?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde kaşlarından biri çatılır ve dikkatini tekrar oyuna vermeden önce gözlerini devirir. Barmen elinde bir şişe likörle yaklaşıyor.

"Ne alırsınız?" Grey Goose'u barın üzerine koyuyor, benimle beni görmezden gelen kadın arasında spekülatif bir bakış atıyor.

"Zencefilli gazoz alabilir miyim lütfen?"

Sırıtıyor ve Goose'u barın altındaki buzdolabından çıkardığı zencefilli gazozla değiştiriyor. Bardağa gazlı içeceği doldurup önüme koyuyor ve başını eğerek alnıma kadar inen siperliğin altından bakıyor.

"August West?" Yüzünde bir gülümseme belirir.

Başımı sallıyorum ama parmağımı dudaklarıma götürerek onu susturmayı umuyorum, böylece huzur içinde flört edebileceğim. İmza dağıtmak ve iyi dilek yağmuruna tutulmak istemiyorum. Henüz NBA'de bile değilim ama takımımız Sweet Sixteen'e kaldığından beri medya nedense bana odaklandı, profilimi yükseltti ve anonim kalmamı zorlaştırdı.

"Anladım." Barmen bilerek başını sallıyor, sesi komplocu bir fısıltıya dönüşüyor.

"Delilikten kaçınmak, ha?"

"Onun gibi bir şey." Dikkatini ekrandan ayırmayan süper fangirl'e dönüp bakıyorum. "Hanımefendi ne içiyor?"

"Kendi ödeyebileceği bir bira." Bana çarpık bir gülümseme atıyor ve yarısı dolu bardağından bir yudum alıyor.

"Oooooh." Barmenin mesleki bir tehlike olan bira göbeği derin bir kıkırdamayla sallanıyor. Barın diğer müşterilerine doğru ilerlemeden önce bana üzüntü dolu bir bakış attı.

"Demek buraya sık sık geliyorsun?" *Bunun ağzımdan çıktığına inanamıyorum.*

Yüz ifadesinden onun da inanamadığı anlaşılıyor.

"Şimdi de benim gibi hoş bir kızın böyle bir yerde ne işi olduğunu soracaksın." Gözlerindeki mizah, acının bir kısmını yok ediyor.

"Oyunumun o kadar zayıf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yan gözle bana bakıyor, iki kaşını da gidebildikleri kadar yukarı kaldırıyor. "Sahada mı yoksa saha dışında mı konuşuyoruz?" "Ah." Yüzümü buruşturuyorum ve başımı eğerek onu değerlendiriyorum. "Ben de senin tatlı bir dikkat dağıtıcı olacağını düşünmüştüm. sokağa çıkma yasağına kadar."

"Ben kimsenin dikkatini dağıtacak biri değilim," diyor. "Özellikle de testosteronunu boşaltmak isteyen bir oyuncunun."

"Varsayımlar ve yargılar." Sahte bir hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Sana bir kitabı kapağına bakarak yargılama demediler mi? Muhtemelen bilemezsin-"

"August West, 1.80 boyunda, Piermont Koleji'nde oyun kurucu, yayın gerisinden ölümcül, basketbol IQ'su standartların üzerinde ve Naismith finalisti. Bir metre on santim kanat açıklığı ve kırk santim dikey." Keskin gözleri şapkamın kenarından ayağımdaki Nike'lara kadar üzerimde geziniyor, sonra ekrandaki maça dönüyor.

"Şerbetçiotunuz Jordan-vari olabilir ama D'niz üzerinde biraz çalışmanız gerekebilir." Dudaklarının arasından bir kahkaha süzülüyor. "Ve bu bir varsayım değil. Bunu kesinlikle biliyorum."

Gülmek zorundayım çünkü Koç Mannard tüm sezon boyunca -aslında son dört yıldır- savunmamı geliştirmem için peşimdeydi. Üçlüklerim dikkat çekiyor ama o da beni her yönden daha iyi bir oyuncu yapacak temel özelliklerle ilgileniyor. Görünüşe göre, o da öyle.

"Bana sürekli öyle söylüyorlar." Sırtımı bara dönüp dirseklerimi kenarına dayıyorum ve ona yeni bir saygıyla bakıyorum. "Basketbol hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Yani ben bir kız olduğum ve tezahürat maçlarını izlemem gerektiği için mi?" Kızın bakışları öfke doluydu.

"Turnuvaları mı kastediyorsun? Ben bile onlara maç değil, amigo *turnuvası* dendiğini biliyorum." "Şuna bak." Sözcüklerin üzerine kalın bir alaycılık katmanı yayıyor. "Kızlarla ilgili şeyleri biliyorsun ve Erkek işlerinden anlarım. Karşı gün mü?"

Az önce beni çok etkilemiş olmasını hiç umursamıyormuş gibi dikkatini tekrar ekrana veriyor. Beyler, biz boş boş konuşuruz, hele ki konu spor olduğunda. *Hem* spor konuşup *hem* de saçmalayabilen bir kadın mı? Pırıl pırıl bir tek boynuzlu at. Aldığı kadar iyi veriyor. Hatta aldığından *daha iyisini* verebilir. Onda bir kıvılcım var, daha fazlasını görmek istediğim bir özgüven.

Birçok kız sadece yansıtıyor. Sizin nelerden hoşlandığınızı anlarlar, böylece daha iyi biriyle birlikte olabilirler. Bu kızın kendi görüşleri var, kendi ayakları üzerinde duruyor ve benim beğenip beğenmemem umurunda değil.

Bunu sevdim.

"Madem hakkımda bu kadar çok şey biliyorsun," diyorum, "ben de senin hakkında bir şeyler öğreneyim."

Başını yavaşça santimetrelerce çeviriyor, gözlerini oyundan ayırmak onu öldürüyormuş gibi hala ekrana kilitli tutuyor. İfadesi, o değişken gözleri ısınıyor ve biraz yumuşuyor. "Ne oldu?

tam olarak bilmek ister misiniz?"

"İsminiz iyi bir başlangıç olabilir."

Dudakları bir sırıtışa dönüşüyor. "Ailem bana Gumbo der."

"Bamya mı?" Neredeyse zencefilli biramda boğuluyordum. "Büyük kulakların olduğu için mi?"

Ona dokunma riskini göze alarak bir tutam yabani bukleyi geriye itiyorum. Kulağının kıvrımı düpedüz kırılgan ve koyu renk saç telleri boynunun kıvrımına yapışmış.

"Dumbo değil." Gülüyor ve saçları parmaklarımın arasından kayacak şekilde çekiliyor. "*Gumbo,* çorba gibi."

"Bunu biliyordum." Gerçekten biliyordum, ama bir kütüğü geri çekmeden bir dokunuş çalacaksam yaratıcı olmalıydım. "Peki neden Gumbo?"

Tereddüt etti ve bir an için düşündüğüm gibi kıramadığımı düşündü. Sonunda "ne olacak ki" deyip omuz silkti ve devam etti.

"Şu anda aksanımı duymayabilirsiniz, çünkü orada yaşamamın üzerinden yıllar geçti, ama ben aslen New Orleanslıyım."

Şimdi bunu söylediğine göre, sesinde o şehri anımsatan bir şeyler seziyorum. Müzik ve gizemle bezenmiş, uzayan bir ses tonu.

"Ailem Katrina'dan sonra Atlanta'ya taşındı." Gülme süsü verilmiş bir hava üflüyor. "Ama ben baştan aşağı NOLA'lıyım. İyi bir Creole soyundan geliyorum. Creole zaten yeterince karışık değilmiş gibi, babam Alman ve İrlandalı."

Bence güzelliğindeki belirsizlik çekiciliğinin bir parçası. Anlaşılması zor ve tanımlanamaz bir şey. Geniş, dolgun dudaklar, bakır ten ve çarpıcı kemik yapısı gibi etnik kökenlerin bir araya gelerek onunki gibi bir yüz oluşturduğunu asla tahmin edemezdim. Daha önce onun gibi birini gördüğümü sanmıyorum. Onunki kısa sürede unutulacak bir yüz değil. Belki de asla.

İçkisinden bir yudum alarak, "Ben bataklıkta bulunabilecek her şeyin bir karışımıyım," diye devam ediyor. "Bu yüzden kuzenim daha fazla malzemem olduğunu söylüyor-"

"Bamya," diye bitiriyorum. Gülümsüyoruz ve o da başını sallıyor. "Demek sen de benim gibi bir itsin."

"Bir şey söylemeyecektim." Gözleri yüzümde ve saçlarımda geziniyor, benim bakışlarım da neredeyse onunkiler kadar belirsiz. "Ama şimdi sen söyleyince ..."

"Sana bir şey göstereyim." Telefonumu çıkarıp birkaç yıl önceki bir kamp gezisinden ailemin bir fotoğrafına gelene kadar fotoğraflar arasında geziniyorum. "İşte."

Telefonu alıyor, gülümsemesi köşelerde soluyor. Ne gördüğünü biliyorum. Annem kameraya gülümsüyor, kumral saçları kış güneşinde solgun yüzünün etrafında ateşli bir hale oluşturuyor. Üvey babam ve üvey kardeşim omzunda duruyor, ikisi de uzun boylu sarışınlar.

Bir de ben varım.

Saçlarım, ne tarafa uzayacaklarına bir türlü karar veremeyen koyu bukleleri evcilleştirmek için yakın kesilmiş. Tenim yıllanmış koyu bal renginde ve gözlerim kayrak taşı gibi gri. İstesem de ailenin bir parçası gibi görünemem.

"Bu şeylerden biri diğerlerine benzemiyor." Bardağımın kenarından sırıtarak zencefilli gazozumu yudumluyorum. "Sanırım ben de bamyayım."

Gülümsememe ve telefonuma karşılık veriyor ama ifadesindeki espri yavaş yavaş kayboluyor. Bana dönüp baktığında gözlerini merak bürüyor ama sorusu her neyse dile getirmiyor.

"Ne?" Sonunda sordum.

"*Ne* demek *ne*?"

"Bir şey söylemek istiyor gibiydin."

Bir an için yüzü kapandı ve bana söylemeyeceğini düşündüm, ama yukarı baktı, bir gülümseme yerleşti

birkaç saniye sonra dudaklarında.

"Hiçbir yere tam olarak uyum sağlayamadığınızı hissettiğiniz oldu mu hiç?" Sözleri çok yumuşak geliyor, bardaki eğlenceyle yarışıyor. Başlarımız neredeyse birbirine değene kadar duymak için eğildim. "Yani, her zaman arada kalmış gibi miydin?"

Onun sorusu, pek çok kişiye ifade etmediğim ama sıklıkla hissettiğim bir şeyi yansıtıyor. Annemin yeni ailesinde bazen kendimi yerinden edilmiş hissediyordum. Afro-Amerikan babama pek benzemiyor olabilirim ama geride bıraktığım ailemdeki hiç kimseye de benzemiyorum. Çoğu çocuk şu ya da bu şekildeydi ve buna göre bir araya toplanmışlardı. Bu durum bazen kendimi başıboş hissetmeme neden oluyordu. Basketbol - o çember, o kaya - tutunduğum şey oldu.

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum." Devam etmeden önce boğazımı temizliyorum. "Babam ben çok küçükken öldü ve annem de kısa bir süre sonra yeniden evlendi. Her şeye alışmam biraz zaman aldı, özellikle de tek istediğim uyum sağlamakken farklı olmak."

"Bunu anlıyorum," diyor.

Omuz silkiyorum ve ağzımın kenarlarını aşağı indiriyorum.

"Basketbol sayesinde, uyum sağlamaktan çok öne çıkma konusunda endişelenmeye başladım." Bardağı avuçlarımın arasında yuvarlıyorum. "Ama o zaman bile, evet, bazen kendimi ... . Bilmiyorum. Yerimden edilmiş."

"Ben de öyleydim. Tenim mahallemdeki hemen hemen herkesin teninden daha açıktı. Saçlarım farklıydı." Başını sallıyor, bu hareket etrafımızdaki havayı şampuanının narenciye ve tatlı karışımı kokusuyla karıştırıyor. "Oradaki çoğu kız benim onlardan daha iyi olduğumu düşündü, oysa ben herkes gibi görünmek için her şeyimi verirdim. Uyum sağlamak için. Birkaç yıl kuzenim Lo vardı ama onun dışında sadece kendim vardım."

Bu onun için nasıl bir şeydi? Dokuzuncu Bölge'de güzel bir anomali. Belki de merak etmeme gerek yoktur.

Belki ilk elden biliyorumdur.

"Biraz yalnız kaldın, ha?" Ben soruyorum.

"Evet, öyle oldu." İşaret parmağıyla bardağının kenarında daireler çiziyor. Kirpiklerini, anılarını benden saklamak, acısını gizlemek istercesine indiriyor ama sesinde var. Onu tanıyorum.

"Bazen ev doluyken bile," diyorum, sesimi sadece bizim duymamız için alçaltarak, "hava kararana kadar kendimi arka bahçede tek başıma basket atarken bulurdum."

Sanki manyetik bir merkez varmış gibi, bedenlerimiz birbirlerine doğru dönmüş durumda. Sırdaşlığımız bizi sarıp sarmalıyor, müstehcen sohbetleri, odanın diğer ucundaki doğaçlama karaokeyi, düz ekranlardaki oyunlara verilen çılgın tepkileri engelliyor. Sadece ikimiz uyumsuzuz. Tamamen yabancı biriyle birkaç dakika geçirince, birdenbire kendimi her zaman bulmakta zorlandığım bir şekilde anlaşılmış hissediyorum.

"Yalnız kalmaya alışıyorsun," diyor sonunda.

"Peki ya annen? Yakın mısınız?"

"Yakın mı?" Bir gözünü kısıyor ve başını arkaya eğiyor. "Pek sayılmaz. Benim için çok fedakârlık yaptı ve bu hiçbir zaman kolay olmadı. O güçlü, hayatta kalmayı başaran biri ve buna saygı duyuyorum ama her zaman onun seçimleriyle aynı fikirde olmadım. Annemin birkaç haftadan fazla bir işte çalıştığını hatırlamıyorum."

"Siz nasıl geçindiniz?"

"O çok güzel bir kadın." Sanki yargılamamı bekliyormuş gibi temkinli gözlerini kaldırıyor. "Her zaman güzel bir kadınla ilgilenmek isteyen bir erkek olduğunu söylerdi."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Annem de çok güzel bir kadın ama onun bu şekilde -sadece

fiziksel olarak- yaşadığını düşünemiyorum çünkü babam öldüğünde öğretmenliğe başladı ve o zamandan beri çok çalışıyor.

"Sen çok güzel bir kadınsın." Dizini benimkiyle hafifçe dürtüyorum. "Ve bahse girerim ki

kendin."

Gözlerinde bir gülümseme başlıyor ve sonunda dudaklarına yayılıyor.

"Teşekkür ederim." Bana hangi iltifat için teşekkür ettiğini sormama gerek yok.

"Teyzem annemden iki yaş büyük," diye devam ediyor. "Annem onu böyle yaparken görmüş. Onlar da annelerinin böyle yaptığını görmüşler. İhtiyaç duydukları şeyi elde etmek için ellerinde olanı kullandılar."

İçkisini yudumlayıp devam etmeden önce iç geçiriyor. "Teyzem Katrina'dan sonra bizimle birlikte Atlanta'ya taşındı ve posta kodlarını değiştirmiş olabilirler ama taktiklerini değiştirmediler. Görünüşe göre, her yerdeki erkekler güzel kadınlarla ilgilenecek."

"Kuzeniniz dışında ailenizden başka biriyle yakınlığınız var mıydı?"

"Sadece Lotus." Kaşlarını çatarak yüz ifadesini gölgeliyor. "O şehrin güneyindeki büyük büyükannemin yanına gitti, ben de New Orleans'ta kaldım ama birkaç yıl önce üniversite için Atlanta'ya taşındığında tekrar yakınlaştık."

Düşünceleri, anıları yerinden oynatıyormuş gibi başını sallıyor. "Ailemin işlev bozukluğu hakkında bu kadar yeter. Peki ya sen? Perry West senin babandı, değil mi?"

"Babamı biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Evet, tabii." İçkilerimizi yudumlarken gözleri benimkilerle buluştuğunda sempati doluyor. "Onu bu şekilde kaybetmek

-Zor olmalı."

"Evet." Omuz silkiyorum, omuzlarımın rahatça yükselip alçalması ne kadar zor olduğunu göstermiyor. "Harika bir oyuncuydu."

"İnanılmaz bir uzun menzilli şutu vardı." Acı acı gülümsüyor. "Ligde ne kadar kaldı?" "Araba kazası ikinci sezonunun ortasında oldu." Gençtim ama hala hatırlıyorum.

onun cenazesi. Takım arkadaşlarının hepsi oradaydı, altı yaşındaki gözlerime gökdelenler kadar uzun görünüyorlardı. "Yarın onun doğum günü."

"Asla olmaz." Gözleri kocaman açıldı. "Babanın doğum gününde Ulusal Şampiyona'da mı oynayacaksın?"

Başımı sallıyorum ve kaderin bu muazzam cilvesi karşısında ilk kez gülümsememe izin veriyorum. Annem babamla evleneli uzun zaman oldu ama muhtemelen yarının onun doğum günü olduğunu hatırlıyordur. Gerçi bu konuda hiç konuşmadık. Sanki bunu bilen tek kişi benim ve şimdi bu güzel bamya kızı da biliyor.

"Yarın onun için mi?" Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, niyetli odağı beni kendisine çekiyor.

"Öyle hissettiriyor. Anlıyor musun? İhtimaller nedir ki? Ne kadar ilerlediğimi biliyor mu diye merak edip duruyorum. Eğer görebiliyorsa." Yumuşak bir kahkaha attım, aptal olduğumu düşündüğünü gösteren işaretler için yüzünü izledim. "Kulağa aptalca mı geliyor?"

"Hiç de değil. Biz gittikten sonra ne olur bilmiyorum ama umarım anlayabilir. Yarın maç nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın seninle gurur duyacaktır."

"Umarım öyledir." Bana gösterdiği ilginin aynısını ona da göstererek biraz daha yaklaşıyorum. "Peki ya baban? Bamyandaki Alman ve İrlandalı?"

Gülümsüyor, ama dudaklarının sıkı bir kıvrımı var.

"Alman ve İrlandalıydı. Tüm bildiğim bu kadar." Sert kahkahası barın köşesinde oluşturduğumuz sessizlik havuzunda dalgalanıyor. "Bir karısı ve çocukları olduğunu da biliyorum. Annem sadece ... bir yan piliçti sanırım. Birlikte oldukları süre boyunca kirasını ödemiş ama ben doğduktan hemen sonra taşınmış. Annem de öyle. Beni sormaya hiç gelmedi. Yokluğuyla ilgili pek

bir açıklama yapmadı."

"Peki ya şimdi? Hiçbir şey yok mu?"

"Atlanta'ya taşındığımızda her şeyi Dokuzuncu Bölge'de bıraktık." Omuzları bir kalkıp bir iniyor.

Dikkatsizliğe inanmıyorum. "Hâlâ New Orleans'ta olabilir. Su setleri yıkıldığında ölmüş olabilir. Kim bilir? Bu benim için hiç fark etmedi."

Bana sıkı bir gülümseme daha atarak konuyla işinin bittiğinin sinyalini veriyor.

"Bütün *bu* şeylere nasıl bulaştık?" Alaycı bir suçlamayla parmağıyla beni işaret ediyor. "*Siz*, efendim, iyi bir dinleyicisiniz. Bir kızın dikkatini takımının kaybettiği gerçeğinden uzaklaştırmanın sinsi bir yolu."

Maça bakıyorum, onun derin sulardan çıkışını bir can simidi gibi yakalıyorum. "Lakers taraftarı mısın?"

"Die hard purple and gold." Kollarını barın üzerinde kavuşturuyor ve öne doğru eğiliyor, gözlerini tekrar ekrana dikiyor. "Ben büyürken New Orleans'ın bir takımı yoktu."

"Bu gece ezilecekler," diye gereksiz bir teklifte bulunuyorum, onu kızdırmayı umarak. Tabii ki işe yarıyor ve son zamanlarda çok yıpranmış olmasına rağmen Lakers'ın efsanevi mirasını savunan bir söylev çekmeye başlıyor.

Devre arası ve son iki çeyrek boyunca, oyunların arasına bol bol sohbet sıkıştırdık. Spor pazarlaması alanında çalışmak istiyor ve mezun olduktan sonra ortaya çıkabilecek birkaç staj fırsatı var. Anlattığı hikâyelerin çoğu eninde sonunda kuzeni Lotus'a, yani her zaman onun arkasını kollayan hırslı ve belalı moda öğrencisine dönüyor. Kendi adıma, hakkımda zaten bildiği şeyleri tekrarlamaktan kaçınıyorum: istatistik kağıtlarındaki sayılar ve tüm spor programlarında dönüp duran hikayeler. Bunun yerine ona annemden, Koç'tan ve canıma okuyan felsefe dersinden bahsediyorum. Lakers'ın hezimete uğraması için geçen sürede ufak tefek şeylerden anıtsal şeylere kadar her şeyi konuşuyoruz.

"Basketbola bu kadar ilgi duymana ne sebep *oldu*?" Dördüncü çeyrekteki reklam arasında ona sordum.

"Bilmiyorum." Muhtemelen çoktan bitmiş olan birasını inceliyor. "Annemin adamlarından biri, Telly, ben on yaşlarındayken bir süre bizimle yaşadı." Bir dirseğini bara dayayıp bana içten bir bakış atıyor. "Bir süre yanımızda kalan birkaç iyi çocuktan biriydi. Basketbolu çok severdi. Lakers'ı çok severdi ve maçları birlikte izlerdik." Kıkırdıyor, bardağını kaplayan buğunun içinde parmak uçlarıyla izler bırakıyor. "Maç geceleri ananaslı pepperoni pizza sipariş eder ve kök birası içerdik."

"Ne oldu?" Üçüncü zencefilli biramı yudumluyorum. "Telly'ye yani?"

Önce başını hafifçe sallayarak cevap veriyor. "Sanırım misafirliği fazla uzadı." Gözleri ekrana kayıyor, belki de başka yere bakmak için bir bahane. Ya da belki maç gerçekten dikkatini çekmiştir. Top Lakers'ta. "Daha fazla parası olan başka biri geldi. Annem takas yaptı."

"Onu bir daha gördün mü, konuştun mu?"

Gözleri ekranı terk ediyor ve birkaç sessiz dakika boyunca barın üstünü inceliyor. "Hayır."

Kelime alçak sesle ve boğuk geliyor. Bir süre sonra başını kaldırıp bana yarı alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Ama yine de Lakers'ı izlerken pizza ve kök birası severim."

"Menüde pizza yok mu?" Bir avuç fındığın etrafında mırıldanıyorum.

"Dilenciler seçici olamaz." Benimle paylaştığı gülümseme, final skoru ekranda göründüğünde kaşlarını çatmaya dönüşüyor. "'L' sütunu için bir tane daha. Bütün gece boktan kararlar, hakem."

"Gerçekten mi? Boktan aramalar mı?" Maçtan onun yüzüne şüpheyle bakıyorum. "Takımın yaşlanması ve son birkaç sezondur sakatlıklarla boğuşmasıyla hiçbir ilgisi yok mu? Bana sorarsanız bir devrin sonu."

"Dilini ısır," diye tersliyor ama gözlerinde şakacı bir parıltı var. "Sonunda Lakers'a gidebilirsin. Bunu hiç düşündün mü?"

"Sonumun nereye varacağını kim bilebilir?" Gülümsememi ona doğru eğiyorum.

"Stingers'a gitmeyi umuyorum." "Baltimore mu?" Kaşları çatılıyor, sonra düzeliyor. "Demek memleketin, ha?"

"Yani, LeBron için Cleveland'da oldu. Büyüdüğü yerde, Cavs için oynadı." "Doğru. Neden evine yakın kalmak istiyorsun? Ana kuzusu musun?"

Kahkaham, arka planda Lakers'ın mağlubiyetini analiz eden TV yorumcularının üzerinde yankılanıyor. "Annem oldukça harika, ama bu beni eve yakın tutmaz." Ona bakmak yerine zencefilli gazozuma bakıyorum, nedenlerimi ifade etmekten biraz rahatsızım. "Sadece benim için çok şey yapan bu yer için bir şeyler yapmak istiyorum. Erkekler ve Kızlar Kulübü'ndeydim. Harika öğretmenlerim vardı, özellikle de ortaokulda arkadaşlarımın çoğu raydan çıkmaya başladığında. Toplum merkezi basketbola aşık olduğum yerdi."

Özbilinç yüzümü yakıyor ve omuz silkiyorum. "Bütün çocukluğum orada geçti ve o topluluk çocukluğumu güzelleştirdi."

Sözlerimi bitirdikten sonraki sessizlikte başımı kaldırdığımda yüzünde hafif bir gülümseme ve benimkilerle kolayca buluşan sıcak gözlerle karşılaşıyorum.

"Sorun değil," diyor basitçe ve benim için önemli olduğu belli olsa da bunu büyütmemesine seviniyorum. "Ee, taslak için hazır mısın?"

Konuyu değiştirdiğin için teşekkür ederim. Baltimore'a gitmem pek olası değil ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu çok fazla kişiye anlatmıyorum. "Öyleyim ama her şey çok hızlı gelişiyor." Boğazımda kuru bir kıkırdama çınlıyor. "Ben sekizinci sınıftayken NBA uzak bir hayaldi. Şimdi tam burada ve bir şeyler gerçekten ters gitmezse, gerçekten gerçekleşiyor. Umarım ..."

Sözlerim kesiliyor ama belirsizliğim devam ediyor. Bu benim bir sonraki seviyede oynama yeteneğimle ilgili bile değil. Bunun için hazır olduğumu biliyorum. Hazır olduğumdan emin olmadığım şey, beraberinde gelen her şey.

"Harika olacaksın." İnce parmakları elimin üzerine kapanıyor, bardağı kavrıyor. "Harika bir oyuncu olacaksın."

Sadece o hafif baskı, elini elimde görmek bile iyi hissettiriyor. Bu görüntüyle ilgili bir şey bütün gün hissettiğim düzensizliği düzeltiyor ve kimseye söylemediğim kelimelerin kilidini açıyor.

"Bir oyuncudan daha fazlası olmak istiyorum. Diplomamı kullanmak istiyorum. Bir iş kurmak istiyorum. Bir aile istiyorum." Bu bir itiraf gibi. "İyi bir koca olmak. İyi bir baba. Birkaç ay sonra gireceğim bu dünyanın erkekleri yuttuğunu gördüm. Hayatımız boyunca bunun için çalışırız ve bir sakatlık, yaş, kötü bir takas, her neyse, bir gecede bunu sona erdirebilir. Eğer oyun önceliklerinizi yiyip bitirmişse, sizi hiç olmak istemediğiniz birine dönüştürmüşse, ne anlamı var ki?" Kendimden utanarak gülüyorum. "Muhtemelen sesim-"

"Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsun," diye araya giriyor, eli hâlâ benimkinin üzerinde duruyor. "Senin pozisyonundaki adamlar, büyük maçtan bir gece önce, tam da draftın eşiğinde - bunlar çoğu kişinin düşündüğü şeyler değil."

Çenesini boştaki elinin avucuna dayamış, yavaşça gülümseyerek ağzına doğru ilerliyor. "Sen özelsin." Dudağını ısırıyor, elini parmaklarımdan çekip gözlerini bizimkinden önce bir milyon bardak ve bir milyon anın izlerini taşıyan barın tepesine dikiyor. "Seninle tanıştığıma memnunum."

Bu şüpheli bir şekilde vedalaşmanın başlangıcına benziyor. Sanki bu gerçeküstü bölümün kapısını kapatmaya hazırmış gibi.

Bunun olmasına izin veremem. Böyle bir gece, böyle bir bağlantı, bu tekil bir şey. Yarınki maçtan sonra geleceğim NBA Draft Lottery'sinde zıplayan küçük bir top olacak. Sonunda sevmediğim bir takımda oynayabilir, seçemeyeceğim bir yerde yaşayabilirim.

Ama bu gece, kontrol bende. Seçeneklerim var ve onu seçiyorum. Onu tanımak için. Ona kur yapmak için. Güvenini kazanmak için. Tek ihtiyacım olan zaman.

Ama sahip olmadığımız tek şey zaman gibi görünüyor.

"Kapanıyor." Barmen boş bardaklarımızı ona doğru sürüklüyor ve önümüzdeki yüzeyi siliyor. "Eve gitmenize gerek yok ama buradan çıkmanız gerek."

Etrafımızdaki barın boşaldığını fark etmemiştim ama neredeyse son kalanlar bizdik.

"Yarın için iyi şanslar West," diyor barmen, yeni silinmiş barın üzerinden iki çek uzatarak.

"Teşekkürler." O daha kendisininkine bakamadan ayağa kalkıp ikisini de kapıyorum.

"Ver şunu bana." Bana doğru hamle yaptı ama ben çeki başımın üzerinde tutarak onun ulaşamayacağı bir yere koydum.

Bana doğru sendeleyerek yaklaşıyor, yumuşak göğüsleri göğsüme bastırıyor. Kollarımı vücudunu oluşturan duyusal hatların ve kıvrımların etrafına dolamak istiyorum. Kontrolü hâlâ başımın üzerinde asılı dururken, diğer elimi sırtından aşağıya kaydırıyor, yapışkan pamuğun altındaki şeklini inceliyorum. Belindeki kıvrımı avuçlayarak, sıcaklığı ve temiz kokusu beni sarana kadar onu birkaç santim daha yaklaştırıyorum.

Bana göz kırpıyor, parlak gözleri kararıyor ve genişliyor, yeşil ve altın rengi samurda kayboluyor. Arzu gözbebeklerinde yıldız gibi parlıyor. Şu ana kadar bedenlerimiz arasında uğuldayan akımın, rahat sohbetimizin yüzeyinin altında akan elektriğin farkına bile varmamıştık. Ta ki ben onu küçük bir kağıt parçasıyla kendime çekene kadar.

"İçkilerinizi ısmarlamama izin verin." Bir kadını onu istediğim gibi istediğimi hiç hatırlamıyorum. Sadece ellerimi o siyah saçlarına gömmek, dudaklarının tadını keşfetmek ya da vücudunu keşfetmek istemiyorum. Onun anılarından, sırlarından daha fazlasını istiyorum -başka kimseye vermediği bir daveti kabul etmek için.

Kirpiklerini indirerek gözlerini benimkilerden koruyor, ama vücudunun tepkisini gizleyemiyor - yumuşak olduğu her yer benim sert ve boyun eğmez olduğum yerleri arıyor gibi görünüyor. Nefesi dudaklarının üzerinde küçük pantolonlar halinde nasıl kekeliyor.

"Tamam." Artık birbirimize dokunmayana kadar geri çekiliyor ve devam etmeden önce sesindeki boğukluğu biraz olsun gideriyor. "Teşekkürler. Ben de ... şey, teşekkürler."

Kapıya doğru giderken ikimiz de konuşmuyoruz. Onun daha kısa adımlarına uymak için kendimi yavaşlarken buluyorum. Gözlerimizin ucuyla birbirimizi izliyoruz, aramızdaki sessizlik olasılıklarla titreşiyor. Dışarı çıktığımızda, kaldırımımızın hemen ötesinde hala hareketli olan şehirle birlikte bir tentenin altına sıkışmış durumdayız. İçeride, insanlarla, gürültüyle ve oyunun hareketiyle çevriliyken, sohbet o kadar zahmetsizce geldi ki. Daha önce hiç kimseye yapmadığım itiraflar ve kabuller içimden akıp gitti. Ve şimdi, sadece biz varız ve onu burada tutmak için ne söyleyeceğimden emin değilim, ama hissettiklerimin, yaptıklarımızın bu gece bitemeyeceğini biliyorum.

Adam Sandler'ın kız filmlerinden biri olan *Spanglish*'te bir bölüm vardır. O ve çocuklarının dadısı restoranında akşam yemeğini paylaşırlar. Sadece bir yemek, birkaç saat. Dadının kızı olan anlatıcı şöyle der: "Annem sık sık restorandaki o akşamdan hayatının sohbeti olarak bahseder." Bunu duyduğumda gözlerimi devirdiğime ve '*Ne* sohbetti ama' dediğime eminim.

Ama şimdi, onunla birlikte, vedalaşmanın kıyısında dururken, tek düşünebildiğim ... bu *biraz* konuşma.

Sokak lambası ve ay, barın loşluğunun sakladığı şeyleri aydınlatıyor -sadece siyah olduğunu düşündüğüm saçlarındaki kehribar rengi, yere bakarken yanaklarına gölge düşüren kirpiklerinin uzunluğu. İkimiz de kelimeleri arıyor gibiyiz. Sanki son birkaç saate o kadar çok şey sığdırmışız ki hiç kelime kalmamış -en azından benim için kalmamış. Tek sahip olduğum şey hissetmek. *İhtiyaç*. Ona dokunmaya, onu öpmeye ihtiyacım var - bu karşılaşmanın gerçekten yaşandığına dair bana güvence verecek fiziksel bir şeye ihtiyacım var. Bunun bir son olmadığını.

Bir kızdan bir karış daha uzun olduğunuzda, öpüşmek için yumuşak bir şekilde yaklaşmak zordur, bu yüzden yumuşak olmaya çalışmıyorum. Yine de dikkatliyim. Tek parmağımla çenesini

kaldırıp gözlerini benimkilerle buluşturmaya ikna ediyorum. Bir fincan

Yanağını okşuyor ve o kadar yumuşak görünen dudaklarının üzerinde gezinene kadar başımı eğiyorum ki onları yutmamak için kendimi tutmam gerekiyor; onu hemen tatma ihtiyacımı kontrol etmek zorundayım. Bedenim harekete geçiyor, talep ediyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Aletim sertleşti. İstek vücudumun her hücresinde cızırdıyor.

"August." Çenesini çekip elini göğsüme bastırıyor ama keşfetmek için değil. Beni nazikçe geri itmek için. Nefesimi tutuyorum, aramıza koyduğu bu küçük boşluğun ne anlama geldiğini görmek için bekliyorum.

Başı öne düşüyor, ta ki kara saç bulutu yüzünü gölgeleyip ifadesini gizleyene kadar. "Özür dilerim." Bir elini saçlarında gezdirerek geri adım atıyor. "Yapamam."

Onu tekrar yakınıma getirmek istiyorum. "Sorun değil. Anlıyorum tabii ki. Daha yeni tanıştık."

Parmaklarımızı birleştiriyorum. Bu kısa temas bile duyularımı harekete geçiriyor. Ereksiyonumun bana ihanet etmemesini umarak vücudumun kükremesini kontrol ediyorum.

"Sadece konuşabiliriz. Eğer uzakta değilsen senin evine gidebiliriz." Gözlerini görebilmek için çenesini kaldırıyorum. Ciddi olduğumu görebilsin diye. İçimdeki mutlak cehenneme rağmen, bu yeterli. "Ne istersen yapabiliriz."

Az ya da çok, *bir şeyler* yapmaya devam edelim. Durmayalım.

"Yapamam. Yapamayız." Başını şiddetle sallayarak bir adım daha geri atıyor, elimi bırakıyor ve aramıza tekrar boşluk giriyor. "Benim bir erkek arkadaşım var, August."

Kahretsin.

Kapılmış olmasına şaşırmamalıyım. Bu kadar güzel, bu kadar komik, akıllı ve otantik bir kız, benim için mükemmel kızı tanımlamak için kullanacağım tüm sıfatlar onda var. İstediğimi bilmediğim şeyler bile onda var. Ama artık biliyorum ve ona sahip olamam.

Onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi düşününce içimde olması gerekenden daha geniş ve derin bir delik açılıyor, ama orada. Ve her saniye, hayal kırıklığı ve kayıp olasılıklarla doluyor.

"Peki ciddi mi?" İçten içe irkiliyorum. Başka bir adamın kızını öpmeye çalışmaktan daha dangalakça bir şey varsa, o da ona sadık kalmak istediğinden emin olup olmadığını sormaktır.

"Evet." Dişlerini alt dudağına gömüyor. "Yaklaşık bir yıldır çıkıyoruz."

Sonunda bana bakıyor ve en azından ifadesindeki savaş, gözlerinden bana yansıyan mücadele, aramızdaki çekimi hayal etmediğimi garanti ediyor.

"Sana söylemeliydim ama bu garip olurdu." Acı acı gülümsüyor. "Daha fazlasını istediğini varsayıyormuşum gibi görünürdüm..."

Söylememem gereken şeylerle dolu bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz.

"Daha fazlasını istiyorum." Gülümsemeyi başarıyorum, ancak hayal kırıklığına uğradım ve sadece cinsel olarak değil. Başka bir adam benden önce buraya geldiği için düpedüz yıkılmış durumdayım.

"Özür dilerim." Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokuyor. "Sohbetimizden çok keyif alıyordum. Bunu yapmak istemedim. Umarım seni yanıltmamışımdır."

"Sen yapmadın." Ona tekrar dokunmamak için ben de ellerimi ceplerime sokuyorum. "En azından yeni bir arkadaş edindim."

Dostum.

Olabileceğimizi düşündüğüm şeye kıyasla boş geliyor, ama daha fazlasını talep edemem. Bana daha fazlasını vermesini *sağlayamam*. Çoğu erkeğin sadece hayalini kurduğu bir şeyin arifesindeyim ve bu parlak gözlü kız beni çaresiz hissettirdi.

"Evet." Yüzü biraz gevşeyerek gülümsüyor. "Bir arkadaş."

"Ve sen de yarınki maçı aklımdan çıkarmamı sağladın."

Ben bunu söyler söylemez ikimizin de gözleri fal taşı gibi açılıyor. Saatimi kontrol ediyorum, zamanın gelmesinden korkuyorum.
Sikeyim.

Sokağa çıkma yasağı.

Bu kıza hayatımın en büyük maçından önce sokağa çıkma yasağını unutacak kadar mı kaptırmıştım kendimi?

Evet, öyleydim.

"Aman Tanrım." Gözleri endişeli ve kaygılı. "Oyun. Sokağa çıkma yasağını kaçırdın."

Açlık, sıcaklık, aramızdaki doğruluk diğer tüm düşünceleri bir kenara itmeme neden olmuştu ama şimdi hepsi araya giriyor. *Sokağa çıkma yasağı. Takımın geri kalanı otelde uyuyor ve hesaba katılıyor. Yarınki maç.*

"Başın belaya girer mi?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"İlk kez gizlice girmek zorunda kalmayacağım," diyorum ona hissettiğimden daha büyük bir özgüvenle. Hayatımın en büyük maçıydı ve bir barda bir kızla zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Ama ne kız ama.

Ona baktığımda, son birkaç saat içinde paylaştığımız her anı, her şakayı, her anıyı tekrar hatırladığımda, pişman olamıyorum.

"En azından seni eve bırakayım." Sokağa çıkma yasağı olsun olmasın, onu yalnız bırakmamın imkânı yok. "Hayır. Çok yakınım."

Anladığım kadarıyla şehrin bu kısmı tamamen ticari, konut değil. "Daireniz yakınlarda mı? Yoksa bir otelde mi kalıyorsunuz?"

Burada mı yaşıyor? Ziyarete mi geldi? Öğrenci mi? Maç için mi şehirde? Yarın orada olacak mı? Beni izlemeye gelmek için bilet istiyor mu? Konuştuğumuz onca şey, hiç konuşmadığımız onca şeyden daha az önemli oldu. Onun lanet adını bile bilmiyorum. "Bamya" bu geceden sonra beni çok uzağa götürmeyecek. Panik vücudumu yay gibi geriyor. Bu gece yaşadıklarımızdan daha fazlası olmasa bile - dürüstlük, mizah, rahatlık, empati - onunla devam etmek istiyorum. Korkunç bir kelime olan arkadaşlığa bile razı olacağım.

"Seninle eve yürüyeceğim," diye ısrar ettim.

"İyi olacağım." Yere bakıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. Sonu gözlerinde. Vedayı görüyorum ve dudaklarına ulaşmadan önce onu durdurmak istiyorum ama yapmıyorum.

"Güle güle August. Yarın için iyi şanslar." Dönüp kaldırımdan yukarı çıkmaya başladı.

Onu takip etmek istiyorum. Takip etmek ve nerede yaşadığını ya da nerede kaldığını bulmak. Şanslı bir piçin onu ilk bulduğunu bilsem bile, onu tekrar nasıl bulacağımı bilememeyi hayal edemiyorum.

"Hey, bekle," diye sesleniyorum arkasından, ayaklarımı takip etmemeye zorlayarak. "En azından bana adını söylemelisin.

Seni sonsuza dek Gumbo olarak düşünmemi gerçekten istiyor musun?"

Yüzü bana dönük ama geriye doğru yürümeye devam ediyor, aramıza sürekli daha fazla mesafe koyuyor. Bu gece ile hayatımızın geri kalanı arasında. Gözlerinde muziplik ışıldıyor ve dudaklarında oynaşan sinsi gülümseme, korkunç bir an için bana söylemeyeceğini düşünmeme neden oluyor.

"Ben Iris," diye sesleniyor bana. "Benim adım Iris."

Kıpırdamadan duruyorum, adının sesini özümsüyorum, hayatımdan girdiği kadar az tantanayla çıkarken yüzündeki ifadeyi özümsüyorum. Gülümsemesi kayboluyor ve yüzümü hatırlamak istercesine bana bakıyor - bu geceyi de unutmayacakmış gibi. Belki de, mantıksız bir şekilde, inkar edilemez bir şekilde, bu gece benim için olduğu kadar onun için de çok şey ifade ediyordu. Eğer o

da bunu, bu bağı hissettiyse, çekip gidiyor olamaz, ama gidiyor. Onu sadece birkaç saattir tanıyorum. Çaresizliğin göğsümü sıkması ve paniğin nefesimi kısaltması mantıksız, sanki koşuyormuşum gibi.

Ama ben hareketsiz duruyorum. Ve o hala
yürüyor. Yürüyor ve köşeyi dönüyor, görüş
alanımdan çıkıyor.

Giderken benim daha fazlası için olan umudumu da yanında götürüyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.